

Giới thiệu Thông Thiên Đan Y

Thông Thiên Đan Y của kiếp này rất tài ba vì lý do đó là một vị giáo sư bậc nhất về tài y học trẻ tuổi ở thế kỷ 21. Cũng chính vì muốn tạo ra bước ngoặt trong y học thử một loại thuốc chưa từng có mà bị xuyên không đến dị giới.

Đến một nơi được cho là Du Long đại lục và đầu thai trở thành nàng tên Hạng Thiên Ca là đích nữ của Hạng gia. Từ khi sinh ra trên khuôn mặt đã có vết bớt hình con rồng đen xấu xí, người người gọi là yêu nghiệt bị nguyên rủa, người gặp người sợ. Năm lên sáu tuổi, trong buổi khảo nghiệm năng lực, nàng bị đặt cho biệt danh là phế vật, không cách nào tu luyện, bị cả gia tộc vứt bỏ, người gặp người ức hiếp. Trừ bỏ phụ thân, mẫu thân luôn luôn yêu thương, sủng ái nàng vô vàn.

Kiếp trước đường đường là giáo sư chẳng lẽ phải chịu trận trước con nạn này sao? Nàng phải vẫn đuổi theo đam mê nghiên cứu y dược để sớm chữa khỏi cho bản thân mình và vô tình nàng được nhiều người biết đến.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Đan Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Giết yêu trừ nghiệt

Gió thu gào thét cuộn cuộn nổi lên, lá khô tung bay đầy trời, một bóng dáng mảnh mai bước từng bước tập tễnh khó khăn đi về phía trước, y phục bị máu tươi nhuộm đầy người đã dần không còn nhìn ra màu sắc vốn có, quanh thân nồng đậm sát khí cùng nàng trong tay trường đao rỉ máu tỏ rõ nàng vừa trải qua một cuộc giết chóc thảm thiết

Máu, từng giọt, từng giọt rơi dưới chân, là tự nhiên của mình cũng có người khác.

Lưng bị lợi khí chém vào, một nhát vết thương ghê rợn ước chừng một thước, máu thịt rơi ra ngoài mơ hồ có thể thấy được dây đặt xương trắng, trong lúc đi lại theo từng động tác máu từ miệng vết thương xông ra chảy không ngừng, đau, đã chẳng còn bận tâm, thiếu nữ con người đen nhánh lông lánh so sánh với ánh mặt trời còn muốn hơn nồng bóng quang mang, đó là cầu sinh tín nhiệm

Sống sót, nhất định phải sống sót!

Chỉ sợ giới hạn của nàng đã đến cực hạn, chỉ sợ mất máu quá nhiều khiến cả người nàng lạnh băng giống như cương thi, chỉ sợ tim của nàng đập đã chậm chạp cơ hồ muốn dừng lại, chỉ sợ liên hô hấp đều cực kỳ yếu ớt, chỉ sợ nàng đã sắp chết, song, đầu óc của nàng cũng là thanh tỉnh đáng sợ, phải sống sót, muốn đem địch nhân giết sạch, phải sống, báo thù ngày hôm nay.....

Phía trước là sùen đồi sâu không thấy đáy, thiếu nữ dừng lại cước bộ, yên lặng nắm chặt trường đao trong tay chống đỡ thân thể suy yếu, gió thu vù vù rung động, thiếu nữ chỉ cảm thấy từng đợt lạnh lẽo xuyên vào xương tủy, hung hăng đánh rùng mình một cái, ánh mắt càng thêm trong trẻo

Phía sau từng tiếng bước chân hỗn độn đang tiến tới gần, thấy thiếu nữ thân đã ở bước đường cùng, "hắc hắc", "ha ha", "hi hi" từng âm thanh giễu cợt thân nhiên vang lên, bọn họ giống như mèo vờn chuột chăm chú nhìn máu thiếu nữ chảy đầm đìa, trong mắt không chỉ có hưng phấn, còn có càng sâu kiêu kỳ cùng sợ hãi, nhớ tới lúc trước trận kia giết chóc máu tanh thảm thiết, trong khoảng thời gian ngắn tiếng cười dừng lại, nhưng lại không có một ai dám bước lên trước chấm dứt kia thiếu nữ yếu ớt đã lâm vào tuyệt cảnh

Bọn họ sợ hãi liếm liếm môi, không ai so với bọn hắn rõ ràng hơn, thiếu nữ kia nhìn như gầy yếu vô cùng nhưng trong thân thể như một con quái thú dữ tợn kinh khủng

Hạng Thiên Ca xoay người, hai mắt chăm chú nhìn trước mắt nổi giận, nàng một đôi con ngươi cơ hồ dựng thẳng, kia hung tàn đến mức tận cùng máu quang, làm bọn hắn thoáng chốc cảm giác như bị dã thú đối峙 lâu nhìn thấy con mồi, phía sau lưng từng trận tê dại, bản năng lui về sau liên tục, mồ hôi lạnh đổ đầy thân, yêu nghiệt, quả nhiên là yêu nghiệt, thật là đáng sợ!

"Hạng Thiên Ca, nếu như không muốn chết quá khó nhìn, ngươi hay là tự mình kết liễu thật tốt, cũng lưu được toàn thân, cũng may chúng ta cùng gia đồng tộc, nguyên ra nhất mạch, cũng tránh khỏi chúng ta động thủ" Thật vất vả ổn định tâm thần, thanh niên nam tử cầm đầu lạnh giọng nói.

"Cùng gia đồng tộc? Nguyên ra nhất mạch, Hạng Thiên Trùng, thì ra các ngươi cũng biết". Hạng Thiên Ca gờ cánh tay lên dùng ống tay áo lau máu tươi đang không ngừng tuông ra từ trong cổ họng, giọng nói khàn khàn: "Ta Hạng Thiên Ca tự biết dung mạo của mình làm người ta không thích, từ nhỏ đến lớn đều an phận, chẳng bao giờ làm chuyện gì khác người, người khác ức hiếp ta chế giễu ta, ta có thể nhẫn thì nhẫn, thật sự không chịu nổi cũng chỉ là một chút trừng phạt cảnh cáo, lại không nghĩ, chỉ đối lại các ngươi không ngừng âm mưu sát hại, lần này càng sâu, hẳn là muốn đem ta hoàn toàn trừ đi"

Hạng Thiên Trùng trong mắt hiện lên giễu cợt hoang mang, nghe rằng cười lạnh nói "Dù sao ngươi lần này tất nhiên muốn chết, ta liền cho ngươi làm quỷ được mình bạch, bất quá ngươi cũng đừng oán trời trách đất, ai biết lúc ngươi mới sinh ra là lúc yêu Long che trời, trở chủ gia thân, ngươi xem một chút gương mặt quỷ nhà ngươi, ác quỷ trong địa ngục cũng không kinh khủng như ngươi, ngươi là tai nạn của Hạng gia, là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của lão thái quân, ai bảo ngươi là yêu nghiệt chuyển thế, ai bảo ngươi mang thêm điểm xấu cùng trở chủ ra đời, ai biết ngươi rõ ràng là phế vật không thể tu luyện chiến khí lại cư nhiên có thiên lực lớn vô cùng, chiến lực phi phạm, nói ngươi không phải là yêu nghiệt, một mình ngươi tin sao? Liên gia chủ đối

với người lòng có kiêng kỵ, quyết tâm diệt trừ hậu hoạn, có thể thấy được, người sống là đều khác thường, cũng chẳng trách Hạng gia vô tình, muốn trách thì trách một mình người số mạng không tốt.

"A! Ha ha!" Hạng thiên Ca nhin không được cười ra tiếng. "Tốt! Hào một cái Hạng gia, hảo một cái Hạng Liên, hảo một cái lão yêu bà!"

"Cần rõ, Hạng Thiên Ca, người lại dám gọi thẳng tọc danh của gia chủ, còn vũ nhục lão thái quân là lão yêu bà? đây chính là tổ phụ, tổ mẫu của người, như thế con mắt không có tôn trọng, trời cao có thể bắt được, người quả nhiên là trời sinh phản nghịch, là yêu nghiệt nên diệt trừ" Hạng Thiên Trùng gương mặt chợt đỏ bừng rồi phát tím, gia chủ cùng lão thái quân ở trong lòng bọn họ uy nghiêm thâm căn cố đế, kính như thần phật, không dám có chút bất kính, cho dù là hoàng đế cũng không thể sánh, không nghĩ tới Hạng Thiên Ca lại nói ra miệng không những gọi thẳng tọc danh của gia chủ, còn xưng lão thái quân là lão yêu bà!

"Buồn cười!" Hạng Thiên Ca khuôn mặt lệ khí, con mắt bắn hung quang, "Tổ phụ, tổ mẫu? bọn họ cũng xứng? các người có thấy tổ phụ tổ mẫu nào muốn giết cháu gái của mình? Ta Hạng Thiên Ca không có tổ phụ, tổ mẫu như vậy! ta Hạng Thiên Ca hôm nay không chết, ngày khác tất sẽ cho hai lão kia chết không chỗ chôn, hối hận vì những việc làm hôm nay!"

"Hi" Hạng Thiên Trùng đám người hoảng sợ vô cùng nhìn Hạng Thiên Ca, thấy rõ như thế phản nghịch trong lời nói., cũng chính là yêu nghiệt mới dám nói rồi, mà họ cũng biết rõ, nếu như lần này yêu nghiệt thật không chết, tất nhiên có thể làm được.

"Hạng Thiên Ca, không nghĩ tới người tâm tư như thế hiểm ác, hôm nay tất nhiên lưu người không được!" một thiếu niên bên cạnh Hạng Thiên Trùng quát lạnh.

Hạng Thiên Ca khinh miệt liếc mắt nhìn hắn một cái, "Bằng các người?"

Hạng Thiên Trùng ngó chừng Hạng Thiên Ca mâu quang chợt lóe, thấy nàng cả người sức lực đều chống đỡ ở nàng tay phải trên trường đao, kia mũi đao đâm sâu vào dưới đất, có thể thấy được, Hạng Thiên Ca lúc này sức đã kiệt, chẳng qua là kéo dài hơi tàn trì hoãn thời gian mà thôi, người ngay cả đứng thẳng đều rất khó khăn, nàng còn có thể có bao nhiêu chiến lực?

Hạng Thiên Trùng không ngu, là Hạng Thiên Trùng trưởng tử, tuổi còn trẻ tu vi đã đến cảnh giới đại chiến sĩ cao cấp, ở cùng các thế hệ ngang hàng rất có danh tiếng, hẳn tự nhiên khôn khéo vô cùng, thấy thế hẳn hẹp dài đôi mắt hoa đào khẽ hí lên, khoe môi khẽ nhếch một tia tà khí, "A, già chân tướng, Hạng Thiên Ca ,suýt chút nữa đã bị người lừa !, người đã không còn sức lực, ngay cả đứng thẳng tay cũng muốn dựa vào vũ khí, tốt xấu gì người cũng là huyết mạch duy nhất của Tam thúc, là đường huynh, ta hảo tâm khuyên người một câu, tự mình kết liễu, đừng làm cho mình chết quá khó nhìn!"

Lời vừa nói ra, Hạng Thiên Trùng hướng phía sau một nhóm Hạng gia đệ tử nhất thời ánh mắt tỏa sáng, rục rịch , giết, giết này yêu nghiệt, vì Hạng gia diệt trừ một tai nạn

"Ha ha ha! Vậy các người sẽ tới thử một chút a," Hạng Thiên Ca chậm rãi giờ lên trường đao, chiều rộng nửa thước, huyền thiết chế tạo, nặng chừng trên dưới một trăm cân lại bị Hạng Thiên Ca dễ dàng một tay kim dử, hẳn khí sắc bén trên mũi đao ngưng kết lúc trước lúc chiến đấu còn lưu lại vết máu, sát khí đập vào mặt nhóm người sắc mặt trắng bệch, liền tiếp lui về phía sau.

Hạng Thiên Trùng trong mắt hiện lên một tia ngưng trọng, hẳn căn rằng, ngoan thanh nói:"Các huynh đệ, này yêu nghiệt chống đỡ không được bao lâu, chúng ta hai mươi mấy người đều là Hạng gia chiến sĩ ưu tú, còn sợ cái này yêu nghiệt nửa chết nửa sống làm cái gì? Giết nàng, giết yêu nghiệt, vì Hạng gia vĩnh viễn thịnh vượng, vì gia chủ cùng lão thái quân ra lệnh- giết yêu trừ ma, vĩnh viễn trừ hậu hoạn, các huynh đệ triệu hồi ra chiến thú, giết nàng!"

Hạng Thiên Trùng không hổ danh là con cháu đời thứ ba của Hạng gia chủ, lời của hắn quả nhiên vô cùng kích động, Hạng gia hơn hai mươi người con người đỏ thắm rồi rít triệu hồi ra chiến thú của mình

Mỗi người số lượng chiến thú không bằng nhau, phẩm cấp không bằng nhau, đồng thời quyết định năng lực chiến đấu của cá nhân, Hạng Thiên Ca liếm liếm môi, chẳng những không có lùi bước tuyệt vọng, ngược lại càng khơi dậy chiến ý cùng sát ý càng thêm kịch liệt.

Người tiếng bước chân, thú tiếng gầm, chỉ chít hướng nàng bao vây đi lên, Hạng Thiên Ca trong mắt dần ngưng tụ ra tơ máu, chiến hỏa sôi trào!

Gió thu gào thét, cuộn cuộn nổi lên càng nhiều lá khô, Hạng Thiên Ca thân hình như điện, ở trong gió lóe lên, mang theo từng đạo huyết sắc tàn ảnh, trường đao màu đen giống như thú dữ nhe nanh, nơi nơi đi qua rồi rít mang theo một mảnh huyết quang bi thảm.

Hạng Thiên Ca lực lớn vô cùng, không có chiêu thức duyên dáng hoặc kỹ thuật đánh nhau, nhìn như cánh tay nhỏ yếu, nhưng vung lên vũ khí nặng nề, lấy tốc độ nhanh nhẹn dùng thủ đoạn trực tiếp lưu loát chém xuống đỉnh đầu địch nhân, hoặc chặt đứt thân thân yêu thú, trong lúc thoáng qua, đã có mười mấy người đỉnh đầu bay ngang, yêu thú thì thể chất đầy đồng

Kinh khủng, quá kinh khủng!

Hạng Thiên Trùng cả người run rẩy sợ hãi, hẳn không nghĩ tới Hạng Thiên Ca sắp chết lại còn có thể bộc phát ra lực chiến đấu kinh khủng như thế, không, hẳn sai lầm rồi, có một số người trời sinh chính là tàn nhẫn, đối với địch nhân độc ác, đối với mình cũng độc ác, xem một chút đi, Hạng Thiên Ca chính là loại người ác độc này, nàng hoàn toàn không để ý mình có hay không bị thương , chỉ có một mục tiến về phía trước, đơn thuần giết chóc

Điên rồi, Hạng Thiên Ca đã điên rồi! Nếu như hôm nay không thể giết chết Hạng Thiên Ca, hẳn không nghi ngờ chút nào đợi chờ Hạng gia là một tai họa ngập đầu. Nhớ tới cái loại cảnh tượng này, Hạng Thiên Trùng hung hăng đánh một cái rùng mình, một tia nhàn nhạt hối hận trong lòng đang lúc này nảy sinh, gia chủ cùng lão thái quân có lẽ đã làm một quyết định sai lầm, bọn họ vốn không nên đắc tội cái này yêu nghiệt a!

Nhưng việc đã đến nước này, hối hận cũng đã muộn, hôm nay, hán cần thiết phải đem yêu nghiệt này giết chết!

Hạng Thiên Trùng trong mắt ngưng tụ lên nặng nề sát ý, hán là đại chiến sĩ cảnh giới cao cấp tu vi không phải nói đùa, chiến khí phóng ra mang theo từng trận cuồng phong, những đệ tử của Hạng gia cùng chiến thú chịu không được uy áp cường đại như thế nên rối rít đem chiến thú triệu hồi rồi lui tới một bên

Chỉ có Hạng Thiên Ca đứng tại chỗ không động, nàng con người đồ ngẫu, nội tạng phát ra mãnh liệt, chỉ thấy ngay tức khắc một Hắc Hổ chín đầu cao chừng một trượng từ trong cơ thể Hạng Thiên Trùng tách ra, mười tám con mắt âm tàn con người màu vàng nâu hung ác nhìn chăm chăm người nàng, Hạng Thiên Ca đột nhiên giơ tay lên vén mái tóc rối bởi che đầy khuôn mặt, lộ ra một mảng hoa văn kinh khủng trên mặt!

Kia hoa văn quý dị vô cùng, bá đạo dữ tợn đem cả khuôn mặt thiếu nữ bao trùm, phát ra sát khí ngất trời, Hạng Thiên Trùng nhìn không được cũng thờ ra một ngụm lạnh khí, Hạng Thiên Ca bày ra này cũng đủ hù chết quỷ, cho dù từ nhỏ trông thấy, hán vẫn còn chịu không được, trong lòng hoảng hốt, hán tựa hồ thấy hoa văn trên mặt Hạng Thiên Ca đang sống quý dị còn giấy dựa, bỗng dưng, kia trên hoa văn tựa hồ có một đôi mắt đến từ viễn cổ, con người hung ác đột nhiên mở ra, bắn hai đạo ánh sáng vô hình!

"Rống" không đợi Hạng Thiên Trùng kinh hãi lên tiếng, cái kia chiến thú Hắc Hổ chín đầu đột nhiên phát ra nhiều tiếng kêu thê lương thâm thiết mười tám con mắt đều lộ ra thần phục cùng sợ hãi quang mang, thất khiếu chảy máu, đột nhiên mà chết.

Phốc! chiến thú chết, bản thân chiến sĩ cũng nhận được thật lớn thương tổn, Hạng Thiên Trùng nhất thời phun ra một ngụm máu tươi, cả người tóc gáy dựng thẳng, không có gì sánh bằng nỗi sợ hãi trong lòng hán lúc này, thậm chí hán còn không kịp thu hồi thi thể chiến thú, liền sắc mặt trắng bệch nghiêm giọng rống to, "trốn! trốn! trốn!"

Những đệ tử Hạng gia lúc này mới lấy lại tinh thần, rồi rích phân tán bỏ chạy, Hạng Thiên Ca đầu có để cho bọn họ chạy trốn, thân như quỷ mỵ, trường đao đâm máu, bất ngờ chớp nhoáng đem một đám đệ tử Hạng gia thân thể phân ra, Hạng Thiên Trùng hai mắt đầy máu, hán vạn lần không thể ngờ rằng kế hoạch tất thắng lại có thể rơi vào cục diện thảm bại như vậy, Hạng gia lần này mượn cơ mùa thu đi săn nhằm thiết kế đem Hạng Thiên Ca đưa tới nơi đây vây giết, lại không nghĩ hơn trăm tên đệ tử tinh anh của Hạng gia lại bị Hạng Thiên Ca trước sau tất cả đều giết chết, một tên cũng không lưu lại, hôm nay nàng hướng Hạng gia sinh ra cừu hận, như thế sát thần yêu nghiệt, giữ lại nàng tất nhiên là một đại họa của Hạng gia!

Hạng Thiên Trùng biết hôm nay tất không thể tốt rồi, nên không thể để cho Hạng Thiên Ca sống, cho dù là đồng quy vô tận cũng tốt!

Nhìn trên đao lấy xuống một đường vết máu, tự mình chậm rãi tiến tới gần Hạng Thiên Ca, Hạng Thiên Trùng khoe miệng chậm rãi cong môi mỉm cười quý dị

Không đứng! hán muốn tự bạo!

Hạng Thiên Ca bỗng dưng tròn to hai mắt, liên tục hướng về sau vội vàng thối lui.

Nhưng Hạng Thiên Trùng như kẻ điên hướng về nàng đánh tới, phía sau chính là sườn đồi.

Oanh! tiếng chiến khí nổ mạnh ầm ầm vang vọng phía sau núi Hạng gia, Hạng Thiên Trùng trong nháy mắt tay chân gãy lìa bay ngang, máu văng tung tóe, mà Hạng Thiên Ca hung hăng hướng về phía sau sườn đồi ngay tức khắc nhảy xuống

"Âm thanh gì?" bên trong khu vực săn bắn mùa thu, lão thái quân chợt nhìn về phía sau núi hiểu rõ nguyên nhân tiếng nổ mạnh, trong lòng tràn lên một cổ dự cảm xấu, chợt nàng vừa quát."phía sau núi có người tự bạo"

Hạng gia chủ Hạng Liên chợt từ trên chỗ ngồi đứng lên, biểu hiện trên khuôn mặt xương thịt già nua mơ hồ co quắp, vì sao trong lòng hán có một cổ nồng đậm dự cảm không rõ? Chẳng lẽ là kia kế hoạch giết yêu trừ nghiệt xuất hiện biến cố? Nghĩ đến, hán vẻ mặt vô phương nhìn về phía lão thái quân

"Phụ thân, mẫu thân, chẳng lẽ phía sau núi xuất hiện cường đại yêu thú?" Hạng Lô Diệc vẻ mặt kinh hoàng, nghi vấn ngẩng đầu lên nhìn về phía Hạng Liên cùng lão thái quân, những người khác sắc mặt cũng rối rít biến hóa, kia kế hoạch giết yêu trừ nghiệt bọn họ đều là cảm kích, dĩ nhiên, ngoại trừ một nhà Hạng Phong

"Tự bạo? tại sao phía sau núi lại có âm thanh tự bạo? Ca nhi, Ca nhi của ta, nàng không phải là đang gặp nguy hiểm?" Một nữ tử áo lam hoảng loạn khóc ròng nói, hơn nữa vừa nói liền sẽ bước đi ra ngoài

"Đồng Nhược, Ca nhi không có chiến khí, kia tự bạo tất nhiên cùng nàng không liên quan, bình tĩnh" Một nam tử anh tuấn bạch y tung bay đôi mắt hoa đào hẹp dài nheo lại bên cạnh nữ tử trấn an

"Huống chi, Hạng gia hơn trăm tên đệ tử tinh anh đều tại hậu sơn săn thú, bọn họ tất nhiên sẽ không để cho Ca nhi gặp chuyện xấu, nếu không, ta Hạng Phong tất nhiên sẽ không cho bọn họ sống tốt" nam tử tựa tiểu phi tiểu liễu về hướng Hạng Liên cùng lão thái quân và mọi người bên trong trường.Đám người lão thái quân ánh mắt chợt dạ lẫn trốn

Hạng Liên nhưng hừ lạnh một tiếng, phần nộ quát:"Nghiệt tử, câm miệng, nói hươu nói vượn cái gì!"

"Hài nhi chẳng qua là nghi ngờ, nếu như gặp phải yêu thú cường đại, Hạng gia hơn trăm tên đệ tử tinh anh vì sao không phát ra tín hiệu cầu cứu, mà là lựa chọn tự bạo? này rõ ràng không hợp với lẽ thường.Trừ phi, bọn họ đang làm chuyện mà muốn người khác không biết, không thể cũng không dám phát ra tín hiệu cầu cứu?"Hạng Phong cười tà nói, vốn đang cười nhạo, nhưng lời vừa nói ra, sắc mặt mọi người cũng đều thay đổi, Diệp Đồng Nhược sắc

mặt thoáng chốc tái nhợt như tờ giấy, ngay cả Hạng Phong bỗng dung bản thân một trận kinh hãi, không thể tin nhìn về phía Hạng Liên cùng lão thái quân

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Đan Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đại Vũ Hạng Gia

"Không xong, đã xảy ra chuyện!" Đang lúc ấy thì một gã tôi tớ của Hạng gia từ ngoài vọt vào trong trướng vô cùng hoảng hốt, "Gia chủ, lão thái quân, đã xảy ra chuyện, phía sau núi đã xảy ra chuyện!" Tôi tớ vừa nói vừa nghĩ đến cảnh tượng máu chảy thành sông ở phía sau núi.

"Ca nhi, ca nhi của ta!" Diệp Đồng Nhược nhìn tên tôi tớ bỗng nhiên bị thiết một tiếng, bất chấp những người khác liền hướng bên ngoài chạy đi, Hạng Phong sắc mặt xanh mét, lạnh lùng liếc nhìn lão thái quân cùng Hạng Liên một cái, liền theo kiểu thê cùng nhau chạy ra bên ngoài.

"Mau, mau dẫn người đi xem xét!" Lão thái quân phục hồi lại tinh thần, chợt hét lớn, nhớ tới Hạng Phong lúc gần đi kia ánh mắt lạnh thấu xương nhìn mình, nâng mi mắt một trận cuồng loạn

Hạng Lôi mang theo một đám cao thủ Hạng gia xông về phía sau núi.

"Cũng là người, cũng không chịu dung nạp được nàng, hiện tại xảy ra chuyện tốt rồi?" Hạng Liên tức giận mắng lão thái quân.

"Tại sao có thể trách ta? chẳng lẽ lòng người cũng không muốn diệt trừ nàng? Không ngờ như thế liền đều là lỗi do ta rồi? Người cũng biết yêu nghiệt kia từ nhỏ chẳng lành, chưa diệt trừ nàng, người có thể an lòng?" Lão thái quân nóng nảy, hung hăng trừng mắt nhìn Hạng Liên một cái.

"Vốn là kế hoạch hoàn mỹ không hề có lỗi, hiện tại đúng lúc, Phong nhi nơi đó đã không thể gạt được nữa rồi!" Hạng Liên không muốn cùng lão thê từ cái vả, nhớ tới Hạng Phong sắc mặt sợ hãi biến sắc, trong lòng hắn cũng không dễ chịu.

"Hừ, ta thật là nghĩ không ra, Phong nhi vì sao ái hộ (sủng ái + bảo hộ) cái yêu nghiệt kia, đều là do Diệp Đồng Nhược, độc lòng dụ dỗ hắn, làm cho hắn say mê thất điên bát đảo không nói, còn đem kia yêu nghiệt xem như là báu vật". Lão thái quân mặt tràn đầy cay nghiệt, kia cặp mắt tam giác càng phát ra âm tàn

"Cha, nương, các người không nên lo lắng, cho dù tam đệ cùng tam đệ muội biết rồi thì như thế nào? Kia yêu nghiệt đều đã chết, nhưng bọn họ còn phải dựa vào Hạng gia mà sống, dựa vào tam đệ tính tình thích quân là áo lụa, còn có tam đệ muội yếu đuối nhu nhược, bọn họ tất nhiên không dám cùng Hạng gia công khai trở mặt, đến hảo hảo trấn an họ một phen, đợi bọn họ sinh thêm đứa nhỏ, oán hận cũng phai nhạt!". Hạng Đình vẫn trầm mặc lúc này nhàn nhạt mở miệng nói.

"Đúng vậy a cha, nương, các người không nên lo lắng. Tam đệ thích đánh bạc, mỗi ngày tiêu tiền như nước, nếu không phải đang ở Hạng gia, nơi nào còn dung được cái thói tiêu xài? Hắn sẽ biết nặng nhẹ". Thượng Quan Nhu cũng theo lời trượng phu khuyên nhủ. Nàng lớn lên xinh đẹp như hoa đào, khéo léo, nhất là đối với lão thái quân lời ngon tiếng ngọt lấy lòng, mà lão thái quân hết lần này đến lần khác đều thích nàng bộ dáng này.

"Đúng vậy lão thái quân, nhị gia cùng nhị phu nhân nói rất đúng, tam gia cùng tam phu nhân biết đắn đo nặng nhẹ". Hoa mama ở bên người lão thái quân cũng mở miệng an ủi.

Lão thái quân lúc này sắc mặt mới chuyển biến tốt, nhưng Hạng Liên thần sắc vẫn như cũ lo lắng nặng nề.

Hạng gia là ở Đại Vũ Hoàng Triều địa vị hiển hách, đứng đầu tam đại gia tộc, Hạng gia mấy đời truyền thừa, không biết đã truyền bao nhiêu đời, là một thế gia đại tộc, căn cơ thâm hậu tất nhiên không nói, chỉ là thế lực trong bóng tối liên bàn căn thác tiết (rắc rối phức tạp), cao thủ nhiều như mây, không thể phá vỡ.

Hạng tộc lấy chiến lực cường đại nổi danh, lại càng là tâm phúc chi thần (bè tôi trung thành) của Đại Vũ hoàng tộc, hiển nhiên như vậy đại thế gia, cũng đang mười lăm năm trước xảy ra một sự kiện to lớn khiến cho bên trong gia tộc hoảng sợ.

Hôm đó, bầu trời Hạng gia phong vân biến đổi to lớn, một Nộ Long màu đen ở bầu trời Hạng gia quanh quẩn không đi, tiếng rống ngâm rung trời, sát khí kinh người đem bầu trời Hạng gia bao phủ, cũng may Hạng gia có cao thủ, trên không trung bày ra kết giới phòng hộ, khiến cho dị tượng lần đó không làm kinh động mọi người xung quanh, chỉ có người bên trong Hạng gia biết được, nhưng bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, hoặc thật hoặc giả, cái này dị tượng cũng là khó trách khỏi truyền lưu bên ngoài.

Đội Hắc Long dần dần biến mất, một tiếng khóc to rõ của hài nhi cũng liền chiếm lấy, tùy theo, liền có bà tử đỡ đẻ bị hù chết tươi, thì ra là, tam phu nhân Diệp Đồng Nhược vừa sinh hạ một bé gái cực kỳ xấu xí hoa văn che hết mặt

Bé gái được gọi là Hạng Thiên Ca, sau lại có kỳ nhân cho biết rằng Hạng Thiên Ca trên người mang trở chủ yêu nghiệt, Hạng gia trên dưới đều liên tưởng lại lúc bé gái ra đời là lúc dị tượng Hắc Long quanh quần trên bầu trời, cho nên càng tin là thật. Nay đây, Hạng Thiên Ca vốn là lớn lên không được yêu thích ở trong Hạng gia càng thêm không được hoan nghênh, rõ ràng là Hạng gia dòng chính đích trưởng cháu gái, thân phận tôn quý, lại cứ khẳng khái nhận hết xem thường, nhất là lão thái quân, càng phát ra hướng chỉ đem nàng coi là cái gai trong mắt cái đinh trong thịt.

Chẳng qua là, Hạng Thiên Ca rốt cuộc đúng như một loại yêu nghiệt, từ nhỏ đến lớn biết điều hiểu chuyện, còn nhỏ tuổi nhưng ung dung bình thản hóa giải một chút liều chết cũng không có, trí khôn siêu việt, càng ngày càng làm lòng người cảm thấy bất an, nhưng cũng may mắn năm sáu tuổi, khảo nghiệm nàng không có thiên phú tu luyện, tên phế vật lan xa, Hạng gia lúc này mới hơi an tâm, không thể tu luyện một kẻ phế vật làm không nổi cái gì sóng lớn, đến đây, trừ thỉnh thoảng bị xem thường, cũng tránh đi kết quả phải chết.

Như thế dần dần lớn lên, nhưng đang khi năm ấy mười hai tuổi, Hạng Thiên Ca không biết bởi vì tìm được một bụi cây thảo dược trân quý bị một đám người ngoại tộc quần là áo lụa khi nhục, dưới cơn nóng giận, Hạng Thiên Ca phản khởi phản kích, tuy không có chiến khí, nhưng sức lực lớn vô cùng, chiến lực kinh người, một thân sát khí lại làm cho người ta sợ hãi vạn phần, tay nàng tàn nhẫn giết chóc những người khi nhục nàng thì thể từng đoạn chôn vùi phía sau, liền thu liễm khí thế, liền như không có việc gì trở lại Hạng gia. Nhưng một màn này lại bị một gã người Hạng gia vô ý thấy, đến đây. Hạng Thiên Ca tâm cơ sâu tàng (sâu sắc + tàng tàng lớp lớp), ẩn nấp thực lực, rắp tâm hại người những tội danh liền xác định xuống dưới.

Tùy theo mà đến chính là vô cùng vô tận âm mưu hãm hại, may mắn nàng có được cha mẹ ái nữ như mạng, nếu không, ở nơi này chính là hình thức đại gia tộc, cho dù nàng có thông minh sáng suốt cũng khó mà chống đỡ.

Mà sự tồn tại của nàng nhưng khiến cho một số người càng ngày càng bất an, lần này nhân cơ hội mùa thu săn bắn, Hạng gia nhưng lại phái ra trăm tên tinh anh, đem Hạng Thiên Ca

dẫn tới phía sau núi Hạng gia giết chết

Chẳng qua là, giết chết không được, ngược lại bị tàn sát

Hạng Lôi cùng một số tên cao thủ về mặt đầy hoảng sợ nhìn trên đất phía sau núi một loại tình cảnh giống như tu la địa ngục, trái tim từng đợt nhiều chật thấy đau, toàn bộ phía sau núi, Hạng gia tinh anh thấy ngang khắp đồng, máu chảy thành sông, dù bọn họ thấy nhiều sát phạt, cũng cảm thấy từng trận ác hàn (tội ác + sợ hãi)

"Đáng sợ, thật là đáng sợ, Hạng gia ta hơn trăm tên tinh anh, nhưng lại cứ như vậy không có, kia tặc nhân thật ác độc đủ thủ đoạn a ——" Hạng Lôi bi thiết, gương mặt dần dần vụn vỡ.

Tôn thương hơn trăm tên tinh anh, cho dù là Hạng gia là đại gia tộc như thế cũng khó mà thừa nhận, sợ rằng tương lai mấy năm, Hạng gia muốn điều thấp làm việc rồi, trừ phi, bọn họ tái bồi dưỡng một lớp tinh anh mới thay thế.

"Ha ha, Hạng gia, Hạng gia, hảo một cái Hạng gia!" Một tiếng gầm điên cuồng đột nhiên vang lên, lại thấy hạng Phong đứng ở sườn đồi ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, nước mắt bay ngang, giống như điên cuồng!

"Phong ca, không có Ca nhi của chúng ta?" Diệp Đồng Nhục ngờ ngạc ngã ngồi trên mặt đất mặt không có chút máu.

Hạng Phong dừng lại cười, một đôi mắt hoa đào hẹp dài không còn vẻ cao ngạo quần áo lụa là thích ý, lại bị bịt kín một tầng thị huyết đỏ ngầu, thêm trong thân một độ lửa chiến khí cuồng bạo cổ động, lại lộ ra vẻ ma mị vạn phần.

Diệp Đồng Nhục ngẩng đầu nhìn lên, chợt một trận sợ hết hồn hết vía, vội nói: "Phong ca, bình tĩnh, chàng vạn lần bình tĩnh a, nếu không tác động tâm ma, có thể thế nào cho phải? Người nhìn, này khắp núi thì thể nhưng không có Ca nhi, nói không chừng Ca nhi còn có một cơ hội sống!" Sớm biết hân ái nữ như mệnh, ngộ nhờ bởi vì chuyện Ca nhi dẫn phát hân thật vất vả đề chế tâm ma, vậy cũng thật là họa vô đơn chí a!

"Hạng Phong mi mắt run lên, trong mắt màu đỏ hơi cời một tia, nhiều hơn một tia trần tình, lại như củ giống như một đầu nhắm người mà cắn thú dữ.

Mà hạng Lôi chạy tới, chính là chống lại hạng Phong phệ huyết hai tròng mắt cùng quanh thân cường đại chiến khí uy áp, hân đột nhiên biến sắc, hân đã quên, tất cả mọi người cũng đã quên, bọn họ huynh đệ mấy người, khi còn bé thiên phú tốt nhất không phải là hân, cũng không phải là Nhị đệ, lại càng không là những huynh đệ khác, mà là nhất quân áo lụa là không chịu nổi lão tam Hạng Phong a! Chẳng qua là không biết từ bao lâu rồi, lão tam làm như thay đổi bản thân, một thân chiến khí thu liễm mất tích, lấy bất cần đời sống phóng túng quần áo lụa là bề ngoài mê hoặc mọi người, khiến cho tất cả mọi người đã quên hân từng là Hạng gia đệ nhất chiến sĩ!

Này cần phải như thế nào xong việc? Hạng Lôi chỉ cảm thấy trong đầu giống như nổi trống, chỉ muốn ngắt đi thôi chuyện

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Đan Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Dọa ngất tiểu động vật

Hạng Phong cũng mặc kệ hạng Lôi lúc này trong lòng như thế nào hối hận, hần nhìn chăm chăm, đôi mắt hần như muốn ăn thịt người lạnh lùng liếc Hạng Lôi một cái nói: "Trở về nói cho bọn hần biết, bảo bọn hần tốt nhất cầu nguyện cho Ca nhi bình an vô sự, nếu không, ta Hạng Phong nhất định cho các người hối hận hôm nay sờ tác sờ vị (hành động đã làm)

Dứt lời,Hạng Phong liền tức khắc triệu hồi ra một Kim sí đại điều thể tích khổng lồ, mang theo Diệp Đồng Nhược công trên lưng hướng vách núi bay đi.

Kim sí điều ở trên không bay lượn hướng rừng rậm khôn cùng không bỏ qua bất cứ dấu vết nào, con người màu vàng sắc bén quét mắt nhìn tình cảnh phía dưới, tìm kiếm bóng dáng Hạng Thiên Ca.

Mà ngay tại một nơi trong rừng rậm, một người huyết nhục mơ hồ, nhìn không ra dung mạo thật sự, thân hình mỏng manh đang an tĩnh nằm trên mặt đất không nhúc nhích, thậm chí ngay cả hô hấp đều không có phập phồng, cho dù ai nhìn thấy, sợ rằng cũng sẽ cho là nàng đã chết

Song, điều kỳ dị là, ở phía trên bóng dáng, có một cái đỉnh cao cao cỡ nửa người ba chân màu đen phía hai bên hình cầu đang lẳng lẳng lơ lơ, một cỗ mùi thuốc nồng nặc màu trắng khí thể không ngừng từ hình cầu đang cuộn cuộn tràn ra, tiến tới trong cơ thể của nàng

Hình ảnh quái dị như thế duy trì ba ngày ba đêm, kia trong đỉnh tràn ra màu trắng hơi khí vừa mới rồi thừa thốt giờ còn hư vô, kia cái đỉnh cao nửa người liền thần kỳ thu nhỏ lại, thẳng rút lại thành một điểm nhỏ, sau đó như chưa hề tồn tại vào trong bóng dáng kia, cái kia bóng dáng nhẹ nhàng giật giật.

Chớp mũi còn có nồng nặc mùi thuốc lưu lại, biết được lại là cái đỉnh đen kia lại cứu nàng, vượt vượt đôi mắt khô khốc, lúc này mới đứng dậy, trên người vết máu đã sớm khô, nàng lúc này mặt dù bề ngoài thể thâm, nhưng thân thể đã không còn trở ngại tổn thương cũng đã khôi phục bảy tám phần mà ngay cả sau lưng bị chém vết thương sâu đến thấy xương cũng đã còi vầy, chỉ để lại một đạo vết sẹo dài dữ tợn màu hồng trên da thịt.

Chung quanh bụi cỏ chỗ sâu truyền đến một mớ động tĩnh, Hạng Thiên Ca trông mắt đen ngưng tụ, cảnh giác liếc nhìn bốn phía, thấy bên trong ẩn náu mấy cái yêu thú, một con Mãng Xà xanh biếc, một con Hắc Báo lông xù, cùng với một số Ảnh Mèo, phía sau là bóng dáng của đám yêu thú cấp thấp, nàng mấp máy môi, trong bụng truyền ra một trận 'cô lô lô' kêu vang, thật quái!

Thật ra thì những đám yêu thú này đã đến đây ngồi chồm hổm chờ ba ngày ba đêm, nếu không phải lúc trước cái kia Hắc Đỉnh kỳ quái khiến cho bọn chúng không cách nào nhích tới gần, thì con người này đã sớm biến thành bữa ăn trong bụng chúng, thật vất vả đợi cho Hắc Đỉnh biến mất, bọn chúng nhất thời rục rịch nhích lên.

Hạng Thiên Ca khéo môi khẽ mỉm cười không thể nhận ra, yên lặng nhắc lên Hắc Đao ở dưới chân, trong lòng tính toán muốn ăn thịt rắn hay là...còn không đợi nàng có động tác , kia đám yêu thú lúc trước cực khổ ngồi chồm hổm chờ ba ngày ba đêm đột nhiên cả người lông tơ dựng thẳng, tựa hồ cảm nhận được nguy hiểm thật lớn, rồi rít phát ra tức giận tru lên, xoay người lần lượt điên cuồng trốn đi.

Thật là đáng sợ, nhân loại kia khí tức trên người thật là đáng sợ!

Không thể không nói trực giác nhạy cảm của đám yêu thú đã cứu bọn chúng.

Hạng Thiên Ca nhục chí nhìn thức ăn sắp đến miệng trong nháy mắt bỏ chạy hết sạch,

cũng lười đuổi theo, mà là trên cây gần đấy hái được mấy trái cây chín mọng nước đầy áp hương vị ngọt ngào ăn thay cơm no bụng.

Nàng đối với rừng rậm này cũng không xa lạ, trước kia cũng là đến nơi đây tu luyện, cùng hái thái thảo dược, nhưng nàng lúc trước chẳng bao giờ nghĩ đến, có một ngày nàng bị bức bách từ trên núi mà nhảy xuống.

Nghĩ đến chỗ này, nàng yên lặng rũ mắt xuống trong lòng nhất thời hận ý sôi trào không dứt, nhất thời vừa lo lắng phụ thân cùng mẫu thân

Nếu là phụ thân phát hiện cảnh tượng phía sau núi , vừa phát hiện nàng mất tích, không biết sẽ như thế nào thương tâm mà nổi điên, tâm ma thật vất vả áp chế vạn nhất tác động tự nhiên nguy rồi

Người khác chỉ nói phụ thân quân áo lụa là hay bai bạc, lại không nghĩ, phụ thân hoàn toàn là bởi vì tu luyện xảy ra vấn đề, mới bắc đẩu dĩ phong ấn một thân tu vi trà trộn ở hồng trần một thân tu tâm, chẳng qua là cái này tu tâm nhưng phương thức có chút đặc sắc, ngày đêm trà trộn sông bạc, tiếp xúc với đủ hạng người, mấy năm trở lại đây, rốt cuộc nổi danh ở Đại Vũ hoàng triều quân áo lụa là con bạc.

Nhưng nàng lần này chỉ sợ là rơi vào chỗ sâu trong rừng rậm, từ nhỏ đến lớn, nàng vẫn luôn chung quanh nơi này rừng rậm hoạt động, rừng rậm này cũng còn chưa tiến vào quá, chỉ sợ cần phải phí chút thời gian mới có thể đi ra ngoài.

Ăn mấy quả trái cây xuống bụng, nàng đã cảm thấy ăn no, liền đứng dậy tính toán tìm một chỗ nguồn nước đi rửa vết máu trên người, rừng rậm nguy cơ trùng trùng, lúc trước nàng ở phía bên ngoài hoạt động còn có yêu thú hoành hành, lúc này bên trong còn không biết sẽ có những thứ sinh vật kinh khủng gì, mà nàng lúc này một thân vết máu, mùi máu tươi nồng đậm cũng là càng thêm dễ dàng đưa đến nguy hiểm.

Ước chừng đi được nửa ngày, nàng rốt cuộc tìm được một dòng suối nhỏ nước chảy trong suốt thấy đáy, khe suối sâu ước chừng nửa người, lúc sau xác định không có nguy hiểm, nàng suy nghĩ nhanh chóng cỡi trên người bộ y phục dính máu đã trở thành những mảnh vải không còn hình dáng xa xa ném xuống, nàng * thân thể ngâm mình trong dòng suối thanh tẩy sạch sẽ, trường đao màu đen đặt cạnh bên bờ, một đôi đen bóng ánh mắt lúc nào cũng cảnh giác tình huống chung quanh.

Máu đen dần dần bị tẩy đi, lộ ra làn da trắng hồng bóng loáng, cùng từng đạo vết sẹo dữ tợn giăng khắp nơi, một đầu tóc đen bóng mềm mại cũng chính tề dán tại sau lưng.

Mà ở phía sau nàng trong bụi cỏ, một con thú nhỏ long trắng hình tròn lớn cỡ bàn tay giờ phút này đang khiếp sợ mở to đôi mắt đen lúng liếng, đôi mắt to tròn tràn đầy ngạc nhiên.

Nó vốn là đã khát nước, nghĩ đến đi tới bên dòng suối nhỏ uống nước, lại không nghĩ nó nhưng phát hiện bên trong dòng suối nhỏ của nó thể nhưng lại xuất hiện một cái kỳ quái gì đó? Làm sao bây giờ? nó khát quá nha, nhưng lại không dám đi qua uống nước, trong lúc nhất thời, ánh mắt ngập nước, nó ủy khuất vô cùng.

Hạng Thiên Ca xác định trên người đã không còn có mùi máu tươi, lúc này mới đứng dậy lên bờ, nàng lại đem Hắc Dao rửa sạch, sau đó đến dưới một gốc cây cỏ thụ vạn năm cất hai mảnh lá cây to lớn cùng đăng điều(tua dây của cây) xuống tới.

Này lá cây diện tích to lớn, sự mềm dẻo bền chắc, mùi thanh tân, kia đăng điều cũng bền chắc dùng bền, lúc này không có quần áo, nàng chỉ có thể dùng này lá cây che giấu.

Mà ở phía sau lưng nàng, Tiểu Mao Cầu đang sôi nổi theo sát, chẳng qua là Tiểu Mao Cầu rơi xuống đất không tiến động, hơi thở thu liễm, Hạng Thiên Ca hẳn là không có phát hiện.

Tiểu Mao Cầu mở to hai mắt tò mò đi theo Hạng Thiên Ca, nhìn nhất cử nhất động của nàng, trong mắt đầy dẫy vẻ hiếu kỳ không nói ra lời.

Đội Hạng Thiên Ca phát hiện bên chân có một chút ngứa, nàng mới sợ hãi cả kinh, vừa nhìn xuống dưới liền đối diện một đôi mắt nhỏ to tròn.

Bốn mắt nhìn nhau, Hạng Thiên Ca kinh ngạc cảnh giác, nàng cũng chưa từng xem thường bất cứ sinh vật nào trong rừng, nó ngó khuôn mặt có hoa văn dữ tợn trên mặt Hạng Thiên Ca, cơ hồ muốn đem trông mắt làm rớt ra ngoài, nương a cứu mạng!

Hạng Thiên Ca nắm chặt Hắc Dao, đang định này Tiểu Mao Cầu có hành động khác thường liền kết thúc nó, lại không nghĩ kia Tiểu Mao Cầu đột nhiên liếc mắt nhìn nàng liền lúc đó lật ra tư thế té ngã hôn mê bất tỉnh.

Sau một lúc lâu, vẫn duy trì tư thế chống vó như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Đan Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Cực Phẩm Mãnh Thú

Hạng thiên Ca nhìn Tiểu Mao Cầu, khóe mắt không nhận được nữa kéo ra. Sớm đã biết mặt mũi của mình dọa người, nhưng không có gì ngoài việc vừa mới sinh ra đối diện hù chết bà mẹ loại chuyện tình này làm cho người bên ngoài nghe kinh sợ, nhưng này Tiểu Mao Cầu cũng là cái thứ nhất chẳng nề tình, cứ như vậy cả người sùi bọt mép té xỉu ở trước mặt nàng.

Dọa ngất tiểu động vật hay gì gì đó, Hạng Thiên Ca tỏ vẻ hơi tự ái một chút nhưng trong lòng nàng cũng không bị thương tổn lắm.

Xoay người, cầm lên Hắc Dao, Hạng Thiên Ca rời đi nơi này, về phần kia da lông ngắn Tiểu Mao Cầu, nàng cũng không có tâm tình để quản.

Mà nàng không biết, ngay tại lúc nàng rời đi không lâu, một con hồ ly màu trắng chiều dài hai thước, chiều cao mười thước đáng vóc to lớn đồ sộ liền xuất hiện nơi đó, theo sự xuất hiện của nó, không khí xung quanh tựa hồ trong nháy mắt cũng ngưng lại, cho dù là con giun ở dưới đất đều ở trong thời gian ngắn mà cuốn người đứng dậy sợ hãi run rẩy không ngừng.

Kia hồ ly bước từng bước ưu nhã, phía sau tám cái đuôi lông xù tán mạn ở trên không trung, còn một cái đuôi khác thì đuổi đến Tiểu Bạch Cầu đang té xỉu trước mặt, đem nó bật lộn một phen mới cuốn lên, Tiểu Bạch Cầu trong nháy mắt bị cuốn vào bên trong cái đuôi to lớn của hồ ly, kia trong mắt hồ ly hiện lên một tia bất đắc dĩ cùng sùng nịnh.

Hạng Thiên Ca trong rừng rậm xuyên qua suốt một ngày một đêm cũng không hề gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào, tình cảnh như thế không chỉ không có khiến nàng buồn lòng, ngược lại khiến trong lòng nàng càng cảm thấy bất an.

Trên thực tế, sự bất an của nàng là đúng, bởi vì ở trong bóng tối, đang có vài đôi mắt không hề chớp đang ngó chừng nàng.

"Trời ơi, ta vốn là muốn đem tiểu cô nương nhân loại kia cướp về làm nương tử, nhưng..... nhưng khi ta nhìn thấy mặt của nàng thì tâm can bé nhỏ của ta cũng bị hù dọa phát run rồi!" Một đầu như thùng nước thô, toàn thân phấn hồng, trên vẩy đầy rẫy những hoa văn Đại Mãng Xà vừa phun ra nuốt vào lưỡi, vừa gật gù đắc ý nói, nó một đôi mắt đỏ rực, giờ phút này lại có thủy quan lóe lên, hiển nhiên bị hù dọa không ít.

"Hừ, vậy thì thật là tốt, cô nài nài cái này giúp người đi đem nạng chộp tới cho người làm đồ ăn vặt, coi như là đồ cưới của ta!" Một đầu hình thể nguy nga màu trắng Đại Điều ánh mắt nóng bỏng ôn nhu nhìn kia Đại Mãng Xà nói.

"Trời ơi, vậy ta thà rằng đem kia nhân loại cướp về làm nương tử đi, cưới người này đầu mập điều? Ta nhưng không muốn một ngày nào đó nửa đêm đang ngủ say, lại bị người mộng du ăn hết!" Kia Đại Mãng Xà rung mình một cái nói.

"Khúc khích" Ngồi bên cạnh là một đầu màu đen Hùng Sư mắt nhìn thấy thế đồng tình nhìn Đại Mãng Xà một cái nói: "Bạch Loan, người vẫn là đừng nên đánh chủ ý lên người Phi Tinh, trừ kia phía đông Cửu Vỹ Thiên Hồ, Phi Tinh chính là yêu thú có bộ dạng xinh đẹp nhất trong rừng rậm này, người nếu như mà không giảm mập..., là không xứng với Phi Tinh rồi."

Kia màu trắng Đại Điều tức giận trừng mắt nhìn màu đen Hùng Sư liếc mắt một cái.

Bỗng nhiên, trong ánh mắt xanh biếc của Hắc Hùng Sư hiện lên một tia hài hước, "xem đi trò hay đến đây, cái nhân loại kia cứ nhiên gặp cái tên khó chơi nhất Liệt Thiên Hùng kia rồi."

Hạng Thiên Ca hai tròng mắt co lại, trái tim bang bang nhảy mạnh, sợ hãi, nàng lần đầu tiên như thế rõ ràng cảm nhận được mùi vị tử vong bức đến gần, cho dù là lúc trước bị một trăm tên tinh anh của Hạng gia vây giết, cũng không có làm cho nàng sinh ra loại cảm giác nguy cơ này.

Sáu sao yêu thú, yêu thú trong phạm vi Hoàng cấp cường giả, Liệt Thiên Hùng. Như vậy có thể so với chiến hoàng cường giả của nhân tộc cùng tồn tại, giờ phút này lại đang đứng phía trước cách nàng mười thước, chỉ cần đối phương dù là tùy tiện rống một tiếng, cũng có thể dùng thanh âm đánh chết nàng.

Yêu thú đến Hoàng cấp căn bản có thể nói được tiếng người, hóa thành hình người, nhưng Liệt Thiên Hùng đang đứng đối diện nàng, vẫn như củ duy trì hình thú, bất quá tứ chi của nó nhưng lại đứng vững giống như loài người, trên cổ đeo một chuỗi dây chuyền bảo thạch ngũ quang thập sắc (muôn màu muôn vẻ), trên đầu được quấn quanh một khối khăn màu đỏ hoa văn lộn xộn, trên người thì khoác một sa y màu xanh nhạt, bởi vì Hắc Hùng thân thể trắng kiêu, kia sa y cũng là bó thật chặt ở trên người của nó, nhìn như thế nào cũng rất là buồn cười.

Kia Hắc Hùng một đôi con ngươi hung ác hướng nàng không ngừng quét tới, sau đó nhe ra hàm răng nanh trắng hếu đầy miệng, cuối cùng 'cạc cạc cạc' cười lớn lên, thanh âm ong ong vù vù, chỉ một thoáng Hạng Thiên Ca cảm giác trong đầu như nổi trống, , đầu đau như muốn vỡ tung, lại nghe kia Hắc Hùng nói: "Cạc cạc, bốn cô nương cho tới bây giờ chưa từng thấy qua nha đầu nào xấu giống như người vậy, muốn cùng với bản cô nương so sánh, người quả thực một chút xem lại mình cũng không có, bốn cô nương cảm thấy ngượng ngùng cùng với người so!" Kia Gấu Bự vừa nói, thế nhưng hùng chương (bàn tay gấu) vừa nhấc, nhếch lên một 'hùng kiêu' lan hoa chỉ.

Hạng Thiên Ca trợn mắt há hốc mồm mà nhìn kia lông lá xồm xàm lan hoa chỉ, quyết định làm ra một cái vẻ mặt là chả - chực khóc: "Ta biết ta lớn lên xấu, người lớn lên xinh đẹp, cũng không có thể như vậy chê cười người ta nha"

"Người tiểu nha đầu này tính tình thật chân thật, Người nhìn ta đây xiêm y trên người như thế nào?" Hắc Hùng giơ lên hai cánh tay, đứng nguyên tại chỗ xinh đẹp xoay một vòng, Hạng Thiên Ca rõ ràng nghe được vùng đất ở dưới chân Hắc Hùng 'ùng ùng' trũng xuống phía dưới thanh âm.

Người này một thân y phục tính chất mềm mại, màu sắc sáng rõ, khăn đội đầu kiểu dáng mới mẻ cũng độc đáo, đều hết sức đẹp mắt, mặc ở trên người người quả thật chính là hợp nhau lại càng tăng thêm sức quyến rũ! "Hạng Thiên Ca gật đầu, nghiêm túc bình luận.

"Phải không ? ta cũng cảm thấy đúng là như vậy!" Hắc Hùng kiêu ngạo ưỡn ngực.

Hạng Thiên Ca nắm thật chặt trong tay Hắc Dao, cố gắng đè nén hai tay mơ hồ run rẩy, nàng hít sâu một cái, thở dài nói: "Vị này hùng... cô nương? Xin hỏi người có thể hay không giúp ta một chút.

"Cạc cạc, chúng ta nếu ở chỗ này gặp nhau, đó chính là duyên phận, ta và người hợp ý như thế, không bằng tiểu nha đầu người đi đến động phủ của ta bên trong cùng uống một chén, có cái gì khó khăn, có thể cùng ta nói một chút" Hắc Hùng 'hùng chương' vỗ vỗ bộ ngực bang bang vang lên, Hạng Thiên Ca không nghĩ ngờ chút nào nếu 'hùng chương' kia vỗ vào trên người của mình, ngay lập tức chính mình sẽ biến thành một bãi thịt vụn.

Con người hoảng sợ co lại, Hạng Thiên Ca ra vẻ khó xử nói: "Ta là cũng muốn đến chỗ ở của Hùng cô nương người làm khách, chẳng qua là, ta còn có chuyện quan trọng trong người, tới lúc gấp rút phải đi về, cũng là đang lúc này lạc đường, nếu như Hùng cô nương có lòng hảo tâm có thể chỉ dùm ta lối ra, ta nhất định vô cùng cảm kích".

"Nguyên lai là như vậy a, ai, bốn cô nương thật vất vả mới gặp được một hảo bằng hữu, người đã có việc gấp, vậy chúng ta đến ngày khác sẽ gặp lại đi, đúng rồi, còn chưa biết tiểu nha đầu người tên gọi là gì?" Hắc Hùng tiếc nuối lắc lắc đầu nói.

"Ta tên Hạng Thiên Ca, không biết Hùng cô nương người phương danh gọi là gì? Hạng Thiên Ca trong lòng mừng thầm, trên mặt lại bất động thanh sắc nói.

"Ta tên là Thúy Hoa!" Hắc Hùng ngượng ngùng chớp chớp hai mắt nói.

Hạng Thiên Ca trên người liền nổi lên một tầng da gà, nhưng trong mắt hiện lên một tia thán phục, "Không thể nghĩ tới được Hùng cô nương người ngay cả cái tên thôi mà cũng tạo nhã êm tai như thế, Thiên Ca thật là bội phục vạn phần!"

Đã thấy trong mắt nàng hiện lên vẻ thán phục, Hắc Hùng càng tỏ ra kiêu ngạo, 'rầm rầm rầm' di chuyển thân hình như ngọn núi đi đến trước mặt Hạng

Thiên Ca, Hạng Thiên Ca cố nén ý nghĩ muốn xoay người bỏ chạy, sau đó Hắc Hùng liền hướng nàng giờ lên một cánh tay nói:"Lên đây đi ta đưa ngươi ra ngoài, bên trong rừng rậm trong lúc này ngoại trừ ta, còn có rất nhiều lũ tiểu tử không hòa nhã, bọn họ cũng không giống như ta như vậy dạn dè đêm đậm, để ngươi một mình đi ra ngoài, ta thật không yên lòng."

Hạng Thiên Ca mỉm cười hơi hơi xúc động, nhìn kia cánh tay gấu trắng kiện, trong lòng nhất thời buông lỏng, nhưng vẫn là leo lên kia tay gấu,"Cám ơn ngươi, Thúy Hoa cô nương,"Một tiếng tạ ơn này, nàng dùng hết sức chân thành.

"Ai nha, này thì có là cái gì!"

Mà hành động của một người một thú cũng là làm cho ba yêu thú âm thầm ngồi xem cuộc vui phải choáng váng hoa mắt.

"Loài người thật là giáo hoạt" Bạch Loan dùng mỏ cọ cọ lông vũ bên gáy ,oán hận nói.

Hắc Hùng Sư cùng Đại Mãng Xà cũng gật đầu phụ họa.

Hai canh giờ sau, Hạng Thiên Ca đã đến được nơi nàng quen thuộc ở bên ngoài rừng rậm, cùng với Hắc Hùng nói lời cáo biệt, Hạng Thiên Ca nắm chặt trường đao trong tay, trong mắt hiện lên một đạo hung quang. Hạng gia, ta Hạng Thiên Ca còn sống trở về rồi!

Mà đang lúc ấy, một tiếng dã thú gầm ở cách đó không xa vang lên, Hạng Thiên Ca con người tàn khóc chợt lóe, chiến ý nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Đan Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thu Thập Thiên Mục Lang

Chiều cao chừng một thước, yêu thú hình thể mạnh mẽ đi từng bước từng bước ưu nhã nhịp nhàng từ trong rừng đi ra, hai mắt màu nâu hung ác gắt gao ngó chừng Hạng Thiên Ca, cái bụng lép xẹp quắc queo biểu hiện ra nó trong bụng trống trơn, đã hết sức đói bụng, đây là một yêu thú có bộ lông hoa lệ Hắc Lang.

Nhưng nó không phải là Hắc Lang bình thường .

Ở giữa trán của nó có thể thấy được một đường dựng thẳng, đó là nét đặc thù rõ ràng nhất của yêu thú bốn sao Thiên Mục Lang.

Hạng Thiên Ca hai mắt hưng phấn mà nhìn chăm chăm Thiên Mục Lang, trong lòng âm thầm cảm thán chính mình đại nạn không chết, quả nhiên tất có hậu phúc, xem một chút đi, Thiên Mục Lang hiếm thấy trần quý đến thế cư nhiên cứ như vậy tự đưa đến cửa !

Thiên Mục Lang ở chính giữa cái trán có đường dựng thẳng đó là đại biểu con mắt thứ ba của nó, cũng chính là Thiên Mục, nếu Thiên Mục Lang ngay khi con mắt thứ ba mở ra, như vậy, nó liền có thể biết được những chuyện xảy ra trong tương lai, mặc dù nó lúc đầu lực chiến không cao, nhưng nếu cho nó thời gian khiến cho nó lớn lên, nó Thiên Mục đem lại uy lực cực kỳ đáng sợ, điều này cũng chính là nguyên nhân mà khiến cho rất nhiều người muốn được khế ước cùng với Thiên Mục Lang.

Yêu thú bốn sao, tương đương với nhân tộc chiến sĩ cấp chiến tông cường giả, nếu đổi lại yêu thú bốn sao khác , Hạng Thiên Ca có lẽ hơi nhút nhát, nhưng Thiên Mục Lang thì có sự khác biệt rất lớn, Thiên Mục Lang ưu thế chiến đấu tất cả đều tập trung trên con mắt thứ ba(Thiên Mục), mà trước khi con mắt thứ ba thức tỉnh, thì lực chiến đấu của nó so với yêu thú hai sao cũng không khác nhiều lắm.

Mà này Thiên Mục Lang giữa cái trán màu bạc một đường dựng thẳng, đang đại biểu con mắt Thiê n Mục của nó còn chưa thức tỉnh.

"Rống"Thiên Mục Lang có lẽ là đói đã rất lâu, đầu tiên đi vòng quanh trên mặt đất, thân thể nghiêng về phía trước, hai mắt hung ác, chính là động tác trước khi vồ mồi của dã thú, Hạng Thiên Ca hoàn toàn không sợ hãi, nhưng cũng không hề khinh thường, tuy chỉ là thực lực của yêu thú hai sao, nhưng lực chiến đấu cũng tương đương với nhân tộc cấp bậc chiến sĩ đỉnh, cùng nàng không phân cao thấp.

Thiên Mục Lang đột nhiên hướng nàng đánh tới, từ trên mặt đất nhảy dựng lên, trên không trung lao xuống một độ cong duyên dáng, bốn móng vuốt hàn quang sắc bén, lao thẳng tới chỗ yếu hại của nàng mà đến.

Hạng Thiên Ca bởi vì không thể tu luyện chiến khí, nhưng có Hắc Đình tương trợ, cho nên trở thành một người tu luyện đan * thể tu(cái này mình không hiểu lắm),vì thế lực lượng lớn vô cùng, giờ phút này, nàng không chút hoang mang vung đao lên vừa dõ, chỉ nghe ' khanh' lên một tiếng giòn vang, Hắc Lang móng vuốt nhọn bị Hắc Đao ngăn cản, thân hình bị lực mạnh bắn ngược đi, một bên hung hăng té ngã xuống đất, nhưng Hắc Lang bò dậy cực nhanh, tứ chi chấm đất, hai mắt càng thêm hung ác.

Lần này Hắc Lang cũng không có vội vã nhào lên, mà là cẩn thận rất nhiều,Hạng Thiên Ca càng xem này Hắc Lang càng vui vẻ yêu thích, không nhịn được lộ ra một tia nhàn nhạt ý cười, mà trên mặt nàng hoa văn nhưng theo nét mặt của nàng đột nhiên sống dậy sinh động, Hắc Lang con người chợt co

rụt lại, ánh mắt có chút sụp đổ, nếu không phải nó thật sự quá đói, thật tình nó không muốn ăn cái người quái dị này.

Quên đi, đến lúc đó giết nàng, nhắm mắt lại ăn là được. Thiên Mục Lang trong lòng nghĩ như vậy nói. Sau đó nó bực tức lần nữa hướng Hạng Thiên Ca đánh tới.

Hạng Thiên Ca cổ tay cuộn lại, lưỡi đao 'phanh' một tiếng đập vào trên sống lưng Hắc Lang, Hắc Lang cảm giác đau đớn, bị thảm một tiếng rơi xuống trên mặt đất, phía trên da lông tràn ra một chút vết máu.

"Rống!" Hắc Lang tức giận vạn phần, mở miệng to như chậu máu lần nữa đánh tới.

"Phanh!" Bị Hắc Dao đánh bay.

Lại nhào tới.

Lại đánh bay

... ..

Như thế lặp lại nhiều lần, Hắc Lang kiệt sức té nằm trên mặt đất, hai mắt đỏ ngầu tức giận nhìn Hạng Thiên Ca đang kéo đao tiến tới gần, trong mắt mờ hồ lộ ra một tia tuyệt vọng.

Nó giờ phút này thật là hối hận. Nó rút cuộc là nghĩ không ra, như thế nào lại đi trêu chọc đến cái này người sát tính quái dị này?

Không chỉ có nhìn đã không muốn ăn, ngược lại cuối cùng đem mình đi tìm chết.

"Người đừng sợ, ta sẽ không thương hại người!" Hạng Thiên Ca mỉm cười chớp chớp mắt, vẻ mặt hòa ái nói, giờ phút này, tâm tình của nàng thật tốt!

Hắc Lang mở trừng hai mắt, trong mắt hung quang giờ phút này biến mất, chỉ còn lại hối hận, nó thật là hối hận, cái người này thật là đáng sợ, rút cuộc nàng muốn đem ta làm như thế nào?

Mà ngay lúc này, ở phía trên không rừng rậm, có một con Kim Sí Đại Điều đang không ngừng tìm kiếm.

"Này bên ngoài rừng rậm bốn phía chúng ta tìm nhiều lần cũng không tìm được Ca nhi, Phong ca, Ca nhi có khả năng sẽ ở bên trong rừng rậm", Nghĩ tới có khả năng như thế, Diệp Đồng Nhược cùng Hạng Phong sắc mặt nhất thời ngưng trọng vô cùng.

Phía bên trong rừng rậm đó là địa phương mà yêu thú cường đại tụ tập, loài người cùng yêu thú mấy đời là kẻ địch, trong lúc này, nếu bọn họ đi vào, tất nhiên là hữu khứ vô hồi (có vào nhưng không có ra)

"Vì tìm được tiểu chủ nhân, A Kim nguyện ý đi mạo hiểm, A Kim đều là yêu thú, chắc hẳn các tiền bối kia sẽ không làm khó dễ ta". Giờ phút này, Kim Sí Đại Điều dùng ý niệm truyền âm nói với Hạng Phong.

Này Kim Sí Đại Điều chẳng qua là yêu thú bốn sao, mặc dù trí tuệ không thấp nhưng vẫn chưa thể nói tiếng người.

"Không được, A Kim, trên người của người có dấu vết khế ước, đi cũng không được tốt, vẫn là ta đi được, ta đây mặc dù mấy năm nay tâm ma vẫn không trừ, nhưng dầu gì ta cũng là Chiến Tông cảnh đỉnh, trên người lại có một ít bảo vật hộ thân, A Kim người chịu trách nhiệm đem Đồng Nhược đưa trở về, ta tự mình đảm đương chuyện này tốt hơn". Hạng Phong vỗ vỗ vào đầu Kim Sí Đại Điều nói.

"Phong ca, không thể, làm sao có thể để cho người tự đi một mình? Muốn chết chúng ta cũng sẽ chết cùng một chỗ !" Diệp Đồng Nhược nghe vậy, hộc mắt vốn đỏ bừng vì khóc, lần nữa lại chứa đầy nước mắt.

"Chủ nhân, phía dưới giống như có thanh âm đánh nhau". A Kim lúc này truyền âm cho Hạng Phong nói.

"Mau, A Kim, chúng ta đi xuống xem một chút!" Hạng Phong cả người kích động, Diệp Đồng Nhược trong mắt cũng hiện lên một tia mong đợi.

Hạng Thiên Ca một nắm chế trụ gáy Thiên Mục Lang, đem Hắc Lang dài hơn một thước dễ dàng nâng lên, đáng thương kia Thiên Mục Lang trên quý giờ đây lại giống như một con mèo hoang nhỏ, bị Hạng Thiên Ca buri buri xách cổ lôi đi (híc chị buri buri thiệt..con sói người ta mà xách như thế), mặt mũi của nó đều bị mất sạch hết rồi, Hạng Thiên Ca ước chừng sức nặng của Thiên Mục Lang, thờ dài một tiếng nói: "Thật đáng thương, lại nhẹ như vậy, có thể thấy được người thường xuyên ăn không đủ no, đi, tỷ tỷ đây sẽ dẫn người đi săn mồi, đợi khi tìm được phụ thân cùng mẫu thân, sẽ đem người đưa cho bọn họ làm chiến thú tốt hơn"

Nơi xa, một thiếu niên áo xanh như đóa hoa sen, dung mạo như tiên, ánh mắt của hắn ngẩn ngơ nhìn chăm chú cô gái kia dễ dàng đem một yêu thú trưởng thành nâng lên, càng lúc đi càng xa.

Tuy rằng không nhìn thấy mặt, nhưng cô gái kia lá cây làm váy, tóc đen áo choàng, tay trái bắt sói, tay phải nhắc đao, bóng dáng tiêu sái, uyển chuyển như một bức tranh tươi mới sinh động huyền ảo mỹ lệ, làm cho hắn khắc sâu ấn tượng không thể quên.

"Mộng Hề điện hạ, đang nhìn cái gì?" Lưu Tư đi tới, nhẹ nhàng cười nhìn vị này khí chất bất phàm giống như trích tiên Việt Quốc Thái tử, theo tầm mắt của hắn nhìn sang, lại chỉ thấy một mảnh cảnh vật cây cỏ.

Việt Mộng Hề lắc lắc đầu, cười mà không nói, Luru Tư khẽ thất thần, khuôn mặt yêu dị lộ ra một tia cười khổ, "Người người đều ngợi khen ta Luru Tư phong lưu vô song, thiên phú bất phàm, nhưng Tư thấy Mộng Hề Thái Tử mới thất sự là sâu không lường được đây!"

"Tư thân vương chớ giễu cợt Mộng Hề, Mộng Hề chẳng qua là từ nhỏ có thói quen ít nói, có chỗ thất lễ mong Tư thân vương chớ trách, huống chi, lần này đến Vũ triều, Mộng Hề còn có thỉnh cầu với Tư thân vương đây!" Việt Mộng Hề thành khẩn nói.

Nghĩ đến Việt Mộng Hề theo như lời nói có việc cầu, Luru Tư cũng nhịn không được mà nhức đầu, bất quá nghĩ lại hấn lại thoải mái, thiên hạ này quả nhiên là chẳng ai hoàn mỹ, giống như Việt Mộng Hề như vậy hoàn mỹ người giống như trích tiên, nhưng lại cũng có như vậy một vết nhơ, kia cánh cửa hôn nhân a!

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Đan Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Một Nhà Đoàn Tụ

Không thể không nói Hạng Thiên Ca đích thực rất bu hăn, Thiên Mục Lang ngày đó bị xách cổ lôi đi, nó cũng nhận ra được người quái dị này không muốn làm tổn hại đến tính mạng của nó, trong lòng đang tính toán, đợi lát nữa người quái dị này đi săn thức ăn, nó sẽ nhân cơ hội chạy trốn, sau này gặp phải nàng thì trốn đi, chờ mình Thiên Mục thức tỉnh, trở lại báo thù không muộn.

Lại đúng lúc này, một con Hươu Bào đang chạy trốn bóng dáng ở cách đó không xa thoáng một cái biến mất, Thiên Mục Lang trực giác trước mắt có một đạo kim quang rất nhỏ chọt lóe rồi biến mất, trong lòng còn đang kinh ngạc, thì sau đó, nó liền thấy kia Hươu Bào đang chạy trốn đã ngã xuống đất không dậy nổi, trên người nó còn sáng loáng đang đưa một cây kim châm vàng mảnh.

Ngay sau đó, nó liền cứng thân mình, bị Hạng Thiên Ca thân nhiên xách cổ hướng Hươu Bào kia đi tới.

Một cây kim châm lấp lánh đang còn trên người Hươu Bào trong ngoài lắc lư.

Hạng Thiên Ca một tay nắm lấy Thiên Mục Lang vút trên mặt đất, tựa tiểu phi tiểu nhìn nó nói: "Ăn đi, ăn xong nếu không đủ lại kiểm thêm cho ngươi"

Thiên Mục Lang giờ phút này ý thức được bản thân da lông đều dựng thẳng lên, cả người run rẩy không ngừng, người quái dị này thực không phải là thứ bất quái này nọ, bất quá hoàn hảo vừa rồi nàng không có ý định muốn giết ta, nếu không hiện tại có lẽ sẽ chết ở dưới kim châm này. Hạng Thiên Ca cẩn thận đem kim châm rút ra lau chùi sạch sẽ, sau đó cắm vào bên trong một vòng tay màu vàng trên cổ tay nàng

Thiên Mục Lang gắt gao nhìn chăm chăm cái kia màu vàng vòng tay đeo trên cánh tay nàng một cái, trong mắt hiện lên một tia kiêng kỵ, chẳng qua là, nó thực sự là đối cực kỳ rồi, rốt cuộc nhịn không được trong bụng cảm thấy đói bụng mãnh liệt, liền nhào tới kia hươu bào trên người xé rách nuốt ăn.

Đợi Thiên Mục Lang ăn đến một nửa, Hạng Thiên Ca tai khẽ nhúc nhích, sau đó ngửa đầu nhìn lại, đen bóng trong con ngươi hiện lên một tia vui mừng, nàng hai tay chống ở mép, trong cổ họng phát ra thanh âm trong trẻo, Kim Sí Đại Điều đang ở trên không trung quanh quẩn tìm kiếm hung con ngươi bên trong đột nhiên hiện lên một tia sáng quang mang, vội vàng hướng phía dưới mà lao xuống.

Hạng Phong cùng Diệp Đồng Nhược trong mắt cũng hiện lên một vẻ kích động.

Nhìn phía trước đáp xuống một điều hai người, Hạng Thiên Ca trong lòng xẹt qua một dòng nước ấm vui vẻ hòa thuận, "Phụ thân, mẫu thân!" Nàng hướng bọn họ lao nhanh đi qua, Hạng Phong vội vàng mở ra hai cánh tay tiếp được nữ nhi, mà một bên Diệp Đồng Nhược đã hi cực nhi khắp(vui quá mà khóc), nước mắt phút chốc đều tuông ra ngoài.

"Bảo bối, ngươi không có chuyện gì là tốt rồi, không có chuyện gì là tốt rồi!" Hạng Phong lâm lâm tự nói, hốc mắt đỏ bừng một bên.

"Phụ thân mẫu thân các ngươi chưa từng nghe qua người tốt sống không lâu, tai họa di ngàn năm sao? Các ngươi nhìn đây không phải là nữ nhi vẫn còn hảo hảo tốt sao? Hơn nữa tốt không thể tốt hơn rồi!" Hạng Thiên Ca dương dương đắc ý nói.

Hạng Phong nhìn nữ nhi vẫn hoạt bát kiên cường, trong lòng cũng an lòng. Lúc này Diệp Đồng Nhược ân cần nhìn trên dưới đánh giá nữ nhân, nhưng thoáng chốc mở to hai mắt nhìn, sắc mặt xanh mét nói: "Ca nhi, trên người ngươi mặc cái gì?"

Hạng Thiên Ca cúi đầu vừa nhìn, lá cây màu xanh biếc đem vị trí từ bả vai trở xuống bao lấy lại dùng đàng điều(tua dây của cây) cài chặt, nhưng bả vai cùng hai cánh tay lại để lộ ra bên ngoài

Hạng Thiên Ca trong lòng âm thầm kêu khổ, cái thể giới này mặc dù thờ phụng người mạnh là vua, nhưng tư tưởng đối với nữ tử vẫn tương đối bảo thủ. Nhất là đối với Diệp Đồng Nhược luôn luôn tuân thủ lễ giáo, từ nhỏ là nữ nhi được giáo dục nghiêm khắc lễ giáo, nàng cái này bộ dạng thân nhiên để lộ vai lộ thịt, tuyệt đối tuyệt đối không tìm được chỗ tốt rồi!

"Đồng Nhực, vừa mới tìm được nữ nhi, ngươi cũng đừng có dọa nàng đi ! Huống chi , Ca nhi cái bộ dáng này nhìn cũng rất tốt a!" Hạng Phong hướng Hạng Thiên Ca nháy mắt mấy cái, mở miệng cầu tình.

"Hừ! Ngươi đừng vì nàng nói tốt, chờ lát nữa trở về ta sẽ thu thập nàng!" Diệp Đồng Nhực rót cuộc là không nỡ, vẻ mặt mềm nhũn ra, khẩu khí lại như cũ không buông tha người.

Một bên Thiên Mục Lang nghiêm chỉnh ăn xong con Hươu bào, cái bụng quắt queo móp méo rốt cục phồng lên, nó thỏa mãn đã được ăn no rồi nấc lên, len lén liếc mắt nhìn một cái Hạng Thiên Ca, tứ chi lạng lẽ nhúc nhích, chậm rãi hướng về sau mà đi.

"Ông" một thanh Hắc Dao thẳng tắp bay về hướng nó cắm ngay nơi phía sau mông nó, Thiên Mục Lang cả kinh, lại thấy Hạng Thiên Ca hai tay đang ôm ngực, cười híp mắt ngó chừng nhìn nó.

"Thiên Mục Lang?" Hạng Phong cùng Diệp Đồng Nhực kinh ngạc mở to mắt, cũng theo đó là mừng như điên, "Bảo bối, ngươi lại gặp được Thiên Mục Lang?" Hạng Phong trên dưới đánh giá nữ nhi, một trận vui sướng.

"Vận khí nữ nhi tốt chứ!" Hạng Thiên Ca kiêu ngạo mà ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra vẻ lấy lòng cười nói, "Mẫu thân, ngươi nhìn, đây là lễ vật Ca nhi tặng cho người!"

"Ngươi là làm sao bắt được nó?, Ủ? Không thể tu luyện chiến khí, như thế nào có thể là đối thủ của Thiên Mục Lang? Chỉ bằng ngươi dựa vào luyện thể biện pháp sao? Sau này chuyện nguy hiểm như vậy trăm triệu lần không được làm!" Diệp Đồng Nhực hốc mắt lại đỏ lên, vươn ngón tay vừa đau lòng vừa trách cứ xoa xoa nữ nhi nàng cái ót một chút, rồi nhìn về phía Hạng Phong nói:" Phong Ca, ngươi khế ước nó đi, ta không cần!"

Hạng Thiên Ca không thể tu luyện chiến khí, cho nên không thể khế ước chiến thú, bởi vì kia Hắc Đỉnh là vật kiếp trước của nàng, ban đầu theo nàng cùng chuyển thế đến cái thế giới này, nàng không có cách nào giải thích cùng cha mẹ về lai lịch thần bí của Hắc Đỉnh, liền từng nói dối nói nàng dùng một loại dược liệu có biện pháp có thể tu luyện thân thể. Diệp Đồng Nhực đối với phương pháp luyện thể của nàng trong lòng vẫn còn có nghi ngờ, đành tự cho là phương pháp gà mờ.

"Ta đã có A Kim rồi, hơn nữa ta bởi vì chuyện tâm ma nên cũng không có thể chiến đấu, ngược lại là Đồng Nhực tu vi của ngươi đang ở bình cảnh, khế ước với Thiên Mục Lang, sẽ có chỗ tốt đấy! Đây là tâm ý của hải tử, ngươi nhận đi!" Hạng Phong ôn nhu nhìn về phía thê tử.

Diệp Đồng Nhực khuôn mặt đỏ lên, ngẩng đầu, Hạng Thiên Ca cười hi hi nhìn bọn họ.

Diệp Đồng Nhực hiện giờ đang đứng ở cảnh giới chiến sĩ đại viên mãn, đã là chiến sĩ có tu vi cao, nhưng vô luận như thế nào cũng khó mà đột phá thăng cấp vào cảnh giới chiến sư, đợi nàng khế ước Thiên Mục Lang , rồi lại cùng Thiên Mục Lang cùng nhau vào trạng thái nhập định ở bên trong, sau đó sẽ đột phá bình cảnh.

Hạng Phong cùng Hạng Thiên Ca liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, thời gian hiện tại lằng lằng thủ hộ trong khi chờ đợi trôi qua, lại là một ngày một đêm sau, nồng nặc chiến khí cực nhanh dao động, rồi lập tức khôi phục yên tĩnh.

"Thành công!" Hạng Phong cùng Hạng Thiên Ca vui vẻ nói, đang lúc này, Diệp Đồng Nhực mở mắt, giờ phút này nàng cả người khí thế đại biến, vừa dịu dàng lại có nhiều hơn một tí sắc sảo, nàng đã là sơ cấp chiến sư.

Mà bên người nàng Thiên Mục Lang giờ phút này cũng đã mở mắt, chẳng qua, nó mở ra chính là con mắt thứ ba, kia màu bạc một đường dựng thẳng giờ đã biến thành màu vàng, con ngươi xanh lam giống như bảo thạch trong suốt nhẹ nhàng mắt dọc xuất hiện ở trên trán của nó, giờ phút này, nó ôn thuận rất nhiều, thân mật cọ cọ Diệp Đồng Nhực, chỉ gọi nói:"Chủ nhân!" sau đó vừa nhìn về phía Hạng Thiên Ca, vừa ngoan ngoan kêu một tiếng:"Tiểu chủ nhân!"

"Về sau ngươi gọi là Tiểu Thiên đi!" Diệp Đồng Nhực ôn nhu vuốt vuốt đầu Thiên Mục Lang, Thiên Mục Lang thân mật hưởng thụ chủ nhân vuốt ve, sau đó chậm rãi khép lại con mắt thứ ba, đem hai mắt mở ra.

"Một khi đã như vậy, một nhà chúng ta cũng đã bình an vô sự, hơn nữa có chút thu hoạch, chỉ còn việc trở lại Hạng gia, tìm những người khác để hỏi cho rõ ràng". Hạng Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Một nhà ba người nhảy lên lưng Kim Sí Đại Điều, thẳng hướng Hạng gia phía sau núi bay đi, trên đường Hạng Thiên Ca đem sự tình tiền căn hậu quả(nguyên nhân kết quả) đối với Hạng Phong cùng Diệp Đồng Nhực tinh tế nói hết.

"Đều là huyết mạch chí thân, chẳng lẽ bởi vì khuôn mặt Ca nhi cùng với không thể tu luyện, liền đối với nàng như vậy lãnh khốc vô tình sao?" Nghe xong Hạng Thiên Ca theo như lời nói, Diệp Đồng Nhực trong mắt hiện lên một tia phần hận mang theo một chút oán khí nhìn về phía Hạng Phong," Bọn họ là cha mẹ ruột thịt của ngươi, là cha mẹ chồng của ta, là tổ phụ, tổ mẫu của Ca nhi, bọn họ làm như vậy không cảm thấy làm lòng người lạnh lẽo hay sao!"

Hạng Phong thái dương gân xanh trực nhảy, ánh mắt lạnh dần,"Ta Hạng Phong nhất định sẽ vì Ca nhi mà lấy lại công đạo, nếu ngay cả nữ nhi của mình cũng không bảo vệ được, ta Hạng Phong không xứng làm cha!"

Hạng gia ở phía sau núi ngay tại đó cách không xa, mà giờ khắc này một nhà Hạng Phong còn không biết, Hạng gia không đợi bọn họ trở lại tìm phiền toái, mà đã lâm vào một cuộc phiền toái càng lớn hơn nữa xưa nay chưa từng có trong đời.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Đan Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Mục Đích Của Việt Quốc

Một nhà Hạng Phong trở lại Hạng gia, nhưng ngoài ý muốn phát hiện bên trong Hạng gia dị thường vắng lặng, Hạng Phong tiện tay nắm được một tên nô tài hỏi, "Trong nhà người đâu? Làm sao như thế vắng vẻ? Gia chủ cùng lão thái quân bọn họ đâu?"

Tên nô tài vừa nhìn Hạng Phong, vốn là có chút khinh thường, đừng nói là Hạng gia, chính là cả Đại Vũ Hoàng Đô người nào không biết Hạng Phong tòi tẹ, vừa thích bài bạc, mỗi ngày đều tiêu tiền như nước, không ra hồn....nhất kia là quần áo lụa là, nhưng lúc này, tên nô tài lại bị Hạng Phong lạnh lùng nghiêm nghị ánh mắt nhìn chằm chằm cả người tê dại, nhất thời lại có chút sợ hãi, lúc này mới khúm núm rồi đáp: "Thưa tam gia, là phía sau núi xảy ra chuyện, tất cả mọi người đều chạy ra phía sau núi rồi, các trưởng lão cũng cùng đi, trong nhà hiện tại chỉ còn lại một ít bọn nô tài cùng với các tiểu thành niên và các tiểu hải tử

Hạng Thiên Ca nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia dị sắc, phía sau núi có thể xảy ra chuyện gì? Mặc dù nàng lúc trước giết hết hơn trăm tên tình anh của Hạng gia, khiến cho phía sau núi máu chảy thành sông, nhưng là không đến nỗi tạo nên thanh thế lớn như thế, trừ phi, phía sau núi có chuyện khác phát sinh.

"Là chuyện gì?" Hạng Phong hỏi cô áo tên nô tài lại hỏi.

"Không, không biết. Nô tài nghe nói Hàn gia cùng Tần gia, Tư thân vương điện hạ đều đi, cùng đi chung đường như còn có Việt Quốc sứ giả." Tên nô tài sắc mặt trắng bệch nhìn một chút Hạng Phong, vừa nhìn một chút Hạng Thiên Ca.

"Việt Quốc sứ giả?" Hạng Phong hơi hơi nheo mắt lại.

"Vâng, đúng là Việt Quốc sứ giả, cụ thể là thân phận gì nô tài cũng không biết, bất quá có Tư thân vương điện hạ cùng đi, nói vậy thân phận không đơn giản."

Hạng Phong muốn hỏi cái gì, Diệp Đồng Nhược đã mở miệng ngăn cản: "Quên đi Phong Ca, hẳn bất quá chỉ là một nô tài có thể biết được bao nhiêu? Chúng ta trở về dọn dẹp một chút, sau đó tự mình đi ra phía sau núi xem một chút không phải được sao"

Diệp Đồng Nhược tuy là nói như thế, nhưng nàng cũng là liên tiếp nhìn về phía quần áo Hạng Thiên Ca, nàng đã sớm không nhận được con gái nàng một bức quần áo bộ dạng không đứng đắn.

Hạng Phong buồn tên nô tài kia ra, một nhà ba người trở về chỗ ở.

Vừa bước vào cửa, dịu dàng nhu nhược Diệp Đồng Nhược liền hóa thân thành Mẫu Dạ Xoa, xách lồng tai Hạng Thiên Ca nhắm sau tấm bình phong đi đến, Hạng Thiên Ca khuôn mặt thống khổ, không ngừng quay đầu lại nhìn về phía phụ thân nàng cầu cứu.

Hạng Phong quay lại đưa cho nàng một ánh mắt 'nữ nhi tự bảo trọng', sau đó yên lặng đem mặt chuyển hướng về phía khác.

Hạng Thiên Ca cầu cứu không có kết quả, chỉ nghe 'phanh' một tiếng bọt nước văng khắp nơi, nàng bị mẫu thân xách lồng tai ném về phía trong bồn tắm.

"Nương a" Hạng Thiên Ca bị thảm hề hề gọi.

"Giã bộ đáng thương cũng vô dụng, mau chóng tắm rửa sạch sẽ, thay đổi y phục, một cái nữ hài tử khuê các, mặc thành như vậy con không cảm thấy e lệ?"

Này coi là cái gì, ta đòi trước mặc so với cái này còn muốn ít hơn nhiều rồi ! Nhưng nàng chỉ dám ở trong lòng thầm nói.

Mặc dù nghiêm khắc chút ít, bất quá như vậy có người quan tâm ái hộ(sủng ái+ bảo hộ), cảm giác thật ấm áp!

Hạng Thiên Ca nhẹ nhàng gọi lên khoe môi, khi nàng kiếp này vừa ra đời một khắc kia liền hù chết bà mẹ, nàng cũng tự biết mình lớn lên nhất định không được chào đón, nhưng cũng may nàng có một người cha và một người mẹ yêu thương nàng bảo hộ nàng, mà nàng cũng hết sức quý trọng bọn họ.

Tự mình cẩn thận tắm rửa sạch sẽ, đổi lại một bộ màu hồng váy dài, đi tới bên ngoài bình phong trên bàn trang điểm, quả nhiên không ngoài dự đoán, Diệp Đồng Nhược đã đợi ở nơi đây, bởi vì mặt của nàng, Diệp Đồng Nhược sợ nàng bị ủy khuất, cho nên hết sức chú trọng cách ăn mặc của nàng, ví như, y phục của nàng cũng là dùng chất liệu vô cùng tốt, kiểu dáng mới nhất, đồ trang sức, khuyên tai, vòng tay tất cả mọi thứ đều phải tinh tế nhất, tinh xảo nhất, quý báu nhất.

"Người nhìn người xem, một nữ hài tử khuê các, tóc tai bù xù, còn ra thể thống gì?" Diệp Đồng Nhược một bên vừa cảm râm, một bên chải đầu cho nàng, một lát sau, cuối cùng cũng thu thập xong.

Diệp Đồng Nhược lúc này mới hài lòng gật đầu "Lúc này nhìn mới ra bộ dáng sao!"

Mười lăm tuổi Hạng Thiên Ca một thân màu hồng váy in hoa, dáng người tinh tế cao gầy, linh lung rất khác biệt, đã dần lộ ra phong thái xinh đẹp của thiếu nữ, duyên dáng yêu kiều, một đầu tóc đen nhánh óng ánh được Diệp Đồng Nhược chải thành hai búi cao, phía trên hai bên đều mang một đôi hoàng kim Linh Đan (lục lạc), cho dù mỗi lần nàng cử động, thỉnh thoảng lại phát ra âm thanh trong trẻo linh lung vui vẻ vô cùng.

Như vậy một cái khí chất điềm tĩnh thân thiết, giống như tiểu muội nhà bên, như thế nào cũng không ngờ rằng nàng cùng với lúc trước kia sát thân giống nhau cùng tồn tại là một người.

Hạng Phong ngồi ở một bên, vừa thưởng thức trà, vừa tự nhiên mềm mại nở nụ cười nhìn mẹ con các nàng lảng xảng đi qua đi lại, không khí muôn phần ấm áp.

"Lần này Ca nhi đại nạn không chết, chúng ta một nhà nên ăn thật ngon một bữa vui vẻ chúc mừng, về phần phía sau núi xảy ra chuyện gì thì mặc kệ nó! Phu nhân, người nói có đúng hay không?" Hạng Phong khẽ mỉm cười nói.

"Không tồi, trên đời này thiên hạ đại chuyện, cũng không quan trọng bằng Ca nhi của chúng ta" Diệp Đồng Nhược vui rạo rức trả lời.

Hạng Thiên Ca cũng cười híp mắt đồng ý, trong lòng thật vui vẻ.

Cho nên, lúc này một nhà không đứng đắn khiến người khác chán ghét đang ngồi cùng nhau ăn cơm, đợi ăn no bụng, người hầu dâng lên nước trà, điểm tâm, Hạng Thiên Ca lúc này mới nói: "Phụ thân, mẫu thân, lần này ta giết hơn trăm tên tinh anh của Hạng gia, gia chủ cùng lão thái quân tất nhiên sẽ không bỏ qua cho ta, dù cho có phụ thân cùng mẫu thân che chở, bọn họ sẽ cũng không dễ dàng buông tha cho cơ hội tốt lần này để diệt trừ ta."

Diệp Đồng Nhược nghe vậy sững sờ, trên mặt đang vui vẻ tận tình thoáng chốc tan thành mây khói, "Đúng vậy, lần này mượn có mùa thu đi sẵn vậy giết, nếu không phải Ca nhi có vận khí tốt, kia còn mạng trở lại sao? Lần sau không biết còn có thủ đoạn xấu xa ghê tởm gì nữa đây! Hạng gia này không thể ở lại"

Hạng Phong sắc mặt xanh mét, "Mấy năm trước, vì giữ được mạng của nhi ca, lão thái quân dám buộc ta đi lấy món đồ đó, khiến cho ta hiện tại tâm ma quán thân, không cách nào chiến đấu, giống nhau đều là nhi tử của nàng, nàng vì sao thiên vị như vậy? Thiên vị cũng coi như xong, nhưng là, Ca nhi đâu gì cũng là cháu gái ruột của nàng.....Đồng Nhược, chẳng qua là khổ người rồi, sợ là sau này người phải theo ta chịu khổ!"

Diệp Đồng Nhược nhìn hẩn một cái, "Từ khi ta gặp được người, một ngày nào đó phải rời khỏi Tông môn ta cũng cam tâm, liên vĩnh viễn sẽ không hối hận, chỉ cần chúng ta một nhà ba người ở chung một chỗ, dù đi đến đâu ta cũng rất vui vẻ, cùng lắm thì chúng ta rời khỏi Đại Vũ Hoàng Triều, đi chỗ khác sinh sống, năng lực của ta đủ để bảo vệ chúng ta một nhà bình yên vui vẻ sinh sống."

Đang lúc này, có tên người hầu báo lại, nói phía sau núi truyền đến tin tức, nói nếu Tam gia cùng Tam phu nhân trở về, liền chạy nhanh đến phía sau núi gặp, Việt Quốc sứ giả có yêu cầu diện kiến.

"Việt Quốc sứ giả muốn gặp chúng ta?" Hạng Phong cùng Diệp Đồng Nhược liếc mắt nhìn nhau, hai người không khỏi đồng thời hướng Hạng Thiên Ca nhìn một cái, quan hệ đến một nhà bọn họ cùng Việt Quốc, chỉ có thể là liên quan đến việc hôn sự của Ca nhi rồi.

"Phong ca, ta đây tìm đập đặc biệt nhanh, cảm thấy bất an hoảng sợ." Diệp Đồng Nhược sắc mặt có chút không tốt.

"Không sao, bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, bản thân ta muốn xem một chút Việt Quốc này muốn đánh ra cái chủ ý chết tiệt gì!" Hạng Phong sắc mặt băng lãnh, hai người không có nhiều lời, liền dẫn Hạng Thiên Ca hướng về phía sau núi mà đi.

Hạng Thiên Ca mi mắt sụp xuống, trong mắt hiện lên một tia giễu cợt, nàng nhớ tới lúc nàng vừa đầy tháng, kia cửa hôn sự được định ra, cùng đưa ra tín vật đính ước nhận thức nàng làm chủ - Việt Quốc Hoàng Thất chỉ bảo bất bại Vương đảm.

Nói đến kia bất bại Vương đảm, liền không thể không nói đến Hắc Đình.

Hạng Thiên Ca kiếp trước là giáo sư Hoa Hạ thiên tài của nền y học Cổ truyền, xuất thân trong một trung y thế gia, thiên phú dị bẩm, năm tuổi biết tất cả hàng trăm thảo dược, bảy tuổi làm nghề y cứu người, mười tuổi đi sâu vào trong Miêu Cương bá tử học nghệ, cũng say mê thượng Vu chung thuật, kia Hắc Đình cũng chính là quà mà sư phụ nàng tặng khi bá tử.

Hai mươi lăm tuổi, nàng đã là một giáo sư đại học Trung Y nổi tiếng nhất nước. Khi một tên đệ tử của nàng đem một bụi thảo dược chưa từng thấy qua đặt trước mặt nàng, hơn nữa lấy các loại phương pháp hiện đại đều không thể kiểm tra đo lường gốc thảo dược kia được tính cùng với thành phần cấu tạo sau, cho nên nàng liền có ý nghĩ tự đem bản thân mình ra thí nghiệm thuốc, viết xuống di thư, mang tâm tình phức tạp đem thảo dược kia quyết tâm nuốt xuống, sau đó, thân thể của nàng liền giống như được trang bị một vạn tấn thuốc nổ, 'phanh' một tiếng, hóa thành cát bụi trong vũ trụ, một thể hệ thiên tài, như vậy vì sự nghiệp hiến thân, ngay cả tro cốt cũng không lưu lại một mảnh.

Mà linh hồn của nàng, dưới sự bảo vệ của Hắc Đình, phiêu bạt trong kẻ hờ thời không, qua không biết bao lâu, một hồn phách của con Cự long màu đen giống như một con trâu điên đã mạn hướng nàng trước mặt đánh tới, nàng chạy trốn không kịp, liền cùng kia Hắc Long hồn phách đụng vào nhau, kia va chạm, một rống một người song hồn hợp nhất, kia va chạm, khe hở thời không mở ra, nàng thuận thế đầu thai, nhưng va chạm này, cũng khiến cho nàng sau khi được sinh ra liền bị hoa văn phủ trên khuôn mặt, người khác phân biệt không rõ ràng lắm, nhưng chính nàng trong lòng hiểu được, hoa văn trên mặt nàng, chính là thân ảnh thu nhỏ của Hắc Long.

Bởi vì người mang Hắc Đình, cả đời này liền hành nghề y luyện đan thuật, nòng từ lứa ba tuổi vẫn lấy thuốc khí luyện thể, mà thuốc khí kia, cũng là lấy từ Hắc Đình cùng với bên trong của bất bại Vương đan là bất bại Vương hỏa cùng chung luyện chế.

Nhiều năm qua, kia bất bại Vương hỏa đã sớm cùng nòng thân thiết không rời, này Việt quốc đến đây chính là lai giả bất thiện (ý định không tốt), muốn thu hồi bất bại Vương đan! Nhưng là, nào có dễ dàng như vậy? Hạng Thiên Ca đáy mắt hơn một tia cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thống Thiên Đan Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Phía Sau Hậu Sơn Hạng Gia

Một nhà Hạng Phong cười Kim Sí Đại Điều hướng về phía sau núi bay đi, lại nghe A Kim đột nhiên phát ra một tiếng gào thét kinh hãi, hai cánh run hần lên, rốt cuộc rẽ vào chỗ khúc quanh, hướng xuống phía dưới hạ xuống.

Hạng Phong một nhà chính là cảm thấy kinh ngạc, nhưng đột nhiên nghe được cách đó không xa thanh âm giống như rỗng ngậm, bọn họ ngẩng đầu nhìn lên, thoáng chốc hô hấp đều muốn dừng lại, đã thấy một con Giao Long không lồ che khuất cả bầu trời đang hướng trước mặt một nhà bọn họ mà đánh tới.

Ba người một thú về mặt không khỏi lộ vẻ hoảng sợ, kia Giao Long tốc độ kỳ quái(cực nhanh), uy áp như núi, chèn ép bọn họ làm cho bọn họ hô hấp đều rất khó khăn, ba người đang suy nghĩ 'mệnh ta liền kết thúc như vậy', lại thấy kia Giao Long liền nháy một cái ánh mắt, nhìn đến Hạng Thiên Ca, giọng nói từ trong cổ họng phát ra ù ù thấp vang, "Nguyên lai ngươi là nha đầu kia, mạng của ngươi thật lớn, như vậy cũng chưa chết được, nhìn ngươi giết người thả huyết, khiến cho Bồn Tôn phá được phong ấn mà ra, Bản tôn liền tha cho các ngươi một con đường sống!" Dứt lời, kia Giao Long liền nhích người đi qua một nhà bọn họ, xa xa bay đi.

Một nhà Hạng Phong lúc này mới như nhặt được mạng sống, mà Hạng Thiên Ca thì lại lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

Đội bọn họ bay tới phía sau núi, Hạng Thiên Ca phát hiện những thi thể đệ tử Hạng gia đã được thu thập hết, chẳng qua là tràn ngập trong không khí vẫn còn mùi máu tươi nồng đậm thật lâu vẫn chưa tản đi, thậm chí lúc này phía sau núi giống như vừa trải qua một hồi tai họa, cả một vùng đất nứt ra, núi đá nghiêng đổ, cây cỏ cũng bị hủy hơn phân nửa, toàn cảnh là đông hỗn loạn, giống như là đã xảy ra một cuộc đại chiến hủy thiên diệt địa, nhất là ở ngay tại chính giữa núi đá, có một hang động bề rộng ước chừng ba trượng sâu không thấy đáy rãnh to, từ rãnh kia to lớn bên trong mơ hồ còn lộ ra một chút mùi máu tanh, giống như có một loại đồ vật gì đó lúc trước từng từ nơi đó phá động ra ngoài.

Hạng Thiên Ca đứng trên lưng Kim Sí Đại Điều, trong con ngươi đen bóng hiện lên một tia ngạc nhiên, lại liên tưởng đến Giao Long màu đen lúc trước, trong lòng thoáng chốc hiểu rõ.

Thì ra, ngày đó Hạng Phong để lại lời nói kiên quyết, liền dẫn Diệp Đồng Nhược cười lên Kim Sí Đại Điều hướng đến vách núi bay đi tìm Hạng Thiên Ca, Hạng Lôi cùng với mấy tên cao thủ Hạng gia trong lòng đang không ngừng hồi hận vô cùng, trong lúc đó dưới chân bỗng nhiên xuất hiện từng trận từng trận 'ùng ùng' nổ, cả vùng đất nổ tung, trời đất nghiêng ngã, Hạng Lôi cùng các tên cao thủ nén lại sợ hãi, miễn cưỡng cố giữ tính mạng, tùy theo liền nghe thấy từng trận tiếng cười to điên cuồng, lại thấy một đầu toàn thân đen nhánh, thô nhám xù xì ước chừng một trượng, dài chừng trăm trượng, một con Giao Long màu đen từ dưới chân núi bay ra, núi đá nổ tungThảm cảnh lần này, chính là do Hắc Long kia tạo thành.

Lúc này, các đại nhân vật danh tiếng hiển hách của Đại Vũ Hoàng Triều đang tề tụ ở nơi đây, Hạng gia, Hàn gia, Sở gia, đây là tam đại gia tộc của Đại Vũ, những cao thủ của tam đại gia tộc ai ai cũng đều ngồi dưới đất nhắm mắt điều tức, có mấy người khóe miệng thậm chí còn mơ hồ mang theo vết máu, hiển nhiên trước đó không lâu đã kiên cường trải qua một cuộc đại chiến hơn nửa lại bị thương, giây lát sau, một lão già râu tóc hơi nhuộm màu bạc mờ mắt, tỉ mỉ lấy ra một mảnh vải hình dáng tương tự như vảy cá, thờ dài nói:" Không nghĩ đến, kia truyền thuyết lại là thật, Vũ tổ Hoàng Đế cùng với Hạng Thao lão tổ năm đó đã đánh bại yêu Long, và đem phong ấn ngay tại phía sau núi này!"

Hạng Liên cùng lão thái quân lúc này nghe vậy cũng chậm rãi mở mắt, Hạng Liên thờ dài lo lắng nói:" Chỉ tiếc, súc sinh kia vừa phá động ra ngoài, không chỉ làm bọn ta bị thương nặng, còn khiến nó chạy đi"

Lão thái quân hung hăng xụ mặt xuống, vốn nòng xương gò má rất cao lại có mắt hình tam giác, lúc này đem mặt trầm xuống, lại càng cay nghiệt âm trầm đến cực điểm, chỉ nghe nòng nghiêng răng nghiêng lợi nói:" Cũng là do...yêu nghiệt chết tiết kia, nếu không phải do nòng nổi điên giết chết hơn một trăm tên tinh anh của Hạng gia, khiến cho phía sau núi máu tươi nhuộm đỏ, kia yêu Long làm sao có thể hấp thu đủ sinh máu, làm sao có thể phá vỡ phong ấn, phá động ra? Sớm biết như thế, yêu nghiệt kia sớm không nên để lại, vừa ra đời nên giết chết nòng! Cũng may nòng hiện tại đã chết, nếu không lão thân nhất định sẽ làm cho nòng sống không bằng chết!"

"Lão thái quân tại sao lại nóng vội nói như thế, kia Hạng Thiên Ca dù sao cũng là cháu gái của ngươi, trong chuyện này nói không chừng có cái gì đó hiểu lầm rồi, dù nói như thế nào thì Hạng Thiên Ca không thể tu luyện được chiến khí, chỉ bằng nòng muốn dựa vào sức mạnh hơn người mà giết hơn một trăm tên đệ tử tinh anh của Hạng gia, điều này thật sự là không thể nào!" Lão già râu tóc hơi nhuộm màu bạc kia lại nói.

"Hàn trưởng lão lời nói rất đúng, theo như tiêu vương được biết, kia Hạng Thiên Ca trời sinh không thể tu luyện chiến khí, tuy có một thân sức mạnh hơn

người, nhưng lại tuyệt đối không thể chỉ dựa vào sức một mình mà giết hơn trăm tên tinh anh của Hạng gia, loại chuyện nghịch thiên này không thể xảy ra, chuyện này sợ rằng có ẩn tình khác ở phía sau!" Một thân hoa phục, nam tử thiếu niên dung mạo yêu dị lúc này cũng cười nhạt tiếp lời nói, hẳn chính là con trai thứ ba của Đại Vũ Hoàng Đế, hiện được phong làm thân vương Tam Hoàng Tử Lưu Tư.

Ở bên người Lưu Tư lúc này, là một gã nam tử y phục màu xanh như đoá hoa sen, khí chất như tiên xuất trần, cùng với một gã trung y nam tử toàn thân hắc y dung nhan tuấn lãng(tuấn tú - lạnh lùng).

Kia Việt Mộng Hề không chỉ có khí chất xuất trần, diện mạo lại càng làm cho chúng sinh điên đảo, kinh diễm tuyệt luân, một thân tu vi làm cho người ta không thể nhìn thấu, khiến cho người khác cảm thấy bí hiểm khó dò, sâu không lường được, nhưng lại có thể hoàn toàn thu hút tâm tư thiếu nữ, lúc này, ở phía sau Hạng lão thái quân, có một lục y thiếu nữ luôn hướng về phía hắn len lén nhìn, cô gái kia lớn lên dung mạo ngọt ngào, duyên dáng yêu kiều, đáng tiếc thanh y nam tử thủy chung đối với nàng ánh mắt phảng phất như không nhìn thấy.

"Hiện tại việc cấp bách không phải là thảo luận Hạng Thiên Ca rốt cuộc có có bao nhiêu bản lãnh, mà là phải tìm ra yêu Long kia, đem nó lần nữa phong ấn, nếu không, đợi yêu Long kia khôi phục sinh cơ, sợ là chúng ta đều không thể tốt được!" Một trưởng lão có lông mi trắng của Sở gia nói.

"Lời nói của Sở huynh thật là đúng" Mọi người gật đầu phụ họa.

Chỉ có Hạng lão thái quân mặt mày vẫn nhẵn nhụi, đứng ở phía sau nàng lúc này lục y thiếu nữ mới mềm mại dịu dàng đi đến bên cạnh cái miệng nhỏ nhắn giọng nói yêu kiều khẽ nói: "Lão thái quân, ngài chớ vì Thiên Ca tỷ tỷ mà tức giận, chọc tức thân mình, Lộ nhi lại thấy đau lòng!" Vừa nói, vừa dùng cánh tay trắng nõn, nhẹ nhàng phủ lên lưng lão thái quân xoa nhẹ lên xuống, giúp nàng thuận khí.

Lão thái quân nhìn nàng một cái, trong mắt rốt cuộc cũng hiện lên được một tia nhu hòa, "Ai, Lộ nhi thật là cháu gái tốt của ta, bất quá, người sau này đã không còn tỷ tỷ, từ nay không được nhắc đến tên của nàng trước mặt tổ mẫu".

"Dạ, lão thái quân, cũng là Lộ nhi không tốt, vừa chọc cho ngài tức giận" Hạng Thiên Lộ hốc mắt đỏ lên, giọng như sắp khóc

"Thật ngốc, người là tôn nữ bảo bối của ta, lão thân thương nhất chính là người rồi!"

Thượng Quan Nhu đứng ở một bên thấy thế, khóe mắt đuôi mày toàn là ý cười, một nhà lão Tam muốn cùng nàng so sánh ư? thật là vọng tưởng! Tội thiếu nàng có một đứa con gái tốt, kia Hạng Thiên Ca làm sao có thể so sánh với Lộ nhi của nàng? Đợi cho Việt thái tử cùng người quá đi kia từ hôn, vị trí thái tử phi Việt Quốc, còn không phải là của Lộ nhi sao! Nàng nhìn về phía Hạng Thiên Lộ ánh mắt từ ái.

"Lão thái quân, vị Việt thái tử kia, nhìn tuổi cũng không bao lớn....." Hạng Thiên Lộ liếc mắt nhìn thanh y mỹ nam tử gương mặt khẽ đỏ lên.

Lão thái quân trong mắt chợt lóe lên nhanh chóng, "Ồi xem ra Lộ nhi của chúng ta đã lớn rồi!"

"Lão thái quân..."

Đang lúc ấy, bỗng nhiên từ đằng xa truyền đến một cỗ chiến khí huyền diệu đập chồm chấn động, một đám cao thủ không khỏi ngẩn đầu nhìn lại, lại thấy tám đoá tường vân từ phía xa đang đến, tia sáng thánh khiết hiện lên màu ngọc bích cát tường, lại gần, mới phát hiện kia tám đoá tường vân chính là tám con thiên lí mã, những chiến mã kia toàn thân trắng nõn như ngọc, lưng mọc hai cánh, cả người không vướng một tia tạp chất, bọn chúng đang dùng ý niệm bay theo, phía sau kéo lấy một chiếc ngũ thải(năm màu sắc) xe liễn, cỗ chiến khí huyền diệu vừa rồi là từ chiếc xe liễn phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Đan Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Như Thế Thiên Vị

Từ phía trên không trung bay xuống, A Kim không chịu nổi uy áp của tám Thiên lí mã, trong con người màu vàng lộ ra vẻ uể oải, Hạng Phong cùng Diệp Đồng Nhược giờ phút này nhìn đến xe liễn ngũ thải, sắc mặt ngưng trọng vạn phần, Diệp Đồng Nhược hơi cuối đầu lẩm bẩm nói: "Phong Ca, nên đến rồi cuộc cũng sẽ đến, chỉ là chúng ta nếu như gặp chuyện không may, Ca nhi phải làm sao bây giờ?"

"Thiên mã kéo xe! Là Tiên Tri Tông Phúc Sinh chiến Hoàng!" Vị Trưởng lão lông mi trắng của Sở gia chậm rãi nói.

"Trời ạ! Cứu nhiên lại là ngài ấy!" Một bọn tiểu bối nhìn đến cảnh tượng tám thiên lí mã kéo xe hai mắt sáng lên hiện rõ phấn khích.

Phúc Sinh chiến hoàng, chính là chiến hoàng tiếng tăm lừng lẫy ở phía đông đại lục, hắn kỳ tài ngút trời, mới năm mươi tuổi, liền đã tấn thăng là sơ cấp chiến hoàng, danh chấn đại lục.

Mà sau lưng của hắn, Tông Môn Tiên Tri Tông, lại là chánh đạo đệ nhất đại tông phái phía đông đại lục.

Lão thái quân ngó chừng kia xe liền, ý cười thoảng chốc biến mất, mà bên người nàng lúc này, Thượng Quan Nhu cùng Hạng Đình hai vợ chồng sắc mặt lại càng trắng bệch, bọn họ nhất thời lại nhớ đến một sự kiện của vài năm trước.

"Nghe uy danh Phức Sinh chiến hoàng đã lâu, chẳng hay chiến hoàng lần này cũng vì chuyện của yêu Long mà đến?" Hàn gia trưởng lão trịnh trọng hỏi.

Kia tám thiên lí mã chậm rãi đáp xuống cách đó không xa, một mảnh thủy quang mù mịt, chỉ thấy một nam tử mặc toàn thân màu trắng Vũ Y từ trong xe liền bước ra, tóc đen xõa bồng bềnh, đôi mắt sáng như sao hiện lên đầy vẻ trí tuệ, hần lắc đầu, mặt hàm đầy kiêu ngạo, nói: "Yêu Long kia, Phức Sinh chưa từng đề ở trong mắt, lần này Phức Sinh đến, là muốn từ Hạng lão thái quân đòi một người!"

Ở trên không trung, hai vợ chồng Hạng Phong trong nháy mắt mặt càng thêm biến sắc.

Kia Phức Sinh chiến hoàng vừa nói xong, cũng không đợi cho mọi người đáp lại, mà là khề ngang đầu nhìn về hướng không trung.

Hạng Phong một nhà chống lại đôi mắt đen sắc bén sáng như Hàn tinh của Phức Sinh chiến hoàng, Hạng Thiên Ca trong đầu đột nhiên 'ong' lên một tiếng, như bị một thanh búa tạ đánh vào đầu, đầu óc đau choáng váng, tiếp theo liền nghe A Kim phát ra tiếng kêu thê lương, thẳng tắp từ trên không trung rơi xuống dưới.

Mọi người kinh hãi.

Hạng Thiên Ca trong lòng lửa giận ngập trời, này Phức Sinh chiến hoàng thật là bá đạo! Cưng nhiên lại có thể coi thường tính mạng của một nhà bọn họ, cứng rắn ép buộc bọn họ từ trên không trung rơi xuống, cũng may A Kim lúc trước bay ở nơi thấp, nếu không, bọn họ làm sao còn mạng sống? Lại còn chưa nói, mới vừa rồi kia Phức Sinh chiến hoàng lại dùng chiến ý của chiến hoàng cảnh giới tạo áp lực, may mà năng ý chí kiên định, lại có được Hắc Đình che ở trong thức hải, nếu đổi lại người khác, tất bởi vì dám đối mặt với hần mà bị hần gieo xuống tâm ma, sau này tiền đồ bị hủy hết.

Giờ khắc này, Hạng Thiên Ca bỗng nhiên sinh ra rất nhiều không cam lòng, từ nhỏ đến lớn, nàng một mực cố gắng, còn trông mong ở cái thế giới này, nơi mà người mạnh làm vua có thể sống khá hơn được một chút, nhưng kết quả là, dù nàng luồn cúi như thế nào đi nữa, cuối cùng là vẫn phải nhận lấy sự sỉ nhục, nói đến nói đi, nếu nàng không đủ mạnh, thì nàng sẽ không bao giờ có khả năng làm cho mình có được một cuộc sống thoải mái, càng không có đủ năng lực để bảo vệ phụ thân cùng mẫu thân.

Nhớ tới từ nhỏ đến lớn ở Hạng gia bị tất cả khi nhục cùng xem thường, nghĩ đến trước đó không lâu bị vây giết lâm vào tuyệt cảnh, nghĩ đến mục đích của cả nhà bọn họ đi đến nơi đây, kia ý đồ của Việt Quốc muốn gặp bọn họ.....Đúng, ý đồ của Việt Quốc!

Hạng Thiên Ca vừa nhắc, chợt nhìn thấy một đôi mắt trong suốt lãnh mạc.

Bốn mắt nhìn nhau, một người không dính bụi trần, dung mạo như trích tiên, một người trong mắt tràn đầy phẫn hận, hoa văn che khuất khuôn mặt như ác quỷ Tu la.

Việt Mộng Hề chậm rãi ngừng vuốt tóc, che giấu đáy mắt hiện lên vẻ nồng đậm chán ghét! Đây là vị hôn thê của hần, tại sao có thể! Thiếu niên xinh đẹp xuất trần như đóa hoa sen rốt cuộc không thể ức chế được nắm chặt hai đấm, trên mặt không biết bởi vì tức giận hay vì nhục mà hiện lên từng trận đỏ ửng mắt như sói đói.

Hần vì có vị hôn thê như vậy mà cảm thấy xấu hổ chịu không nổi.

"Điện hạ, xin nhịn một chút, bề hạ năm đó cũng chính vì muốn giữ được tính mạng của ngài, mới có thể để cho ngài cùng Hạng Thiên Ca đính hôn, cũng may ngày nay điện hạ đã bãi được cao nhân làm sư phụ, hôm nay chờ chúng ta lấy lại được bất bại Vương Đám, hủy bỏ cửa hôn sự này, điện hạ cùng với Hạng Thiên Ca không còn liên quan nữa rồi!" Phạm Trường Sinh thấp giọng an ủi.

Việt Mộng Hề hít sâu một hơi, rốt cục bình tĩnh trở lại.

Hạng Thiên Ca cảm thấy mình toàn thân nổi lên một trận máu nóng, nhìn thấy Việt Mộng Hề dùng ánh mắt chán ghét nhìn mình, ánh mắt Hạng Thiên Ca nhanh chóng đông lại, xem đi, đây chính là thực tế phũ phàng, một sự thật lãnh khốc vô tình, nếu như nàng đầy đủ cường đại hần là tốt rồi?

Trở nên cường đại, trở nên cường đại!, Nàng muốn trở nên cường đại!

Hạng Thiên Ca trọng sinh cho đến nay, trong lòng đều muốn trở nên mạnh mẽ, nhưng vào giờ khắc này nó lại sôi trào mãnh liệt hơn, không thể nào đè nén.

Phức sinh chiến hoàng nhìn một nhà Hạng Phong như nhìn một con kiến hôi, dùng một ngón tay chỉ vào Hạng Phong rồi nói: "Hạng lão thái quân, năm xưa người đề cho Hạng Phong thay thế Hạng Đình thu vật kia, hôm nay, ta chính là phụng ý chỉ của gia sư, đến đây đòi người!"

Muốn dẫn phụ thân đi? Hạng Thiên Ca biến sắc, mà Hạng Phong vẫn như cũ mặt không chút gợn sóng sợ hãi, tựa hồ sớm biết có một ngày như vậy, ngay cả Diệp Đồng Nhục giờ phút này cũng dị thường trấn định.

Kia phức sinh chiến hoàng vừa nói, vừa định đưa tay bắt lấy Hạng Phong.

"Khoan đã!"

"Khoan đã"

Hai tiếng thất thanh trăm miệng một lời vang lên.

Kêu trước một tiếng là Hạng Liên, Hạng Phong là con của hấn, làm sao hấn có thể trơ mắt nhìn con của mình không mình bạch bị mang đi, cho dù không là vì tình thân, vì mặt mũi Hạng gia hấn cũng không có thể nào để cho Phúc Sinh được như ý.

Rồi sau đó một tiếng, là của Phạm Trường Sinh đến từ Việt Quốc, điện hạ cùng Hạng Thiên Ca hôn sự còn chưa giải quyết, hoàng thất chí bảo của Việt Quốc bất bại Vương Đảm còn chưa thu hồi, Phạm Trường Sinh cũng không thể để cho Hạng Phong bị mang đi dưới mí mắt của mình.

Phúc Sinh chiến hoàng trong mắt có chút tức giận khi bị cắt đứt, nhưng vì người lên tiếng ngăn cản là Hạng gia chủ đứng đầu các đại gia tộc ở Đại Vũ Hoàng Triều, một người là đại thần của Việt Quốc, hấn ít nhiều cũng cố kị mấy phần.

"Làm sao rồi, Hạng lão thái quân là muốn đổi ý hay sao? Năm đó chính là Hạng lão thái quân muốn giữ tính mạng của Hạng Đình mà hy sinh Hạng Phong, làm sao, đều là con của người, nhưng ban đầu người lại may mắn không thương tiếc, tại sao lúc này lại muốn biểu hiện tình thương của mẹ rồi?" Phúc Sinh chiến hoàng giễu cợt nhìn về phía Hạng lão thái quân.

Hạng Liên vẻ mặt khiếp sợ nhìn về phía Hạng lão thái quân, cùng mặt không còn chút máu của Hạng Đình

Những người khác nét mặt cũng không hiểu nhìn một màn này.

Phúc Sinh chiến hoàng cười lạnh một tiếng, "Năm đó Ma Hoàng di tích xuất hiện ở Băng Hòa sơn, ban đầu diễn biến của Băng Hòa sơn tất cả các vị cũng điều biết, thượng cổ Ma Hoàng một lòng muốn xuất thế, cho nên yêu cầu đòi một người khiến cho Ma Hoàng trọng sinh, lúc đầu, kia Ma Hoàng chọn trúng là Hạng Đình, nhưng Hạng lão thái quân lại hết mực yêu thương ái tử này, cho nên mới hy sinh Hạng Phong, cùng với Ma Hoàng giao dịch, để bảo vệ Hạng Đình, lão thái quân đích thân đem Hạng Phong đưa lên, rốt cuộc kia Ma Hoàng liền rời thân thể Hạng Đình, chiếm đoạt thân thể của Hạng Phong"

Cái gì

Lời vừa nói ra mọi người đều kinh hãi nhìn về phía Hạng Phong, ánh mắt tựa như nhìn thấy một tuyệt thế Ma Hoàng, trong lòng vừa sợ, lại vừa nổi lên địch ý.

Phúc Sinh chiến hoàng nhìn thần sắc mọi người, có chút kiêu ngạo nói: "Bất quá cũng may lúc ấy gia sư Quỳnh Chân trưởng lão nhân từ, đem Tiên Tri Tông chí bảo Băng Phách đưa vào trong cơ thể Hạng Phong, miễn cưỡng đem kia Ma Hoàng ép xuống, mặc dù như thế, nhưng Hạng Phong cũng tương đương như thế bị phế đi, không bao giờ có thể tu luyện cùng sử dụng chiến khí để chiến đấu, bởi vì nếu hấn có ý niệm này, kia Ma Hoàng liền khó áp chế, hấn cả đời sẽ bị tâm ma trời buộc, càng sâu hơn nữa, sẽ cắn nuốt toàn bộ linh hồn hấn, chiếm lấy thân thể của hấn"

Mọi người không khỏi hít một hơi lạnh khí! Vẻ mặt phức tạp nhìn về phía một nhà Hạng Phong.

Hạng Lôi giờ mới hiểu được, Tam đệ những năm gần đây vì sao đột nhiên trở nên bóng bẩy, quần là áo lụa không chịu nổi, thì ra nguyên nhân là như vậy, hấn biết lão thái quân cho đến nay đều thiên vị hấn, lão Nhị Hạng Đình cùng lão Tứ Hạng Vũ, nhưng lại không nghĩ có thể thiên vị đến thế, để bảo toàn mạng sống của Hạng Đình mà đẩy Hạng Phong ra tìm cái chết, còn phá hủy một thân tu vi.

"Hồ đồ, người thật hồ đồ!" Hạng Liên vô cùng đau đớn đối với lão thê bi thiết

Hạng lão thái quân chợt dạ tránh ánh mắt của Hạng Liên, nhưng trong lòng lại không cảm thấy hối hận, mặc dù là nàng sinh, nhưng lòng người vốn là thiên vị, nàng tuy là hồ thẹn với Hạng Phong, nhưng không hối hận, dù sao, Hạng Đình là nhi tử nàng yêu thương nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Đan Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Vô Cùng Nhục Nhã

Hạng Đình sắc mặt trắng bệch cúi đầu, trong lòng mặc dù cảm thấy thẹn với Tam đệ Hạng Phong, nhưng cũng không nhận được mà âm thầm vui mừng, cảm thấy thật may mắn khi Ma Hoàng đã không còn tồn tại trong cơ thể của mình.

Mà Thượng Quan Nhu lại vô cùng đắc ý, nàng vô cùng thỏa mãn khi đạt được sự ưu việt, rồi liếc sang nhìn Diệp Đồng Nhược một cái, cùng là con dâu của Hạng gia, phu quân của nàng là nhi tử mà lão thái quân sủng ái nhất, con gái của nàng lại xinh đẹp như hoa, thiên phú ưu tú, mà Diệp Đồng Nhược thì sao? Không nói đến Hạng Phong hôm nay gặp phải cảnh ngộ này, còn con gái của nàng Hạng Thiên Ca thì sao, chắc chắn!

Đợi một chút, Hạng Thiên Ca cư nhiên lại không có chết? Thượng Quan Nhu mặt biến sắc, nhưng rất nhanh, nụ cười càng phát ra sâu sắc hơn nữa, không chết à! rất tốt, hảo một cái tiểu oa nhi, như vậy thì có kịch hay để xem rồi!

Hạng Thiên Lô cũng giống như mẹ nàng, lúc này cũng vênh vênh tự đắc mà liếc nhìn Hạng Thiên Ca, nhưng khi nhìn khuôn mặt đáng sợ của Hạng Thiên Ca, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng không khỏi trắng bệch, rồi lại nhin không được mà hưng phấn, có Hạng Thiên Ca làm đối lập, kia Việt Thái tử nghĩ cũng biết là nên lựa chọn ai rồi!

"Tiền căn hậu quả các vị đều biết được, không phải là Tiên Tri Tông ta làm khó Hạng Phong, nhưng thật sự việc Ma Hoàng chi tâm là sự tình trọng đại, hơn thế nữa, chí bảo của Tiên Tri Tông là Băng Phách hiện giờ vẫn còn ở bên trong cơ thể Hạng Phong, về tình về lý, hôm nay Hạng Phong nhất định phải cùng ta trở về Tiên Tri Tông". Phức Sinh chiến hoàng nhân nhật nói, lại nhìn về phía Hạng Phong ánh mắt hết sức băng lãnh.

"Phong ca..." Diệp Đồng Nhược âm thầm nắm thật chặt tay của Hạng Phong, hai vợ chồng liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hai người đều có vẻ kiên định, nhưng khi nhìn về phía Hạng Thiên Ca chỉ là cảm thấy đau lòng không thôi.

"Việc này chờ một chút bàn lại, xin Phức Sinh chiến hoàng cần phải cho ta một ít thời gian, tại hạ cùng với Hạng Phong huynh đệ còn có đôi lời muốn nói". Kia Việt Quốc Phạm Trường Sinh nói.

Này Phạm Trường Sinh thực lực cũng cực kỳ đáng sợ, hẳn tuy tướng mạo thường thường, nhưng có một đôi mắt phá lệ thâm thúy, tựa hồ giống như một cái đầm sâu không đáy, tối đen đáng sợ, giờ phút này, ánh mắt của hắn như đang dò xét nhìn về phía một nhà Hạng Phong, nhất là Hạng Thiên Ca.

Thấy thế, mọi người tại đây thần sắc đều vì diệu nhìn về một nhà ba người Hạng Phong, kia Thượng Quan Nhu cùng Hạng Lôi lại càng mừng thầm, ngay cả lão thái quân trung mặt cũng hiện lên một tia tinh mang.

Lúc này, Hạng Phong cùng Diệp Đồng Nhược, phu thê hai người đã đoán được mục đích của Việt Quốc, chỉ cảm thấy trong lòng tức giận quay cuồng, Hạng Phong ánh mắt sắc bén nhìn lại Phạm Trường Sinh, "Phạm đại phu có gì xin thỉnh nói"

"Kia tại hạ xin nói thẳng, xin Hạng Thiên Ca tiểu thư trả lại cho Việt Quốc ta chí bảo bất bại Vương Đâm, hôm nay thái tử Việt Quốc ta đã trưởng thành, có ý chí muốn một đường tu luyện, tạm thời không muốn để ý đến tư tình nữ nhi, này đây, năm đó hôn ước....chúng ta coi như hủy bỏ, vì để bồi thường, Việt Vương đã cố ý chuẩn bị nhiều lễ trọng đem đến đây".Phạm Trường Sinh vừa nói xong, bàn tay vừa lật, liền đem một đồng rương chứa đầy những bảo vật quý giá nhẹ nhàng chất đầy trên mặt đất, một đôi tròng mắt, lại càng không hề chớp ngoá chừng một nhà Hạng Phong, Hạng Phong cùng Diệp Đồng Nhược tất nhiên lửa giận ngập trời, mà Hạng Thiên Ca nhìn thấy chung quanh từng trợn trợn cười trộm, ánh mắt giễu cợt, trong lòng khuất nhục vạn phần, trên mặt lại càng bình tĩnh như nước.

"Theo như lão phu thấy. Hạng gia tiểu cô nương, người nên đáp ứng đi, cảm những lễ vật này coi như cũng đáng giá, kia Việt thái tử, là người mà người vạn lần không thể mơ tưởng được!" Một trưởng lão của Hàn gia nhìn một chút Hạng Thiên Ca, lại nhìn một chút kia Việt Thái tử phong tư động lòng người, thờ dài khuyên bảo.

Tiếp theo, bốn phía lại vang lên mấy tiếng phụ họa.

"Thôi lắm" Hạng Phong đột nhiên một tiếng quát lên, giống như sấm sét, chỉ thấy hắn hai mắt đỏ ngầu, gắt gao ngoá chừng kia Phạm Trường Sinh, nói:"Năm đó, hôn sự này không phải do Hạng gia chúng ta chủ động cùng với hoàng thất Việt Quốc kết thân, là do Việt Vương tự mình van xin đến trước mặt Hạng gia ta, chúng ta nghĩ đến tình nghĩa của hai nước nên mới đáp ứng của hôn sự này, năm đó lúc đính hôn, Việt Quốc người hứa hẹn như thế nào?

"Này....." Phạm Trường Sinh con người không khỏi co lại, nhìn thấy Hạng Phong trong mắt bạo ngược tức giận, trong lòng không khỏi cảm thấy lúng túng, hắn vốn tưởng rằng cái nhà này có thể tự mình hiểu lấy, thu đồ bồi thường lại cũng thôi đi, cứng rắn quyết liệt như thế, không phải tự rước lấy nhục sao? Dù sao, người sáng suốt vừa nhìn cũng biết kia Hạng Thiên Ca là không xứng với thái tử

Lúc này, một giọng nói trong trẻo đột ngột vang lên, chính là Hạng Thiên Ca mở miệng nói:"Hay là tự ta đến nói đi! Mộng Hê thái tử từ nhỏ hồn phách không yên, Thiên Mộng tôn giả nói hắn sống không quá năm mười lăm tuổi, nếu muốn cứu sống, cần phải tìm một bé gái đồng nhất, sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, hồn lực cường đại kết làm vợ chồng, lấy nhân duyên ràng buộc, mới có thể trấn áp được hồn phách của Mộng Hê thái tử được yên ổn, bảo vệ hắn khỏe mạnh lớn lên, cả đời không việc gì. Như vậy cô gái trong trăm ngàn người khó gặp, mà ta Hạng Thiên Ca lại chính là cái người khó gặp kia, cho nên, năm đó khi ta vừa mới ra đời được một tháng, Việt Vương mang theo Mộng Hê thái tử cũng đồng dạng vừa mới đầy tháng đi đến Hạng gia, vì để bảo vệ tính mạng của Thái Tử, Việt Vương dù tận mắt thấy ta hoa văn che kín cả khuôn mặt vô cùng xấu xí cũng không hề bận tâm, mà dám cầu phụ thân ta cùng với gia chủ cho chúng ta ký kết định ra của hôn sự này, hơn nữa còn để lại chí bảo của Việt Quốc bất bại Vương Đâm để làm tín vật làm tin.

"Nguyệt trước, Mộng Hê thái tử đã qua sinh nhật mười lăm tuổi, hôm nay liền vợ và đến đây từ hôn, chắc hẳn đã tìm ra được phương pháp bảo vệ bình an? Bất quá, năm đó Việt Vương đã từng hứa hẹn qua gia phụ cùng gia nẫu, tương lai bất luận dù phát sinh ra chuyện gì đi nữa, thì hôn ước lần đó cũng sẽ không sinh biến, không nghĩ tới, Việt Vương là vua của một nước, miệng vàng lời ngọc, bất quá cũng chỉ là như vậy?"

"Cần rõ, không được đối với phụ hoàng ta bất kính!" Việt Mộng Hê khuôn mặt đậm mặt giờ lại xuất hiện thêm một tia không vui, chán ghét khiển trách.

"Chẳng lẽ ta nói không đúng? Năm đó Việt Vương vì muốn bảo vệ tính mạng của thái tử cầu xin ta đính hôn, mà nay thái tử tính mạng đã không còn ngại, liền không để ý đến hứa hẹn năm đó đến đây hủy hôn, đem ta đặt ở nơi đâu? Như thế, Việt Quốc không thấy khinh người quá đáng hay sao? Như thế các người bội ước, như thế nào có thể có được lòng tin của mọi người trong thiên hạ? Hạng Thiên Ca nhân nhật nói, từng chữ từng chữ như lưỡi dao sắc nhọn, làm cho kia Việt Mộng Hê cùng Phạm Trường Sinh sắc mặt khó coi cực kỳ.

Trong lúc nhất thời, cả bốn phía yên lặng như tờ, cả đám kinh ngạc nhìn Hạng Thiên Ca, trong mắt tràn đầy bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi), cái này là Hạng Thiên Ca còn nhỏ tuổi hay sao? Một thân khí phách không tồi! Trong lúc này, bị khí thế của nàng trấn áp, những người này đứng lại ngay

cả gương mặt xấu xí của nàng đều không còn để ý

"Hạng tiểu thư, chuyện này, tuy là Việt Quốc chúng ta làm không đúng, nhưng chuyện hôn nhân này, không thể cưỡng cầu, tiểu thư phải biết đưa hái xanh không ngọt, người cần gì phải chấp nhất? Không bằng Hạng tiểu thư nói một chút điều kiện, chúng ta sẽ xem như đó là lễ vật khác để bồi thường như thế nào? Phạm Trường Sinh lại nói.

Hạng Thiên Ca nghe vậy, đáy mắt lại lộ ra vẻ giễu cợt: "A ? Ta cũng không biết , loại bồi thường nào có thể đánh đồng với tánh mạng của Việt Mộng Hề thái tử đây?

"Này ?" Phạm Trường Sinh ngăn ra, hoàn toàn không biết trả lời như thế nào, hẳn hoàn toàn không nghĩ đến Hạng Thiên Ca sẽ có câu hỏi như vậy, đúng a, Hạng Thiên Ca mặt dù xấu, nhưng nàng đúng là giữ được mạng của thái tử bình an lớn lên, rốt cuộc loại bồi thường nào có thể đánh đồng với tánh mạng của thái tử đây?

Hắn không khỏi khó khăn nhũu mày, kia Việt Mộng Hề cũng không cam chịu nắm chặt hai đấm, nhìn Hạng Thiên Ca ánh mắt càng phát ra âm lãnh.

"Thật là không biết xấu hổ, cũng không nhìn một chút mình là loại người nào, lại vọng tưởng muốn bám lấy Việt thái tử không tha".Thượng Quan Nhu cười lạnh nói nhỏ, ánh mắt cũng không tự chủ được mà nhìn nghiêng qua những thứ bảo vật đang đặt ở trong từng chiếc rương, về mặt tham lam chột lóe rồi biến mất.

Kia Hạng lão thái quân ánh mắt lại càng phát lạnh liếc đến Hạng Thiên Ca, nàng cũng không ngờ rằng Hạng Thiên Ca như vậy mạng lớn, này yêu nghiệt đúng là khó đối phó, có thể nào làm cho nàng một lần nữa bám lên Việt thái tử , tạo thế lực cho nàng?

"Thiên Ca!" Hạng lão thái quân ánh mắt nghiêm nghị nhìn chằm chằm Hạng Thiên Ca, âm thầm đánh ra chiến ý tạo áp lực nói:"Ngươi chỉ là một tiểu văn bối, đừng vội can quấy, há lại có thể cùng với Việt Thái tử và Phạm đại phu như thế vô lễ? Nơi này còn chưa đến phiên của ngươi nói chuyện, lui ra!"

Hạng Thiên Ca giễu cợt nhìn Hạng lão thái quân một cái, thầm nghĩ, nơi này tại sao lại không đến phiên ta nói chuyện rồi? Đây là đang mạng hôn nhân đại sự của ta ra nói đây chứ!

Bất quá, Hạng Thiên Ca cũng không có ý nghĩ cùng lão yêu bà kia tranh luận, trong nội tâm của nàng tự có chủ ý, vì vậy, nàng không nói lời nào vừa lật bàn tay, một quả huyết khí xung thiên hình tròn bảo châu liền xuất hiện ở trong lòng bàn tay nàng.

Kia bảo châu kích thước cỡ như cái trứng gà, hình dạng rất tròn, hiện ra huyết quang, mà bảo châu , chính là trấn quốc chi bảo của Việt Quốc bắt bại Vương Đâm, chỉ duy nhất truyền thừa cho các đời thái tử của Việt Quốc , bắt bại Vương Đâm còn, Việt Quốc còn ,nếu như bắt bại Vương Đâm bị phá hủy, Việt Quốc chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa, vật trọng yếu như thế, lại ở mười lăm năm trước, bởi vì muốn ký kết hôn ước mà đưa cho Hạng Thiên Ca mang theo bên người làm tín vật làm tin, có thể thấy được Việt Vương năm đó có bao nhiêu coi trọng việc hôn sự này, hoặc có thể nói là đến cỡ nào coi trọng an nguy tính mạng của Việt Mộng Hề.

"Bắt bại Vương Đâm!" Phạm Trường Sinh kinh hô một tiếng, về mặt đầy kích động, hẳn là vừa kinh vừa sợ nên quỳ xuống đấy, thấy bắt bại Vương Đâm so với thấy Việt Vương còn muốn thận trọng hơn, điều này có thể cho thấy bắt bại Vương Đâm ở Việt Quốc quan trọng như thế nào.

Mà kia Hạng Thiên Lộ, giờ phút này hai mắt như hùng hực lửa nhìn Hạng Thiên Ca cầm trong tay bắt bại Vương Đâm, nhanh thôi, chỉ cần Việt Thái tử từ hôn với người quái dị kia, sẽ cùng nàng lập thành hôn ước, đến lúc đó bắt bại Vương Đâm sẽ là của nàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Đan Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Ba Cái Khẩu Đầu

Chỉ cần nàng lấy được bắt bại Vương Đâm, không chỉ có ý nghĩa nàng sẽ có được thiếu niên như trích tiên kia mà còn có thể trở thành Việt Quốc thái tử phi, tương lai là hoàng hậu, càng thêm hơn nữa, này bắt bại Vương Đâm bản thân là bảo vật chí bảo, có nó, tu vi của nàng sẽ tiến triển nhanh đến cực điểm, chẳng qua là bắt bại Vương Đâm đã đi theo Hạng Thiên Ca mười lăm năm, thật là phí đi của trời !

Hạng Thiên Lộ ngó chừng Hạng Thiên Ca, ánh mắt đều đỏ lên vì ghen tỵ.

Mà giờ khắc này, bắt bại Vương Đâm đang ở trong lòng bàn tay Hạng Thiên Ca xoay tròn tròn, bởi vì ở phía bên trong nội đan của bắt bại Vương Đâm có chứa bốn mạng máu huyết của Việt Mộng Hề và huyết thệ của Việt Vương, cho nên, chỉ có lấy lại bắt bại Vương Đâm, hôn sự này mới có thể coi là chân chính giải trừ.

Có lẽ là cảm nhận được hơi thở chủ nhân, kia bắt bại Vương Đâm rất có linh tính phát ra từng trận từng trận huyết mang, phảng phất cho đến khi thoát ra khỏi lòng bàn tay của Hạng Thiên Ca, và tựa hồ lưu luyến hơi thở Hạng Thiên Ca, nên không đành lòng rời đi.

Thấy một màn như vậy, Việt Mộng Hề kia lãnh mạc như băng, hai tròng mắt rớt cuộc hiện lên một tia kích động, hấn ả nấn khó chịu, chán ghét nhìn Hạng Thiên Ca, "Nói, ngươi rớt cuộc muốn như thế nào mới có thể đồng ý hủy bỏ hôn ước?"

Hạng Thiên Ca thản nhiên cười một tiếng, cảm thấy trong lòng rất là thoải mái, kia Việt Mộng Hề bởi vì nàng cười mà khuôn mặt càng trông ra dữ tợn, vô cùng chặt vật liên tục vuốt tóc, trì hoãn thật lâu mới tiếp tục lấy lại dũng khí nhìn về phía nàng.

"Hỏi rất hay!, vậy xin Việt Mộng Hề điện hạ, ngươi tại đây quý xuống, dập đầu khấu ta ba cái, như vậy thì coi như xong!

Cái gì?

Mọi người lại một lần nữa hoảng sợ mở to hai mắt mà nhìn, ngay cả Phúc Sinh chiến hoàng cũng đều kinh ngạc nhìn về phía Hạng Thiên Ca.

"Ha ha ha!" Hạng Phong lại ngửa mặt lên trời mà cười điên cuồng." Bảo bối của ta, con nói rất là hay!"

"Cần rồi!" Hạng lão thái quân lại lớn tiếng hét, từ trên mặt đất nhảy lên, "Nghiệt tử, nữ nhi kia của ngươi có tư cách gì mà để cho đường đường thái tử Việt Quốc phải quý xuống dập đầu cho nàng? Hạng gia ta làm sao lại có loại này không biết phân nặng nhẹ, thật sự là muốn chọc chết lão thân!"

Như thế mà làm tức chết ngươi, thì thật sự là tiện nghi cho ngươi quá! Hạng Thiên Ca âm thầm liếc mắt.

"Lão thái quân có gì lại nói ra lời ấy, theo như ta thấy, thiên hạ này, trừ trường bối của Việt Quốc thái tử ra, thì không có người nào có thể so sánh với Ca nhi của ta có đủ tư cách để cho hấn quý xuống dập đầu đâu!" Diệp Đồng Nhục vẫn luôn trầm mặc, lúc này tức giận đã phát ra khỏi lồng ngực, hai mắt hăm hăng liếc chằm chằm lão thái quân, nàng vẫn kính lão bà tử này vì trường bối, lại không nghĩ nàng cậy già lên mặt, xử sự bất công, lại càng vì một đứa con trai khác mà bán đứng phu quân của nàng, hơn nữa lại hăm hại nữ nhi bảo bối của nàng, làm ra như vậy, đem phần thân tình ruột thịt kia biến thành mờ nhạt rồi, nếu như thế thì, nàng Diệp Đồng Nhục đã không còn bà bà, phu quân của nàng cũng không có như vậy mẫu thân, con gái của nàng càng không có như vậy tổ mẫu, cho nên nàng quyết định không bao giờ....cho lão bà tử này được nữa phần mặt mũi.

"Ngươi...ngươi nói cái gì?" Hạng lão thái quân tức đến nổi mặt không còn chút máu, nàng chẳng bao giờ thấy Diệp Đồng Nhục luôn luôn quy củ lễ phép như vậy mà chống đối nàng, trong lúc nhất thời có chút không thể tin.

Diệp Đồng Nhục gương mặt lạnh lùng cũng không thèm nhìn lão thái quân nữa, mà là nhìn về phía Việt thái tử, "Việt thái tử quả nhiên là khí chất bất phàm, thiên phú tuyệt, cũng khó trách chúng nữ nhi nhà ta, muốn bội ước ân tình năm đó mà đến đây từ hôn, chẳng qua là, ta đây làm mẫu thân, cũng vì nữ nhi của mình mà cảm thấy oan uổng, vợ chồng chúng ta năm đó bởi vì cảm động trước tình cảm yêu thương con của Việt Vương, nên mới miễn cưỡng đáp ứng cho tiểu nữ cùng với Việt thái tử ngươi định ra hôn sự này, vốn là nhìn đau để bỏ thứ mình yêu thương, lại không nghĩ đến các người không cảm ơn thì thôi, hôm nay còn đang ở trước mặt biết bao nhiêu người đến đây tuyên bố từ hôn, nhục nhã nữ nhi của ta, thiên hạ này lúc nào đã không còn đạo lý như vậy, bất kể ngươi là cái thân phận gì, Ca nhi của ta đều nhận nổi của ngươi ba cái khấu đầu!" Ngụ ý là, nếu hôm nay ngươi không dập đầu ba cái, chính là vong ân phụ nghĩa.

"Đúng vậy a, mặc dù Hạng Thiên Ca.....khụ...lớn lên xấu xí, nhưng thật sự là nàng đã có ân với Việt thái tử a!" Một bên, mấy trưởng lão tụ cùng một chỗ nhỏ giọng nói thầm.

Chẳng qua là, Thượng Quan Nhu cùng Hạng Thiên Lộ sắc mặt rất khó coi. Các nàng đã xem Việt thái tử như thành vật trong túi, giờ phút này thấy một nhà Hạng Thiên Ca nói ra yêu cầu này, nhất thời có chút bức mình, đối với bọn họ, có thể thi ân với Việt thái tử đó chính là vinh hạnh của bọn họ rồi, lại càng dám ra cái loại yêu cầu nghịch thiên này.

Hạng Thiên Ca âm thầm vì mẫu thân mà vỗ tay lên, một đôi mắt đen nhánh bóng loáng nghiêm túc đánh giá Việt Quốc thái tử kia, dung nhan tuấn lãng của cả thiên địa hiện tại đang biến sắc, thấy hấn tức giận cả người run run, sắc mặt có chút trắng bệch, liền nói: "Chẳng lẽ thái tử cũng cảm thấy ta Hạng Thiên Ca không chịu nổi ngươi ba cái khấu đầu? Ta Hạng Thiên Ca giao ra mười lăm năm danh tiết để trấn áp hôn phách của ngươi, bảo vệ ngươi được bình an như hiện nay, ngươi cảm thấy phần ân tình này không chịu nổi ngươi ba cái khấu đầu hay sao? Dĩ nhiên, nếu như thái tử tự giữ thân phận mình không tình nguyện cũng có thể, ngươi là hạng người như vậy vọng ân phụ nghĩa, đừng nói ngươi đến trước cùng ta từ hôn, chính là ngươi không đến tìm ta lui hôn sự này, ta cũng không dám đem hạnh phúc chung thân của ta giao cho hạng người như ngươi. Hạng Thiên Ca ta, không thích cường cầu người khác!" Nàng đùa giỡn trong tay bắt bại Vương Đàm, lời nói có chút mạn bất kinh tâm (không đếm xỉa đến)

Kia Việt Mộng Hề cũng là gắt gao ngó chừng Hạng Thiên Ca trưng ra mặt quý quái dị, như muốn đem nàng nhìn thấu triệt, ghi nhớ rõ ràng, rớt cuộc hạ xuống quyết tâm, hướng phía trước bước mấy bước, 'phụ phụ' một tiếng quý gối dưới chân Hạng Thiên Ca.

A!

Không ít người khiếp sợ lần thứ ba lại mở to hai mắt ra mà nhìn, kia Phạm Trường Sinh sắc mặt đã trắng bệch lại càng trắng hơn nữa, thái tử là người như thế nào tâm cao khí ngạo, hôm nay lại cam tâm...cam tâm....

Kia Hạng Thiên Lộ thấy thế, lại càng không cẩn thận lên tiếng kinh hô, nàng càng phát ra ghen tỵ với Hạng Thiên Ca, để cho Việt thái tử quý xuống trước nàng, Hạng Thiên Ca lấy đầu ra phúc khí này!

Hạng Thiên Ca từ đầu đến cuối cũng là vẻ thản nhiên, khoe môi nàng chứa đựng nụ cười nhợt nhạt, cúi đầu nhìn xuống đỉnh đầu của Việt thái tử, cảm thấy trong lòng khuất nhục cũng tiêu tan đi không ít, lại thấy đầu hấn dính thanh quan cùng đen nhánh sợi tóc, trong lòng không khỏi tấm tắc than thở, Mộng Hề thái tử này, thật đúng như lời đồn, bất luận chỗ nào cũng đều đẹp tuyệt diệu!

Bất quá, đẹp thì đẹp, đừng tưởng nàng muốn, Hạng Thiên Ca ánh mắt lạnh nhạt.

Việt Mộng Hề giờ phút này đã bình tĩnh lại, vừa khôi phục lại tư thái đăm đăm như nước lúc trước, cho dù là buộc phải quỳ gối dưới chân Hạng Thiên Ca, nhưng phong tư vẫn trác tuyệt, chỉ nghe thanh âm trong trẻo lạnh lùng thuần thuần vang lên." Mộng Hề cảm tạ Hạng tiểu thư mười lăm năm ân huệ bảo vệ tánh mạng!" Và ngay sau đó, chính là 'rầm rầm rầm' ba cái khẩu đầu vang lên.

Bốn phía một mảnh thanh tĩnh, liền một chiếc lá rụng xuống đất cũng nghe được thanh âm rõ ràng.

"Xin Hạng tiểu thư trả lại tín vật!" Hắn ngẩng đầu lên, lẳng lặng an ổn nhìn Hạng Thiên Ca đang cầm trong tay bắt bại Vương Đàm.

Hạng Thiên Ca đưa tay đến trước mặt hắn, chỉ thấy ánh mắt của hắn thành kính xúc động, hy vọng thỉnh về lại bắt bại Vương Đàm.

Nhưng, chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra.

Đang lúc Việt Mộng Hề có ý muốn thu hồi bắt bại Vương Đàm, trong nháy mắt, bắt bại Vương Đàm lại phát ra một đạo huyết quang nồng đậm mãnh liệt, đem tay Việt Mộng Hề hung hăng đánh văng ra, vẫn yên ổn trong lòng bàn tay của Hạng Thiên Ca không chịu rời đi.

Thấy thế, Phạm Trường Sinh cùng Việt thái tử trong mắt đều thất sắc, bảo vật cự chủ, chẳng lẽ ngay cả bắt bại Vương Đàm cũng đều phản đối bọn họ không được từ hôn? Phạm Trường Sinh trong lòng có chút chần chờ không biết.

Hạng Thiên Ca cũng là hơi ngần ra, cúi đầu về mặt phức tạp nhìn bắt bại Vương Đàm trong lòng bàn tay mình, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa nó nói:" Ta biết ngươi đã theo ta mười lăm năm nay không muốn rời đi, nhưng chủ nhân chân chính của ngươi đến đây đón ngươi rồi, ngươi hãy cùng hắn trở về đi thôi, chúng ta duyên phận cũng đã hết, mệnh mẽ lưu lại cũng vô dụng!"

Nghe vậy, Việt Mộng Hề thân thể khẽ run lên, nhìn thiếu nữ đang vỗ về bảo châu, về mặt có chút phức tạp.

Kia bắt bại Vương Đàm giống như nghe hiểu được lời của Hạng Thiên Ca nói..., rất có linh tính ở trong lòng bàn tay của Hạng Thiên Ca như tiểu hài tử nghịch ngợm chơi đùa nhảy đánh một phen, lúc này mới hóa thành một đạo lưu quang bay về trong lòng bàn tay của Việt Mộng Hề, trong lúc đó, nó nhưng lại tách ra một đạo hồng quang huyết sắc, như có như không nhập vào cơ thể của Hạng Thiên Ca sau đó biến mất không thấy nữa.

"Tốt lắm, tín vật đã trả về, hôn ước giữa ta và ngươi ân tình trong lúc đó cũng coi như đã thanh toán xong, sau này chính là người lạ, không liên quan gì đến nhau nữa!"

Hạng Thiên Ca vỗ vỗ tay, không bao giờ liếc nhìn hắn một cái nào nữa, Việt Mộng Hề cầm trong lòng bàn tay chỉ bảo, vừa nhìn theo bóng lưng Hạng Thiên Ca, nhưng trong lòng không vì thoát khỏi cửa hôn sự này dễ dàng mà cảm thấy vui sướng.

"Hôn sự này đã lui, Hạng gia ta cũng không phải là không biết phân biệt được rõ người, lão thân cũng biết kia Hạng Thiên Ca không xứng với Việt thái tử, bất quá, lão thân còn có một cháu gái lớn lên hết sức xinh đẹp, hơn nữa lại ngưỡng mộ Việt thái tử đã lâu, không bằng, chúng ta lại lần nữa làm một cái cộc chuyện tốt như thế nào? Hạng lão thái quân thấy Hạng Thiên Ca cùng Việt thái tử rốt cuộc cũng lui cưới, trong bụng cũng dễ chịu hơn, liền cười khanh khách lôi kéo tay Hạng Thiên Lộ nói.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Đan Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Ly Biệt

Hạng lão thái quân tiếng nói vừa dứt, đang lúc không khí có phần hơi hòa hoãn lại đột nhiên lâm vào một mảnh trầm tĩnh quỷ dị, Diệp Đồng Nhược cùng Hạng Phong song song nhất trí nhìn về phía Hạng lão thái quân, ánh mắt quái dị giống như nhìn thấy một người xa lạ, xa lạ đến độ không thể xa lạ hơn.

Này Việt thái tử cùng Thiên Ca lui hôn, nàng chẳng những không cảm thấy tức giận, ngược lại còn cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, trong nháy mắt thật cao hứng đi đến vì Hạng Thiên Lộ kết thân.

Đây là mẹ của hắn sao? thật là giễu cợt ! Hạng Phong trong đôi mắt còn sót lại một tia huyết mạch tình thâm giờ đây cũng biến mất sạch sẽ.

"Câm mồm!" Hạng Liên cũng cảm thấy lão thê tử làm quá mức.

Không chỉ có như thế, chư vị trưởng lão và mọi người ở Sở, Hàn hai đại gia tộc cũng cảm thấy lão thái quân này rất là buồn cười.

Kia Lưu thân vương Lưu Tư giờ phút này cũng chỉ biết tròn tròn mắt, hắn hoàn toàn không thể tin được Hạng lão thái quân lại có hành động mất mặt như thế, hắn nhìn thoáng qua Hạng Thiên Ca ánh mắt đồng tình, cảm thấy nàng có chút đáng thương, trong lòng không khỏi đối với Hạng gia sinh ra một chút

chán ghét, chẳng qua là Hạng gia dù sao cũng là tâm phúc chi thần của Đại Vũ Hoàng Triều hán, nên không thể trở mặt. Bất quá, hán cũng là biết được Việt Mộng Hề đã bái Thiên Mộng tôn giả làm sư phụ, hơn nữa mới thật vất vả thoát khỏi Hạng gia này cái cọc hôn sự, làm sao có thể lần nữa nhảy vào? Hán không khỏi có chút giễu cợt liếc mắt nhìn Hạng lão thái quân tự cho là đúng kia, đã lớn cỡ này một bó tuổi, lại còn như thế không phân biệt rõ.

Hạng lão thái quân làm như không nghe thấy Hạng Liên, nằng lại tự mình nói tiếp: "Lộ nhi đã trưởng thành, theo như lão thân nhìn thấy, cùng Việt thái tử cũng rất xứng đôi! Thái tử diện hạ, phạm đại phu, các người xem, lão thân đề nghị như vậy cảm thấy như thế nào?" Nàng dùng đôi mắt tam giác, tinh quang sáng quắc nhìn về phía Việt Mộng Hề cùng với Phạm Trường Sinh đầy vẻ mong đợi.

Thượng Quan Nhu giờ phút này khóe miệng cười đến nỗi không thể khép lại, ánh mắt nhìn Việt Mộng Hề, hoàn toàn chính là của mẹ vợ nhìn con rể rồi, hơn nữa còn không quên dùng ánh mắt khiêu khích hướng về phía Diệp Đồng Nhục, mà Diệp Đồng Nhục lực chú ý nhưng lại hoàn toàn không để ở trên người nàng. Hạng Thiên Lộ xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, trái tim nhảy cuồng loạn không dứt, đôi mắt đẹp thủy quang nhẹ nhàng thỉnh thoảng len lén nhìn Việt Mộng Hề

Việt Mộng Hề giờ phút này tâm tình cũng không cao, lại nghe lão thái quân đề nghị như thế trong lòng không thể tưởng tượng nổi, chính là cảm thấy buồn cười đến cực điểm nhưng cố nén lại để không thể phát ra, mà Phạm Trường Sinh sắc mặt cũng cổ quái, chắc chắn, lão thái quân này sao lại trơ trên đến thế, trong lòng đối với Hạng gia ấn tượng đột nhiên thấp xuống không ít, sắc mặt cũng đậm nhạt đi vài phần, "Tại hạ chẳng qua chỉ là thần tử, hôn sự của điện hạ, tại hạ không dám làm chủ."

"Mộng Hề đã bái Thiên Mộng tôn giả làm sư phụ, hôn sự của Mộng Hề, trong tương lai còn muốn xin tôn sư cùng với phụ hoàng quyết định."

Việt Mộng Hề nhàn nhạt đáp lời, chẳng qua, hán để lộ ra nội dung làm cho mọi người ở đây đều thất kinh, cả Phúc Sinh chiến hoàng cũng đều hơi ngần ra, nhìn lại hướng Việt Mộng Hề ánh mắt càng phát ra trịnh trọng.

Thiên Mộng Tôn giả đây chính là chiến thánh cường giả trong truyền thuyết, là thần hộ mệnh của nhân tộc, nguyên nhân chính là có cao thủ như là Thiên Mộng tôn giả, yêu tộc mới không cuồng vọng tàn sát bừa bãi.

Mà nay, kia Việt thái tử thế nhưng chính miệng nói ra hán đã lạy người bảo hộ nhân tộc như thế là... vì sư, há có thể không để cho người ta kinh hãi? Như vậy, kể từ đó, này thân phận của Mộng Hề thái tử, liền không chỉ có một ngôi vị thái tử rồi, bởi vì hán đã là truyền nhân của Thiên Mộng tôn giả! Lúc này, có thêm một thân phận khác có thể sánh bằng với thân phận thái tử, thậm chí còn có thể cao hơn không thể nào với tới, được kính trọng vô cùng!

Hạng Phong cùng với Diệp Đồng Nhục cũng cảm thấy khiếp sợ.

Mà lúc này, mọi người đang khiếp sợ trước thân phận của Việt Mộng Hề, đồng thời lúc này mới nhớ đến, vừa rồi có người làm cho truyền nhân của Thiên Mộng tôn giả quỳ xuống cho nàng dập đầu ba cái oanh oanh liệt liệt? Ánh mắt mọi người đều đồng dạng hướng Hạng Thiên Ca nhìn lại, mơ hồ nhìn có chút há hê, đặc biệt với truyền nhân của Thiên Mộng tôn giả, chà chà, Hạng Thiên Ca này xui xẻo không thể nào có thể xui xẻo hơn.

Hạng Thiên Ca lại như cũ bình tĩnh, mặt không đổi sắc.

Hạng lão thái quân nụ cười trên mặt cứng ngắc lại mấy phần, nàng thấy rõ Việt Mộng Hề ý tứ cự tuyệt, nhưng ngại thân phận của hán nên không nói gì, chỉ ngượng ngùng nói: "Thì ra là vậy, vậy thì thật là muốn chúc mừng thái tử điện hạ rồi!"

Thượng Quan Nhu gương mặt đã muốn đen như than, oán hận nghiền răng, trong lòng tức hận vô cùng, mà Hạng Thiên Lộ khuôn mặt nhỏ nhắn từng trận trắng bệch, cảm thấy trên mặt từng đợt nóng rần lên, nàng đây cũng bị cự hôn?

"Phúc Sinh cũng chúc mừng Mộng Hề thái tử rồi!" Phúc Sinh chiến hoàng thận trọng nói, sau đó vừa chuyển hướng Hạng Phong một nhà nói, "Hạng Phong, lúc này cần phải đi theo ta rồi!" Vừa nói, hán một tay hướng Hạng Phong nắm tới.

Hạng Phong trong mắt hán mang chớp động, nắm tay Diệp Đồng Nhục nhanh chóng đi đến, Phúc Sinh chiến hoàng căn bản không nghĩ đến hán muốn trốn, nhất thời sắc mặt càng phát ra khó coi, nhìn về phía Hạng lão thái quân nói: "Các người muốn đổi ý?"

"Không!" Không đợi Hạng lão thái quân lên tiếng, Hạng Phong liền nói, "Ta nguyện ý đi theo người, chỉ bất quá, ta muốn cùng thê tử ta ở chung một chỗ!"

Diệp Đồng Nhục nghe vậy, hốc mắt ướt át, hai vợ chồng nắm tay thật chặt đứng cùng một chỗ.

"Tùy người!" Phúc Sinh chiến hoàng không thêm quan tâm

Hạng Thiên Ca nhìn về phía phụ thân cùng mẫu thân, nàng không nói một lời, nàng biết nàng vô lực thay đổi sự thật này, Hạng gia không thể nào vì Hạng Phong mà cùng Tiên Tri Tông náo lật, nếu không ban đầu lão thái quân cũng sẽ không cho Hạng Phong thay thế Hạng Đình chịu tội rồi, có thể thấy được, Hạng gia đây là muốn bỏ đi Hạng Phong.

"Ca nhi, phụ thân cùng mẫu thân không thể ở bên cạnh, người phải cố bảo vệ chính mình, hảo hảo sống tốt, chờ đến đúng thời điểm một nhà chúng ta gặp lại đoàn tụ, biết không?" Diệp Đồng Nhục nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Hạng Thiên Ca, gáy trên búi tóc nàng chiếc chuông rung lên thanh thúy vui tai, Hạng Thiên Ca trái tim như có ai bóp chặt, ánh mắt khẽ chua xót.

Nàng biết là Diệp Đồng Nhục đây là đang trấn an nàng, bọn họ đi Tiên Tri Tông sinh tử khó liệu, dữ nhiều lành ít, Diệp Đồng Nhục nói như thế, cũng chỉ để cho nàng một hy vọng để sống tốt mà thôi.

Hạng Thiên Ca cũng không nói phá, chỉ chân thành nhìn cha, nương nói:" Phụ thân, mẫu thân, Ca nhi nhất định sẽ hảo hảo sống tốt, nhất định sẽ trở nên mạnh mẽ, các người cũng phải sống hảo hảo, chờ ta, một ngày nào đó, ta sẽ để cho Tiên Tri Tông cung kính đem ta mời vào để đón các người ra ngoài!"

Ánh mắt của nàng phá lệ sáng ngời kiên định, Hạng Phong vỗ tay cười to," Tốt ! Nữ nhi của ta rất có chí khí, phụ thân cùng mẫu thân người chờ người, ha ha ha!"

Hạng Phong dặt tay Diệp Đồng Nhục hướng đến Phúc Sinh chiến hoàng đi tới, kia Phúc Sinh chiến hoàng ánh mắt nhưng lạnh như băng nhìn Hạng Thiên Ca, lộ ra một chút giễu cợt," Khẩu khí không nhỏ, bất quá, người có mạng sống đến lúc đó hay không, cũng không biết được rồi, hừ!" Vừa nói, liền cầm lên Hạng Phong cùng Diệp Đồng Nhục bước lên ngũ thải xe liền, tám thiên lí mã hướng về phía xa xa chạy đi, đang lúc ấy trên không trung lại bay ra một câu nói, " Hạng gia chủ, nếu còn có một chút tình phụ tử, xin hãy che chở cho Ca nhi được bình an!"

Hạng Phong biết chắc rằng Hạng lão thái quân còn đối với Hạng Thiên Ca vẫn tồn tại sát tâm, mà Hạng Liên cũng có thể coi là một bùa hộ mạng, ít nhất đối với Hạng Liên hẳn còn có một ít tình phụ tử.

Hạng Liên nghe được từ phía xa xa âm thanh đậm đặc của nhĩ tử truyền đến, chỉ cảm thấy trong lòng buồn bực đau, nhìn về phía lão thê ánh mắt ngậm một tia ai oán.

"Người đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta, ta nếu không làm như vậy, thì hôm nay bị mang đi là Đình nhi rồi!" Hạng lão thái quân thần nhiên khẳng khẳng một mực nói.

Hạng Liên hít sâu một hơi, không muốn để ý đến nàng nữa, chỉ lớn tiếng nói." Hạng Thiên Ca là tôn nhi của ta, sau này người nào còn dám đối với nàng vô lễ, thì đừng trách bản gia chủ vô tình!" Hắn đây là muốn bảo vệ Hạng Thiên Ca, đây là điều duy nhất hắn có thể vì Hạng Phong mà làm.

"Người.... .." Hạng lão thái quân tức giận trừng Hạng Liên, khi nhìn đến Hạng Liên ánh mắt quyết tuyệt, trong mắt tinh quang chột lóe, liền im lặng không lên tiếng nữa.

Ngắn ngủn trong một ngày, bị tử hôn ngay tại mặt, thể diện hoàn toàn biến mất, tiếp theo cha mẹ lại bị mang đi, họa phúc khó liệu, Hạng Thiên Ca này cũng thật là đáng thương. Không ít người đồng tình nhìn Hạng Thiên Ca.

Việt Mộng Hề nhú nhú mày, nhìn Hạng Thiên Ca một cái, thấy thiếu nữ khế cuối đầu, không thấy được rõ mặt, chỉ có thể nhìn đến một đôi linh đàng màu vàng nho nhỏ ở trong gió nhẹ nhàng dập dờn, ánh mắt của hắn đột nhiên hoảng hốt chớp một cái, cuối cùng nói:" Phạm đại phu, chúng ta đi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Đan Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Hồi Sinh Đường

Phạm Trường Sinh cùng mọi người cáo biệt, Việt Mộng Hề cũng là đối với Lưu Tư nói câu gì, chỉ thấy Lưu Tư về mặt cổ quái, trong chớp lát liền gật đầu đáp ứng.

Phút cuối cùng, Việt Mộng Hề lại đem đồng bảo vật đang xếp chồng chất nhẹ nhàng thu vào hộp báu, một số người về mặt có một chút vắn vẹo, này Việt Thái tử sao như thể hẹp hòi, đã đưa đồ ra rồi, kia còn có đạo lý thu hồi sao?

Phạm Trường Sinh ánh mắt mang vẻ đùa cợt nhìn lướt qua mọi người, Việt Quốc hoàng thất bọn họ lấy ra đồ để bồi thường cho Hạng Thiên Ca tự nhiên cũng toàn là đồ hiếm thấy trân quý, bất quá dưới mắt, bọn họ cũng đều biết lưu lại những đồ này đối với Hạng Thiên Ca là phúc hay họa, cuối cùng căn bản cũng không đến được trong tay nàng, chỉ có thể tiện nghi cho những người khác, tự nhiên là muốn thu trở về.

Việt Quốc hai người vừa đi, toàn bộ người của hai nhà Sở Hàn cũng cáo từ, bọn họ đều trở về chuẩn bị ứng phó với yêu long kia trở lại báo thù.

"Tốt lắm, tất cả giải tán đi, Thiên Ca theo ta trở về!" Hạng Liên nhàn nhạt phát tay nói.

"Cha, hài nhi có lời muốn nói".Hạng Đình đột nhiên đi ra nói.

Hạng Liên ánh mắt phức tạp nhìn đứa con thứ hai này,"Người có gì muốn nói?"

Hạng Đình ánh mắt đều là áy náy nhìn Hạng Thiên Ca một cái," Cha, nương, Tam đệ cùng Tam đệ muội bởi vì thay hài nhi mới bị Tiên Tri Tông mang đi, lưu lại Thiên Ca không cha, không mẹ, hài nhi muốn xin cha mẹ ân chuẩn đem Thiên Ca cho con làm con thừa tự".

Hạng lão thái quân nhìn ái tử, thần sắc nhàn nhạt không vui," Đình nhi, làm sao người có thể thu nuôi cái phế vật kia!" Nói xong, nàng cũng cảm thấy có chút quá, liền trầm mặt không nói nữa, Hạng Liên tròn mắt nhìn nàng một cái, cũng là trầm ngâm gật đầu nói:" Không ngờ được người còn có lòng nhân nghĩa này, tốt, nếu như người muốn. Thiên Ca, còn không mau qua đây ra mắt nhị bá người?"

Hạng Thiên Ca ánh mắt lạnh như băng sương nhìn bọn họ, cũng bắt vì sở động không thêm để ý đến.

Thượng Quan Nhu xoắn xoắn khăn tay, cũng không dám công khai làm trái ý với công công cùng phu quân., chỉ một đôi trông mắt ba quang lưu chuyển, ngẫu nhiên hiện lên một tia âm độc.

Hạng Thiên Lộ lại càng cẩn thận cánh môi, không hiểu nhìn phụ thân nàng, phụ thân lại muốn thu dưỡng cái người quái dị đó? Hơn nữa, mẫu thân lại không phản đối? Nàng không khỏi có chút ghen ghét trừng mắt nhìn Hạng Thiên Ca, trong mắt long lanh nước, môi đỏ mọng trề ra, thoạt nhìn ủy khuất lại vô tội, rất làm cho người ta cảm thấy đau lòng, triu mến.

"Đa tạ chư vị hảo ý, chẳng qua là Thiên Ca không dám nhờ ơn". Hạng Thiên Ca giấu cột nhìn Hạng Đình một cái, ánh mắt đậm nhạt xa cách, ở lúc nàng bị Hạng gia thiết kế vây giết, thời điểm phụ thân thay Hạng Đình chịu tội, bị bắt mang đi Thiên Trì Tông, nàng cũng đã cùng gia tộc này không còn một tia thân tình nào nữa.

"Các ngươi xem một chút, lòng hảo tâm của các ngươi cũng bị cho rằng là lòng lang dạ thú rồi!" Hạng lão thái quân giận nhưng không thể làm gì, cảm quái trượng gỗ gõ xuống đất, đôi mắt tam giác âm quang lóe lên, khiến cho gương mặt lộ ra rõ hơn vẻ cay nghiệt.

Thượng Quan Nhu cũng âm dương quái khí nói: "Cha, phu quân, người ta đây là không hiềm lạ gì đâu!"

"Ngươi nói đúng rồi, ta chính là không hiềm lạ, nếu Hạng Đình hấn có lòng tốt như vậy, từ lâu đã nên làm gì rồi? Hiện tại mới đến giả mù sa mưa, có thể đổi lại phụ thân, mẫu thân ta sao? Hạng Thiên Ca nhìn Hạng Đình sắc mặt dần dần chuyển sang trắng bệch, trong lòng hơi thư thái một chút, nàng âm thầm thở, chờ xem, sớm muộn gì sẽ có một ngày ta sẽ trả lại gấp bội hết thảy ngày hôm nay!

Dứt lời, lưu lại Hạng gia một đám người sắc mặt khó coi đến cực điểm, xoay người liền hướng đến phía dưới chân núi mà đi tới, Hạng gia đã không còn bất cứ gì khiến cho nàng lưu luyến.

"Đại ca, Hạng Thiên Ca này rất không hiểu chuyện, để cho nàng rời đi ăn chút khổ cũng tốt, đến lúc đó nàng chắc chắn sẽ biết điều một chút quay trở lại xin chúng ta chứa chấp!" một vị trưởng lão Hạng gia nói, hấn là thân huynh đệ của Hạng Liên, đứng hàng lão Tam, cũng là cấp bậc gia gia của Hạng Thiên Ca.

"Tam đệ nói không sai, đại ca, Hạng Thiên Ca này đúng là cuồng vọng vô tri, nên để cho nàng ăn chút khổ, biết rằng không có Hạng gia che chở, nàng cái gì đều cũng không phải. Một tên trưởng lão khác cũng đứng ra phụ họa nói, hấn là trưởng lão Hạng gia thuộc chi thứ hai, cũng là thân đệ của Hạng Liên.

Hạng Liên nhú mày, thân sắc có chút mờ mịt.

"Hừ, không biết tốt xấu, chết ở bên ngoài cũng tiết kiệm được chút tâm tư!" Hạng lão thái quân oán hận nói.

Khi Hạng Thiên Ca rời đi phía sau núi Hạng gia, đi đến một tiệm dược liệu tên là 'Hồi Sinh Đường', mặt trước của tiệm dược liệu này hết sức mộc mạc, đối với rất nhiều tiệm dược liệu ở nơi Hoàng thành to lớn này, là hết sức tầm thường, hơn nữa, tiệm dược liệu này làm ăn chắc không tốt, nói trước cửa có thể giăng lưới bắt chim cũng không quá đáng.

Hạng Thiên Ca đi vào tiệm dược liệu nhỏ nhỏ này, vừa vào thì nhìn thấy tiểu dược đồng đang ở bên quầy mân mê gì đó, thấy Hạng Thiên Ca, một đôi mắt nhỏ mở ra vừa to vừa tròn, "Chủ tử, ngài, ngài đến rồi?" Hấn quá mức kích động, thanh âm cũng đều có chút run lên.

"Một chút không thấy, Đậu nhi vừa cao vừa lớn nha!" Hạng Thiên Ca lộ ra một nụ cười, vuốt vuốt đầu tiểu dược đồng.

"Hắc, hắc, hiện tại có cơm ăn no, sẽ không chịu đói, lại còn được ăn thịt, dĩ nhiên là sẽ phải cao." Đậu nhi hai mắt rạng rỡ sáng lên, sùng bái nhìn Hạng Thiên Ca.

Đậu nhi từ trước chỉ là một tiểu khát cái, hai năm trước suýt chút nữa chết đói ở đầu đường, Hạng Thiên Ca nhìn thấy đáng thương nên liền thu giữ.

"Ngươi bận rộn, ta vào trong trước". Hạng Thiên Ca hướng bên trong đi vào.

Đậu nhi hưng phấn gật đầu, đưa mắt dõi theo bóng dáng của Hạng Thiên Ca biến mất ở khúc quanh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, mọi người ở Hoàng Đô này đều nói rằng chủ tử lớn lên dọa người, lại là phế vật không thể tu luyện, hấn cảm thấy rất là tức giận, cảm thấy những người đó đúng là có mắt không trông, chủ tử rõ ràng là tâm tính thiện lương, bản lĩnh lại lớn, một tay y thuật lại càng xuất thần nhập hóa, cái tử hồi sinh.

"Thích thức." Hạng Thiên Ca đi tới phòng trong, khởi động cơ quan theo bậc thang, đi đến một nơi trống trải trong tầng hầm ngầm, mùi dược liệu nồng nặc bay vào mặt, liền thấy một trung niên nam tử đan cầm dược đỉnh, hết sức chuyên chú luyện chế đan dược, nàng nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Thích Hàn Phong ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng ngời, "Ồ, Thiên Ca ngươi đã đến rồi!"

Hạng Thiên Ca gật đầu đem toàn bộ chuyện phát sinh ở phía sau núi nói một lần, Thích Hàn Phong lạnh lùng cười, "Những thứ xấu xa bên trong các thế gia vọng tộc có rất nhiều, ngươi rời đi cũng tốt, kia Hạng gia có mắt như mù, sẽ có một ngày bọn họ sẽ hối hận, vậy sau này ngươi có tính toán gì không?"

"Ta muốn tu luyện, chỉ có cường đại, mới có thể bảo vệ được người mình muốn bảo vệ, hiện tại ta đây, quá yếu!" Cho nên chỉ có thể trở mắt nhìn cha mẹ nàng bị mang đi.

Thích Hàn Phong lông mày nhăn lại, "Không nên tạo cho mình áp lực quá lớn, người đã rất mạnh rồi, nếu như Hạng gia biết được thân phận của người là luyện đan sư, còn không hối hận chết sao? Lại chưa nói, người rõ ràng là người có thể chất quý dị, đã dùng qua vô số phương pháp cùng đan dược nhưng đều không thể tích tụ chiến khí, cho dù thân tiên đến cũng không thể thay đổi được điểm này."

"Ta biết, ta cũng không có tính toán tu luyện chiến khí, ta muốn luyện thể, đi một đường thể tu". Hạng Thiên Ca chậm rãi nói.

"Thể tu? Người chỉ là một nữ hài tử mà muốn đi theo con đường thể tu?" Thích Hàn Phong kinh ngạc nhìn Hạng Thiên Ca, "Người cũng đã biết, thể tu so với khí tu (tu luyện chiến khí) gian khổ hơn nghìn lần vạn lần, còn không nhất định có thể nhận được bao nhiêu hồi báo, thậm chí không cần thận đều có thể dễ dàng làm tổn thương căn bản, giảm số tuổi thọ, kia căn bản không phải người một cô bé có thể thừa nhận được, huống chi, dưới gầm trời này thể tu có mấy người có thể đạt được thành tựu đại đạo? Người đang là luyện đan sư rất có thành tựu, không bằng..."

"Không, không có thực lực, không thể nào có thể khống chế dị hỏa, điều này chứng tỏ rằng dù luyện đan thuật của ta có rất cao đi nữa, cũng không cách nào luyện chế ra đan dược tốt được, ngài cũng là luyện đan sư, cho nên hẳn là hiểu dị hỏa đối với luyện đan sư mà nói cũng giống như ý nghĩa của kiếm đối với kiếm khách! Cho nên, không có thực lực, bất cứ chuyện gì cũng là uổng công. Thích thúc, ta không có đồng dạng luyện thể theo phương pháp như vậy, ta nhất định có thể đi xa hơn, bên ngoài truyền rằng ta trời sinh sức lực lớn vô cùng, nhưng chỉ có mình ta biết, ta đã là luyện thể chiến sĩ đại viên mãn cảnh rồi."

Thích Hàn Phong trong lòng khiếp sợ vạn phần, hẳn thật càng ngày càng không nhìn thấu tiểu cô nương này, không nói đến năng âm thầm tự mình thành lập một ít sản nghiệp kinh doanh cùng với một tay y thuật, luyện đan xuất thần nhập hóa, lần nữa biết được nàng là một gã luyện thể chiến sĩ, hẳn đã chân chính muốn cảm thán một tiếng yêu nghiệt rồi, mới mười lăm tuổi mà đã là một chiến sĩ đại viên mãn cảnh thể tu, như thể nào không để cho người khác cảm thấy sợ hãi, thần phục.

Phải biết, có một số thể tu cả đời cũng chỉ dừng lại quanh quẩn ở chiến đồ cảnh mà thôi

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Đan Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Dược Khí Luyện Thể

Ở thế giới này, chiến sĩ là nghề nghiệp được tôn sùng cao nhất, bởi vì họ chính là lực lượng chủ yếu thủ hộ nhân tộc thịnh vượng. Mà chiến sĩ, được chia làm khí tu cùng thể tu hai đường.

Khí tu, không cần nói cũng biết, chính là dựa vào tu luyện chiến khí để cho mình cường đại, bọn họ có thể khế ước chiến thú làm chiến sủng, lực chiến đầu vô cùng lớn, khi khí tu cường đại, thậm chí còn có thể khế ước nhiều chiến sủng.

Mà thể tu, bọn họ bởi vì không cách nào tu luyện chiến khí mà đi theo con đường thể tu, muốn cường đại, chỉ có thể tự bản thân mạnh mẽ * mài luyện * khiến cho mình sức lực lớn vô cùng, chiến lực phi phàm, đây chính là con đường mà bọn họ phải đi.

Con đường tu luyện thể tu gian khổ dị thường, có câu nói, văn chương thiên thu vẫn còn, vô giả giáp nghị ngoi, nói chính là thể tu, quá độ mệt nhọc, liều mạng rèn luyện, thể lực tiêu hao, dần dần thân thể sẽ tích tụ những tai họa ngầm, thường thì cảnh giới lập tức tăng lên, nhưng đợi đến mấy chục năm sau, những thứ tai họa ngầm kia sẽ thuận lợi đi đến nào bộ rồi bộc phát đi ra ngoài, dừng nghĩ đến việc tiến thêm một bước, chính là giữ được thân thể khỏe mạnh cùng tính mạng cũng khó rồi.

Bản thân đi theo con đường thể tu so với khí tu khó khăn nhiều vô kể, tiến bộ chậm chạp, sự thành công ấy ít lại càng ít, Hạng Thiên Ca làm sao không rõ đạo lý này, nhưng nàng luôn tràn đầy tự tin, bởi vì theo như nàng luyện thể, là thông qua dược khí luyện thể, mà không phải ngoại lực.

Dược khí luyện thể, cần một số lượng lớn các loại dược liệu, dị hỏa, danh đỉnh, ý chí mạnh mẽ kiên định cùng với sự chịu đựng, thiếu một thứ cũng không được, dùng dược khí luyện thể tuy nói không phí sức bằng ngoại lực, nhưng quá trình lại không tốt đẹp gì, dùng dược khí cường hóa thân thể, trong đó tư vị phức tạp khó tả, không có ý chí kiên định tất nhiên là kiên trì không được.

Hạng Thiên Ca ba tuổi đã nhận được hắc Đình truyền thừa, mấy năm đầu chẳng qua là dùng thuốc khí ôn hòa làm cho thân thể dễ chịu, năm rộng tháng dài, năng lực tự nhiên có dược sức lực lớn vô cùng, so với người bình thường khỏe mạnh cường đại gấp mấy lần, hiện giờ nàng đã trở thành một gã thể tu chiến sĩ đại viên mãn cảnh, sức chiến đấu lại hơn một gã chiến sĩ bình thường mấy lần, điều này cũng là nguyên nhân vì sao nàng có thể giết hơn một trăm tên tinh anh của Hạng gia.

Vượt cấp chiến đấu, đối với nàng cho đến bây giờ cũng không phải là vọng tưởng.

Trong tầng hầm ngầm, một căn phòng tối cất giữ một số lượng lớn dược liệu cùng với luyện đan thất tương liên với nhau, nơi này, là nơi bình thường Hạng Thiên Ca hay ở, lúc này Thiên Ca đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn trong phòng dược liệu, hai tay bấm ra một chỉ bí quyết kỳ dị, nhắm mắt ngưng thần, chợt một cô hơi thở nóng bỏng mênh mông từ trên người nàng lan tràn, trong nháy mắt, cùng với thiếu nữ mặt quý phái váy kim lĩnh hồn nhiên lúc trước

hoàn toàn bất đồng, nàng giống như bị nhập vào một bức tranh thủy mặc trầm tĩnh cổ xưa, cuốn vào bên trong, an tĩnh không có một tia hơi thở, mà bên ngoài nhìn nàng, như có một tầng ngọn lửa màu đỏ như máu nhẹ nhàng di chuyển, đang bắt đầu không ngừng khởi động, phát ra khí thể vương giả tàn sát hết địch nhân chỉ còn lại một hồi huyết tinh mãnh liệt, Hạng Thiên Ca trong lòng vừa nhảy, bắt bại Vương hỏa!

Bất bại Vương đã trả lại cho Việt Mộng Hề, không nghĩ đến bảo vật so với người còn có tình nghĩa hơn, kia bất bại Vương đã âm thầm đem ngọn lửa bất bại Vương hỏa lưu lại trong cơ thể nàng.

Mà đang ở trong tình cảnh quỷ dị này, lập tức một cái đỉnh màu đen ba chân, phía hai bên hình cầu chậm rãi từ thân thể nàng bay ra, treo lơ lửng trên đỉnh đầu của nàng, trên thân hắc Đỉnh là những mảng hoa văn thần bí phức tạp, 'Tạo Thế' hai ký tự thời cổ to lớn được điêu khắc chạm trổ một cách tinh xảo nổi bậc trên thân hắc Đỉnh, càng hiển lộ ra vẻ cổ xưa cao xa.

Được liệu bên trong phòng có mấy chục loại, hoặc thường gặp, hoặc trân quý, được liệu ào ào bay vào trong hắc Đỉnh, bất bại Vương hỏa đột nhiên phát ra ngập trời hung diễm, giống như sự phẫn nộ của đáng Quân Vương, trong giây lát, từng đạo mùi thuốc nồng nặc đang không ngừng từ trong đỉnh cuộn cuộn tràn ra, từng dòng khí từ đỉnh đầu của nàng đúc xuống.

Hạng Thiên Ca mơ hồ khó chịu, xương cốt âm ỉ phát ra thanh âm 'bùm bùm', da thịt từng đợt ngứa ngáy căng ra, nàng cố nén cái cảm giác quái dị giống như đau nhưng không phải đau, như ngứa nhưng chẳng phải ngứa, hàm răng nghiến rộ lên 'khanh khách', mồ hôi lạnh không tự chủ thấm ướt toàn thân.

Được khí luyện thể chia làm ba giai đoạn, giai đoạn thứ nhất chẳng qua chỉ dùng được khí làm dịu thân thể, tăng cường bản thân, giai đoạn thứ hai, là dùng được khí cải thiện bản thân, khiến cho từng tế bào trong cơ thể mình dung nạp được càng nhiều lực lượng, giai đoạn thứ ba, chính là được khí luyện thể cảnh giới tối cao nhất, chính là đem bản thân mình làm 'thuốc' để rèn luyện.

Hôm nay, Hạng Thiên Ca chính là tiến hành đến giai đoạn thứ hai, khoảng cách đến giai đoạn thứ ba còn rất xa xôi.

Tình cảnh như thế vẫn kéo dài đến ba ngày sau đó Hạng Thiên Ca mới ngưng tu luyện, cánh cửa đá nặng nề từ từ mở ra, Hạng Thiên Ca vừa ngẩng đầu lên liền đối diện với ánh mắt lo lắng của Thích Hàn Phong, khi hắn nhìn thấy Hạng Thiên Ca cả người ướt đầm mồ hôi, sắc mặt lại càng kinh nghi bất định (ngạc nhiên nghi ngờ).

"Ta không sao Thích thúc, ta đi tắm rửa, bụng thật đói!" Hạng thiên Ca hơi chột dạ nói, dù sao hắc Đỉnh 'Tạo Thế' có chút thần kỳ, có thể che chở nàng chuyển thể đến dị giới, có thể thấy được đó là bảo vật, nàng hiện tại quá yếu, cho nên dù bất luận như thế nào cũng không thể để cho người khác biết nàng có bảo vật như vậy. Cũng không phải là không tin bọn họ, chẳng qua là, dù là ai cũng có thể có một hay hai bí mật không thể nói ra.

Thích thúc mặc dù là luyện đan sư, nhưng hình dạng xơ xác, một đầu tóc rối tung, có vẻ như vô tình đã thái (phờ phạc rù rượi), giờ phút này, bị tóc đen rối bời che dấu là một đôi mắt rạng rỡ sinh huy, "Cảnh giới của ngươi lại tăng lên!"

"Đúng vậy, Thích thúc, ta nói rồi, ta có phương pháp luyện thể đặc biệt!" Hạng Thiên Ca lẳng lặng nhìn lại.

"Quá mức kinh thế hãi tục, đừng nên để người khác biết!" Thích thúc nhàn nhạt dặn dò.

Hạng Thiên Ca gật đầu đồng ý, biết Thích thúc là hảo ý, nàng bước nhanh rời đi, một thân mồ hôi ẩm ướt quá mức khó chịu, hơn nữa trong mồ hôi còn trộn lẫn một chút màu xám tro vết bẩn, phát ra nhàn nhạt mùi vị khác thường, nàng nghĩ phải khẩn cấp tắm rửa mới được. Mỗi lần dùng được khí luyện thể, sẽ bức ra một chút tạp chất tích tụ trong người.

Thích thúc sâu sắc nhìn chăm chú theo bóng lưng nàng, trực giác nói rằng tiểu cô nương này vô cùng thần bí.

Hạng Thiên Ca tắm rửa sạch sẽ, đổi lại một bộ y phục váy dài màu đen, mái tóc dài cũng chỉ dùng dây cột màu đen quấn vào phía sau ót, ăn uống no đủ, lại nghỉ ngơi một ngày, nghĩ đến nếu bất bại Vương hỏa vẫn còn trên người mình, không bằng luyện thêm một chút đan dược, dù sao bọn họ cùng Tinh Hải Các vẫn đang duy trì quan hệ hợp tác, nếu dựa hết vào một mình Thích thúc luyện đan, đan dược vẫn còn có chút không đủ cung cấp.

Không những muốn cùng Tinh Hải Các giao dịch, nàng còn muốn cung cấp cho người của mình dùng tu luyện.

Trên cái thế giới này, nếu chiến sĩ là nghề nghiệp được tôn sùng cao nhất, như vậy, đan sư chính là nghề nghiệp tôn quý nhất.

Không có đan sư, liền không có chiến sĩ. Tuy rằng cách nói này có chút cực đoan, nhưng bất luận là khí tu hay thể tu, ở trên con đường tu luyện mệnh môn, luôn luôn gặp phải vô số khó khăn cùng bình cảnh, những lúc như vậy, đan dược thích hợp có tác dụng quyết định, chẳng qua là, có thể trở thành luyện đan sư, điều kiện quá mức hà khắc, thực lực, thuộc tính, hồn lực, tâm tính, nghị lực, thiếu một thứ cũng không được, nhất là người phải có được linh hồn lực siêu cao, mà người như vậy ít lại càng ít, cho nên, trên cái thế giới này đan sư rất là hiếm có, nhưng lại không thể thiếu được.

Một gia tộc hưng thịnh, có thể không có chiến sĩ cường đại, nhưng nhất định không thể thiếu hụt một gã trân quý luyện đan sư.

Cho nên, thân phận đan sư ở thế giới này cực kỳ được tôn trọng.

Nghe nói Hạng Thiên Ca muốn đích thân luyện đan, Thích thúc thật cao hứng, hai người đều hiểu rõ thuật luyện đan, thuật phối dược, cho nên ở phương diện này vẫn luôn là tri kỷ, mặc dù số tuổi hai người xê xích khá lớn, nhưng cũng không ảnh hưởng đến bọn họ đối với tu luyện đan dược trao đổi, đàm luận.

Hai pho tượng thuốc (là hai cái đỉnh luyện đan đó mọi người lúc này Hạng Thiên Ca luyện bằng đỉnh thường chứ không đem hắc Đỉnh ra), một đồng địa hỏa, hai người đối diện nhau, bên cạnh được thảo chõng chất như núi.

Cái gọi là hỏa, là bọn hán theo địa tâm dẫn lên tới địa tâm* chỉ hỏa, cho nên, gian phòng này hàng năm vẫn là nhiệt độ nóng rừng rực, may là bọn họ đều là luyện đan sư, nên đã sớm trở thành thói quen.

*địa tâm: trung tâm của trái đất

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Đan Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Thực Lực Luyện Đan

Hạng Thiên Ca bốc lên mấy đóa màu nâu Tam Diệp hoa để vào được đỉnh, linh hồn lực khổng chế địa tâm hỏa từ trong mặt đất bay lên trời, tạo thành một độ cung mỹ lệ tảo nhĩ dẫn vào trong đỉnh, nửa hơi áp chế, khiến cho ngọn lửa màu vàng sáng biến thành màu Kim Hoàng Sắc, ngọn lửa Kim Hoàng Sắc nung luyện những thứ tạp chất, đến khi trong đỉnh Tam Diệp hoa biến thành một bãi chất lỏng màu nâu nhạt, nhưng là, ngay tại bãi chất lỏng màu nâu nhạt đó có xen lẫn một ít màu xám tro, Hạng Thiên Ca lại dùng linh hồn lực tinh xảo khổng chế đem màu xám tro bên trong ấy tách ra, lại đem Tam Diệp hoa tiếp tục tinh luyện, lại tách ra các tạp chất, lập lại như thế mấy lần sau, mới lần lượt để vào Tinh Quang thảo cùng với cánh hoa Tuyết Liên, lúc này, đòi hỏi phải dùng linh hồn lực khổng chế phân ra từng giai đoạn sử dụng, chia thành mấy phần bất đồng, lực khổng chế phải vừa kiểm soát được địa tâm hỏa ở trong đỉnh, mỗi chỗ là một nhiệt độ, còn phải chiếu cố tách ra các tạp chất ở trong dược liệu, đợi cho lấy được tinh hoa của ba loại dược thảo, liền phải khổng chế cho tinh hoa của ba loại dược thảo chậm rãi dung hợp với nhau.

Nói thì đơn giản, nhưng một khi đã làm thì hết sức tiêu hao linh hồn lực cùng tâm lực, có chút sơ sót, liền kiểm củi ba năm chỉ thiêu một giờ.

Lúc này, bởi vì dược thảo thuộc tính bất đồng, nên cần phải cẩn thận từng li từng tí, đợi cho ba loại dịch dược dung hợp lại làm một, Hạng Thiên Ca không nhanh không chậm để vào một giọt Bích Hà tủy, như kỳ tích, chỉ thấy một ít dịch dược biến thành màu xanh lá cây đậm trong suốt, ở ngoài ánh lên màu vàng sáng ở trong hỏa diễm không ngừng quay cuồng, nếu không nung luyện hết đi tạp chất, ánh sáng màu sắc càng ngày càng trong suốt, thể tích càng ngày càng nhỏ, lúc này, Hạng Thiên Ca khéo léo dùng linh hồn lực đem bãi chất lỏng này đều đặn phân phối thành mười mấy tiểu phân (phần nhỏ), ở ngọn lửa rèn luyện, mỗi phần dần dần ngưng tụ thành từng viên màu xanh biếc, mặt ngoài hiện lên ánh sáng nhẹ nhàng lại tản ra nhàn nhạt mùi thuốc thơm ngát.

"Bích Oánh đan, thiên phẩm cao cấp, số lượng mười bảy!" Thích thúc hai mắt rừng rực tỏa sáng, trong thanh âm lộ ra mấy phần vui sướng, "Thiên Ca, xem ngươi chế thuốc, thật là một loại hưởng thụ!" Động tác như nước chảy mây trôi, tài nghệ tuyệt luân, linh hồn lực khổng chế lại càng không người nào có thể tưởng tượng được, cho dù hán là một đan vương lão thủ, đều phải cúi đầu khâm phục.

Hạng Thiên Ca cầm qua một bên bình Bạch Ngọc, đem mười viên Bích Oánh đan đựng vào, còn dư lại bảy viên thì cất vào một bình ngọc màu lam nhỏ hơn, Thích thúc cười mà không nói nhìn động tác của nàng.

"Bích Oánh đan dược tính ôn hòa, đối với ôn dưỡng gân mạch, tinh luyện chiến khí, đột phá bình cảnh có tác dụng cực tốt, cho dù người bình thường không thể tu luyện ăn vào, cũng có thể cường thân kiện thể, có hiệu quả tăng cường sức mạnh, cho dù ở Hạng gia cũng hết sức là trân quý ít ỏi, mỗi cái dòng chính đệ tử cũng là mỗi tháng mới có thể được chia một viên, phụ thân vì tranh thủ cho ta được Bích Oánh đan, ở Hạng gia bị khinh bỉ không ít". Hạng Thiên Ca lục lọi bình Bạch Ngọc, nhàn nhạt nói.

"Đều đã qua!" Thích thúc trong lòng thở dài, đau lòng nhìn tiểu cô nương trước mặt.

"Một ngày nào đó, ta muốn đem trọn Hạng gia dẫm ở dưới chân". Nàng Hạng Thiên Ca chưa bao giờ là người lương thiện, đặc tội nàng, tổng yếu đòi lại gấp bội.

Kế tiếp, hai người cũng là lặng yên không nói gì lần lượt luyện chế thêm một số lớn Tăng Lực Hoàn, Dưỡng Khí đan, trừ bỏ Tà đan, Trừ Thần đan phẩm cấp đan dược ngang nhau, những thứ đan dược này đều là đan dược tương đối bình thường, tốn ít tiền liền có thể nhận được, không giống với Bích Oánh Đan như vậy trân quý. Qua thêm một khoảng thời gian luyện chế, đến khi trong đầu nàng truyền đến từng trận mỏi mệt lúc này mới thôi.

Hạng Thiên Ca đem những thứ đan dược đã được luyện chế phân phối xong, đặt vào mấy cái bình nhỏ, cùng với lúc trước bảy viên Bích Oánh đan đựng trong bình lam ngọc đều đưa cho Thích Hàn Phong, "Thích thúc, những thứ này ngươi cầm đi Văn Tiên Lâu đưa cho bọn hán đi, mấy tên kia nên đột phá, đang cần Bích Oánh đan này, về phần những thứ đan dược khác, để cho bọn họ tùy ý phân phối là được".

Thích Hàn Phong không nhịn được mỉm cười trêu ghẹo, "Khó trách được cái bọn tiểu tử đó đều cam lòng liều chết theo ngươi, này nếu đổi lại là ta, ta cũng vậy cũng muốn bên cạnh ngươi không đi!"

Hạng Thiên Ca cười khế một tiếng, nhưng trong lòng cảm thấy một trận thoải mái, Hạng gia thì coi là cái gì, nàng có cha mẹ, còn có kia một đám bạn bè gia hỏa khả ái.

Thích Hàn Phong sau khi rời đi, Hạng Thiên Ca đem một đám đan dược thu thập xong, nàng mặc vào một kiện áo choàng đen nhánh dày cộm nặng nề, đem bóng dáng thiếu nữ mảnh mai che chắn lại, lại mang thêm một đôi găng tay da rắn thuần chất toát ra hàn khí mười phần, cùng hiện ra là mặt nạ Hắc Long kim khí rực rỡ, cả người nàng khí thế đột nhiên biến đổi, tràn đầy thần bí thị vị.

Tĩnh Hải Các, thương hành lớn nhất phía đông đại lục, chi nhánh ngân hàng trải rộng khắp cả các nơi trên đại lục, nghe nói, thiên hạ này không có gì mà Tĩnh Hải Các không thể mua bán, vật liệu giao dịch, tiền tài giao dịch, giết người, cướp của, chỉ cần có thể giao dịch có lợi, liền không có gì bọn họ không thể làm.

Này Tĩnh Hải Các thực lực mạnh bao nhiêu, bối cảnh sâu đậm, không có ai có thể rõ ràng, càng không nói đến sau lưng chủ nhân là ai, đó là người bình thường nghĩ cũng không dám nghĩ.

Mà giờ khắc này, Đại Vũ Hoàng triều Hoàng đô phía bên trong chi nhánh ngân hàng của Tĩnh Hải Các, liền nghênh đón một vị khách nhân đặc thù.

Trong đại sảnh được bày biện trang trí theo phong cách cổ xưa, trưng bày vô số kỳ trân dị bảo quý hiếm, không khí náo nhiệt, khách nhân nối liền không dứt, Hạng Thiên Ca vừa xuất hiện ở nơi đây, trang phục và đạo cụ quái dị liền khiến cho mọi người chú ý, nâng mắt nhìn thẳng, đi qua đại sảnh lầu một lên lầu hai, lại hướng đến lầu ba chậm bước đi tới, đến lầu ba, vẫn là trưng bày triển lãm các loại bảo vật, chẳng qua là, lầu ba khách nhân so sánh với lầu một và lầu hai rõ ràng ít hơn rất nhiều, mặt khác không nói, lầu ba trưng bày bảo vật, chỉ có thể nói quá mức hi hữu hiếm thấy, ít có người mua nổi, thường thường người đi đến lầu ba, không phải cũng là quý.

Một nam nhân trung niên, râu ngắn mặc cẩm y, khí chất phiêu nhiên, đang nghiêng đầu dựa vào nhuyển ghế mà ngủ, Hạng Thiên Ca cảm thấy buồn cười, có ý đem giọng nói thấp xuống chút ít, làm cho người khác mơ hồ không thể phân biệt được là nam hay nữ, kêu lên: "Ngọc chương quý!"

Ngọc chương quý hơi híp mở một con mắt, lười biếng thoáng nhìn, Hạng Thiên Ca bàn tay mang găng tay da rắn đen nhánh khẽ giơ lên, một miếng ngọc màu lam Tĩnh Vân ngọc quyết hiện ra trước mặt của hắn, Ngọc chương quý nhất thời một cái giật mình, Lam Vân Ngọc, đây không phải là do chính tay hắn đưa ra tín vật dùng để nhận định thân phận khách quý của Tĩnh Hải Các hay sao? Lại nhìn đến bàn tay mang bao tay cẩm ngọc quyết quen thuộc, hắn nhất thời vui vẻ ra mặt, nghiêng người từ nhuyển ghế nhảy dựng lên, mỉm cười nhiệt tình nói: "Nguyên lai là Diệp đại sư, không biết ngài lần này lại có đan dược gì muốn bán?"

Hạng Thiên Ca không nói gì, từ trong lòng ngực lấy ra một bao da đưa cho Ngọc chương quý, nhìn bao da, Ngọc chương quý hai mắt sáng loáng "Lúc này bao da so với trước kia cũng phải lớn hơn nha!"

Hắn cười hiếp mắt mở ra bao da, mấy chục chai thuốc lớn cỡ bàn tay xuất hiện thành đồng, đặt ở trên quây giống như một ngọn núi nhỏ, hắn có chút há hốc mồm, không nhanh không chậm đem từng cái từng cái xem xét, tấm tắc nói: "Nhân phẩm đan dược Tăng Lực hoàn, cao cấp, hai trăm bảy mươi tám viên; nhân phẩm đan dược Dưỡng Khí đan, viên mãn cấp, một trăm chín mươi hai viên; nhân phẩm đan dược Khử Tà đan, Trừ Thần đan, cũng là cao cấp, phân biệt theo thứ tự là hai trăm bốn mươi ba viên, một trăm bảy mươi ba viên; còn có..... Đây là nhân phẩm Thanh Độc đan? A nha, cũng chính là cao cấp, chín mươi viên!" Vừa nói xong, âm thanh khí lực của Ngọc chương quý đều phát run lên rồi, mặc dù chỉ là nhân phẩm đan dược, nhưng đối với số lượng nhiều như thế vẫn không chống cự nổi phải choáng váng, dù rằng từ trước đến giờ hắn nhìn đều muốn có chút quen mắt rồi, nhưng số lượng như thế này phải luyện chế trong bao lâu a!

"Thật là cực khổ Diệp đại sư rồi, những đan dược này chất lượng phẩm cấp đều là cao cấp, kia Dưỡng Khí đan lại là viên mãn cấp, không dễ dàng, không dễ dàng a, Diệp đại sư quả thật là kỳ nhân, lão phu sống đã lớn như vậy tuổi, tự hỏi cũng đã gặp qua vô số nhân vật thiên tài, nhưng đều chưa từng thấy qua người nào giống như Diệp đại sư vậy, lần trước ngài tới, chúng ta nơi này giao dịch là hai tháng trước sao? Ôi trời, hai tháng, chỉ hai tháng mà ngài đã luyện chế ra nhiều đan dược như thế, lão phu thật là bội phục vạn phần!" Ngọc chương quý kính cẩn chậm rãi nói.

Hạng Thiên Ca trong lòng âm thầm buồn cười, nàng nếu là nói cho hắn biết những thứ đan dược này chính là nàng chỉ dùng trong một buổi sáng thời gian luyện chế thành, không biết Ngọc chương quý này về mặt sẽ ra sao? Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng nàng cũng không nghĩ muốn nói ra, nên không lên tiếng cứ coi như là chấp nhận lời nói của hắn đi, lúc này, nàng lại lấy ra một bình Bạch Ngọc đưa cho Ngọc chương quý.

"Vẫn còn?" Ngọc chương quý con ngươi đột ngột mở to, hắn mở ra bình nhỏ Lam Ngọc, chăm chú nhìn, ngửi, thoáng chớp trên mặt hiện lên một cổ đồ ừng." Thiên Phẩm cao cấp, Bích Oánh đan, mười, mười viên...." Nếu mới vừa rồi hắn còn cho rằng vị Diệp đại sư này là kỳ tài, thì lúc này hắn đã phải phán một tiếng biến thái.

Hắn cứ nghĩ này Diệp đại sư chính là một gã có một loại thiên phú đan sư bình thường, trước kia hắn từng giao dịch cho Tĩnh Hải Các đan dược cao cấp nhất cũng bất quá là nhân phẩm đan cùng địa phẩm đan, nhưng hôm nay, vị này lại lấy ra thiên phẩm đan, đều này khiến cho hắn làm sao mà không cảm thấy sợ hãi vui mừng cho được? Huống chi, vừa ra tay, chính là mười viên, mười viên a!

Đan sư Tĩnh Hải Các bọn họ, nhiều nhất một lần cũng chỉ được có không quá tám viên Bích Oánh đan, hơn nữa chỉ đạt tới trung cấp mà thôi.

Đáng thương Ngọc chương quý, hắn không biết Hạng Thiên Ca ra một lần cũng không phải là mười viên mà là mười bảy viên đó a!

"Này Đại Vũ Hoàng đô quả nhiên là ngọa hổ tàng long, các hạ đan thuật rất cao, không bằng đến với Tĩnh Hải Các của ta phát triển như thế nào?" Hạng Thiên Ca vừa ngẩng đầu lên, chỉ thấy một tuyệt y mỹ nam tử xinh đẹp vạn phần cao ngạo nâng cằm sắc lảo lảo nhìn nàng.

Rõ ràng là y phục trắng toát như tuyết đẹp dễ xuất trần, cư nhiên bị nam tử này mặc vào lại sinh ra thêm một phần điểm lệ xinh đẹp, nhất là giữa mi tâm là một khóa huyết sắc chu sa, càng làm cho nam tử trở nên thanh lệ thoát tục, dung mạo nhiều hơn một phần yêu dị.

Bất quá, nếu như hắn không cần dùng loại giọng điệu cao ngạo như bố thí nói với nàng thì càng tốt đẹp hơn.

P/s: Đan Sư cấp bậc: Học Đồ, Đan Sĩ, Đan Sư, Đan Tông, Đan Vương, Đan Hoàng, Đan Đế, Đan Tôn, Đan Thánh, Đan Thần (mười cấp bậc, mỗi cấp bậc chia làm sơ, trung, cao, viên mãn, đại viên mãn, tất cả năm cấp)

tương ứng với đan được cấp bậc: nhân phẩm, địa phẩm, thiên phẩm, tông phẩm, vương phẩm, hoàng phẩm, đế phẩm, tôn phẩm, thánh phẩm, tuyệt phẩm (mười cấp bậc, mỗi cấp bậc chia làm, sơ, trung, cao, viên mãn, đại viên mãn năm cấp)

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Đan Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Người Nhìn Ta Lớn Lên Có Đẹp Không!

Hạng Thiên Ca liếc nhìn nam tử kia một cái, thái độ hoàn toàn không hứng thú thu hồi tầm mắt, chờ Ngọc chương quỹ ra giá.

Ngọc chương quỹ cũng vừa nhìn thấy nam tử kia xuất hiện, liền sợ hết hồn, "A nha, công tử, ngài, ngài làm sao lại đến đây?" Ngọc chương quỹ ngạc nhiên kinh sợ nói.

"Ta không thể đến sao?" Nam tử bất mãn hách cầm lên, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú Hạng Thiên Ca.

"Có thể, có thể, thuộc hạ chẳng qua hơi ngạc nhiên mà thôi!" Ngọc chương quỹ lúng túng cố gắng giải thích.

"Hừ!" Nam tử kia hừ một tiếng, liền không để ý tới hắn, ngược lại hướng về Hạng Thiên Ca nói, "Uy, vị bạn hữu này, bốn công tử đang nói chuyện với ngươi, ngươi không nghe thấy sao?"

"Nghe được, nhưng là ta đối với đề nghị của ngươi không có hứng thú". Hạng Thiên Ca không thèm liếc mắt, thản nhiên nói.

"Cái gì?" Nam tử kinh hô một tiếng, đi về phía trước ba bước, một tay sờ cằm, rất hứng thú đi xoay quanh Hạng Thiên Ca mấy vòng rồi mới dừng lại, Hạng Thiên Ca vốn cho rằng cái loại quý công tử cao ngạo này bị người khác cự tuyệt muốn thẹn quá hóa giận, thật không nghĩ đến hắn thế nhưng chỉ phui tay, nói: "Chắc chắn, ngươi đúng là có ý tứ, ngươi thật không suy nghĩ tiến vào Tinh Hải Các của chúng ta sao? Chỉ cần ngươi gia nhập vào Tinh Hải Các, không chỉ có thể có nguồn tài nguyên tu luyện vô tận, còn có Hoàng Triều này, các Thế gia vọng tộc, khi thấy ngươi cũng phải nể ba phần mặt mũi! Ngươi sẽ không động tâm?"

Hạng Thiên Ca nghiêng đầu liếc hắn một cái, kinh ngạc nói: "Cho ta ba phần mặt mũi ư? Vẫn còn ít lắm, vị công tử này, đề nghị của ngươi một chút sức hấp dẫn cũng không có!" Nàng là phải đem Hạng gia triệt triệt để để dìm ở dưới chân mới thỏa lòng.

Nam tử há hốc mồm tròn tròn mắt trực tiếp nhìn thẳng Hạng Thiên Ca!

"Phốc xuy!" Ngọc chương quỹ nhịn không được cười nhẹ một tiếng.

"Ngươi đừng không biết tốt xấu!" Nam tử phục hồi tinh thần lại thẹn quá thành giận.

Hạng Thiên Ca dứt khoát không để ý đến hắn, "Ngọc chương quỹ, những đan dược này ngươi có hài lòng?"

"Hài lòng! Hài lòng! Rất hài lòng! Không biết Diệp đại sư lần này muốn đổi lại thứ gì?" Ngọc chương quỹ cười hiệp mắt nói, nam tử kia lúc này cũng biết thức thời nên không đến quấy rầy bọn họ giao dịch, mà là nghiêng người dựa vào trên tường, nhìn bọn họ, một đôi mắt phượng hẹp dài phong tình vạn chủng thình thoảng hiện lên một đạo tia sáng quý dị, không biết là muốn đánh cái chủ ý xấu gì.

"Ngân Tinh cương". Hạng Thiên Ca thản nhiên nói.

Ngọc chương quỹ nghe vậy chấn động, con ngươi hơi hơi co rút lại, tinh thần dao động, "Lão phu nhớ được Diệp đại sư hai tháng trước đổi lấy một khối Thủy tinh tinh, lần này nhưng là đổi Ngân Tinh cương, chẳng lẽ, Diệp đại sư cũng là một luyện khí sư?"

Thủy tinh tinh, Ngân Tinh cương, đều là vật liệu dùng để luyện chế không gian trữ vật, đây cũng làm cho người ta quá kinh hãi rồi, nếu luyện khí sư luyện chế bình thường thì không nói, nhưng đây là hai nguyên liệu của không gian trữ vật dung khí a, chẳng lẽ vị Diệp đại sư này, hẳn là tính toán luyện chế Không Gian Dung Khí?

"Hiểu sơ sơ bên ngoài mà thôi". Hạng Thiên Ca thản nhiên trả lời.

Hí! Ngọc chương quỹ vùng trộm hút một hơi lạnh khí, có thể luyện chế ra được Không Gian Dung Khí, vị luyện khí sư nào không phải là nhân vật luôn được các đại thế lực cung kính, này Diệp đại sư đến tột cùng là thân phận như thế nào? Ngọc chương quỹ nhìn Hạng Thiên Ca ánh mắt không khỏi lại thêm một phần kinh nghi cùng trịnh trọng.

"Tốt lắm, lão phu bây giờ sẽ đi lấy Ngân Tinh cương, Diệp đại sư xin chờ cho một chút". Ngọc chương quỹ đem đan dược đều thu vào, xoay người đi lấy Ngân Tinh cương.

"Uy! Ngươi thật có thể luyện khí?" Nam tử kia tranh thủ cơ hội nhích lại gần.

Hạng Thiên Ca không thừa nhận cũng không phủ nhận, trực tiếp không đếm xỉa gì đến hắn.

Nam tử cũng không cam tâm, nhào tới liền nắm lấy tay Hạng Thiên Ca, Hạng thiên Ca sợ hết hồn, dùng sức quăng mấy cái, lại không thoát ra được, không khỏi có chút tức giận, lạnh lùng quát lên: "Buông tay!" găng tay da rắn toát ra hàn khí, bị hắn dùng lực mạnh kéo ra gần như muốn rút xuống.

Nam tử kia tà khí cười cười, nghe lời buông tay nàng ra, rồi lại đưa tay sờ lên mặt nạ của nàng, giống như một tiểu hài tử nghịch ngợm.

Hạng Thiên Ca nghiêng đầu trốn, nam tử kia lúc này mới cười hi hi thu tay lại, "Lại là cái bao tay, lại là cái mặt nạ, còn mặc vào cái áo choàng xấu xí này!" Hắn ghét bỏ kéo kéo áo choàng, lại bỗng nhiên mạnh mẽ tiến đến, hơi thở mập mờ kề sát bên tai của nàng, lầm bầm nói: "Ngươi cứ thích giả vờ thần bí như vậy? Tiểu cô nương, chơi rất vui sao? Ngày khác ta cũng phải thử một chút!"

Hắn gọi nàng là gì?

Hạng Thiên Ca như gặp phải sét đánh, tiểu cô nương? Chẳng lẽ hắn đã nhìn ra nàng cái trang?

Bất quá Hạng Thiên Ca cũng không tự loạn trận tuyến, nàng lui về sau mấy bước, nhân nhạ liếc nhìn hắn, trầm giọng nói: "Tiểu oa nhi, đừng vội nói hươu nói vượn!"

"Phốc!" Nam tử không tức giận, ngược lại bật cười một tiếng, tiếp theo, là ôm bụng cười một trận thật to.

Vừa đúng lúc Ngọc chương quỹ trở lại, trong tay đang cầm hai hộp gỗ, hắn không hiểu nhìn nam tử kia, rồi đem hộp gỗ đưa cho Hạng Thiên Ca, Hạng Thiên Ca đón lấy mở ra, vừa nhìn, phát hiện có một hộp gỗ trong đó chứa đựng một khối Ngân Tinh cương lớn nhỏ cỡ lòng bàn tay, độ dày hơn một tấc, và một hộp gỗ còn lại, phía bên trong lại là một khóa tinh thạch đỏ rực như lửa lớn nhỏ cỡ như nắm tay của trẻ nhỏ.

"Ngọc chương quỹ, đây là?" Hạng Thiên Ca nghi ngờ nhìn về phía Ngọc chương quỹ.

"Viên tinh thạch này là Huyết Diễm Tinh, coi như là Tinh Hải Các đưa cho Diệp đại sư làm lễ vật!" Ngọc chương quỹ vuốt vuốt râu mép cười híp mắt nhìn Hạng Thiên Ca, Huyết Diễm Tinh, cũng là nguyên liệu hạng nhất, muốn luyện chế Không Gian Dung Khí nhất định không thể thiếu nó, Hạng Thiên Ca trong bụng hiểu rõ, Ngọc chương quỹ này là hướng nàng lấy lòng, liền không cự tuyệt, "Đa tạ ý tốt của Ngọc chương quỹ, tại hạ nếu từ chối thì thật là bất kính rồi!"

Hai người đều thật cao hứng, Hạng Thiên Ca hướng Ngọc chương quỹ cáo từ, thấy nàng phải rời đi, nam tử kia lại vô thanh vô thức kề sát nàng, "Uy, người nhìn ta lớn lên đẹp không?"

Hạng Thiên Ca không hiểu nhìn hắn một cái, thấy hắn làn da trắng nõn nà, mắt phượng vẫy lên, xinh đẹp vạn chủng, liền gật đầu, chỉ tiết nói: "Đẹp!"

"Kia đã như vậy, người tại sao lại không khuynh đảo vì ta? Chẳng lẽ người lớn lên so với ta còn xinh đẹp hơn?" Nói xong, chớp mũi hắn đột nhiên động một tý, hít thở mấy hơi thật sâu, hai mắt lộ ra vẻ mê say: "Trên người người mùi thật dễ chịu, có thể người được là mùi được liệu, còn ảm áp....."

Hạng Thiên Ca cắn răng, im lặng không lên tiếng chạy nhanh cước bộ, trong lòng tự nhủ, ta thật muốn gõ xuống mặt nạ, lúc đó còn không dọa chết được người!

Thấy Hạng Thiên Ca đi xa, nam tử vội vàng đuổi theo, làm thành cái đuôi theo sát nàng lải nhải, "Ta họ Lê, tên Thần Hân, người tên gì?"

Hạng thiên Ca lẩn nữa bước nhanh hơn, bước đi nhanh như bay, dốc lòng muốn thoát khỏi nam tử phiền phức này, cách xa hắn càng xa càng tốt.

Lê Thần Hân cũng không cam tâm, "Người đừng đi nhanh như vậy a, người mau nói cho ta biết tên người là gì". Hắn không nhanh không chậm chạy tới, vẫn thủy chung làm cái đuôi theo sát bên cạnh Hạng Thiên Ca, cho dù nàng làm thế nào cũng không thoát ra được.

"Diệp Ca, ta tên Diệp Ca, người hài lòng chưa?" Hạng Thiên Ca dừng bước, không thể nhìn nữa hướng hắn gầm nhẹ." Cầu xin người đừng đi theo ta nữa, người mà lại đi theo, ta sợ ta nhìn không được lại thu thập người, xong rồi còn muốn đắc tội với Tinh Hải Các, rất nhiều phiền toái!"

Lê Thần Hân không thể tin tưởng lớn hai mắt, bộ dạng như sắp khóc nhìn có chút vô tội, hiển nhiên không thể nào tin nổi Hạng Thiên Ca lại có thể lãnh khốc vô tình?

"Người cư nhiên lại chán ghét ta?" Lê Thần Hân phảng phất có thể nghe thấy thanh âm của lòng tự tôn bề tan tành, "Chẳng lẽ ta không đẹp sao?"

"Đẹp! Người cực kỳ xinh đẹp!" Hạng thiên Ca gầm nhẹ một tiếng, thân hình nhanh thoăn thoắt bay lên trời, trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

Lê Thần Hân đứng ngay tại chỗ chớp chớp mắt, bỗng nhiên khóe môi khẽ cong lên, "Chơi thật vui!"

Bỗng dưng, hắn trong mắt sáng ngời, nhìn thấy lẫn trong đám người một tiểu cô nương mặc một bộ y phục màu xanh nhạt váy lụa mỏng, "Trời ơi, Tiểu muội muội thật là xinh đẹp đáng yêu!"

Hạng Thiên Ca đã sớm chú ý đến vị nam tử dung mạo xuất chúng này, thấy nam tử này cùng với một người áo đen quai dị vừa nói dứt lời, rồi nhìn về phía nàng, không khỏi xấu hổ liền biểu diễn ra vẻ mặt ngưng ngưng tươi cười, ánh mắt như sợ hãi, thoạt nhìn dị thường chọc người triều mến.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Đan Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Vân Tiên Lâu, Hoa Khôi Cùng Tiểu Quan!

Hạng Thiên Ca nhanh chóng bay đi, rất lâu sau, cố ý bay qua rất nhiều đường quanh co, xác định không có ai theo dõi, lúc này thân hình mới chột lóe, nhảy vào hoàng đô đệ nhất thanh lâu _ Vân Tiên Lâu.

Thích Hàn Phong đang cùng với mấy ki danh đầu bài *trong Vân Tiên Lâu nói chuyện.

"Kia Hạng Gia thật là một bọn mất chó bị mù, chờ cô nãi nãi sau này tu luyện thành công, nhất định phải đem bọn họ hết thảy dẫm ở dưới chân, đem bọn họ hành hạ cho sống không bằng chết!" Một vị cô nương y phục đỏ rực giọng nói the thé phẫn nộ vỗ bàn.

Hồng y tinh tế bó sát cơ thể, thuận lợi đem vóc người của nàng phác họa ra bên ngoài vô cùng nóng bỏng vô cùng nhuần nhuyễn, trước ngực một đôi tuyết lê trắng ngần hơi lộ ra như muốn mời gọi, làm cho người ta nhìn vào tìm gan nhận nhạo, một đầu tóc nâu nhạt xoắn xả tự nhiên, trên đầu quấn quanh một dây ngọc dải màu lửa đỏ rơi dài xuống trán, sáng bóng nhẹ nhàng như có ánh lửa lưu chuyển, một đôi con ngươi màu vàng gọn sóng chiếu theo đôi mắt đẹp mông lung, da thịt màu mật ong của nàng mịn màng bóng láng, cái miệng màu hồng nhỏ nhắn khiến cho người ta cảm thấy xấu hổ khát khao, có thể nói đây chân chính là báu vật của trời, độc nhất vô nhị.

Cô nương này chính là Vân Tiên Lâu đệ nhị hoa khôi, Nam Cung Nguyệt La, mà vu vật như thế, ở Vân Tiên Lâu lại chỉ xếp hàng thứ hai, có thể thấy được, đệ nhất hoa khôi là như thế nào tuyệt đại phong hoa, nhưng sự thực cũng không hẳn là thế, kia đệ nhất hoa khôi dung mạo chẳng hề xuất sắc, dung mạo nhiều lắm chỉ được coi là thanh tú diễm lệ, chẳng qua là, nàng có một thân ma mỵ vô cùng khí chất làm cho người ta không thể cự tuyệt, thật sự thần hồn điên đảo, dục tiên dục tử.

Đệ nhất hoa khôi Vân Niệm, một thân vải thô thanh sam, tóc đen vấn cao, thanh sa trang sức, hai mắt đen nhánh như hắc động, hơi không chú ý liền có thể như ma quỷ đem linh hồn người hút mất, cả người khí tức quỷ quyết không phân biệt được, lại cư nhiên có thể cảm dỗ người say mê.

Nàng nghe vậy chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, tròng mắt đen nhánh giễu cợt nhìn chằm chằm Nam Cung Nguyệt La, "Chỉ bằng một chút bản lĩnh của ngươi? Khó trách ban đầu lại bị đuổi giết giống như chó nhà có tang, nếu không may mắn gặp phải tiểu thư, ngươi bây giờ còn có mạng sống?"

"Vân Niệm, đừng tưởng rằng ngươi tu được một thân ma công không lên được mặt bàn liền thực rất giỏi, ngươi so với ta có tốt hơn chăng?, nếu không phải tiểu thư chứa chấp ngươi, ngươi bây giờ không chừng đã vùi thây trong bụng của yêu thú rồi!". Nam Cung Nguyệt La tức giận gò má đỏ bừng, hai mắt phun ra lửa, nàng cùng Vân Niệm nhìn nhau vẫn không thuận mắt, bất cứ lúc nào cũng đều có gắng chế giễu lẫn nhau liên miên mấy câu.

"Hừ, bản thân ta nhưng thật ra đã quên, từ đầu ngươi hoàn toàn không phải là con người, mà là một con nửa người nửa thú nhỏ.... .."

"Vân Niệm, Ngươi dám nói ra cái chữ kia thử xem!" Nam Cung Nguyệt La thẹn quá hóa giận.

"Tốt lắm tốt lắm, các người đừng cãi nhau ầm ĩ nữa, hiện tại nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, hay là trước hết vẫn hảo hảo bế quan tu luyện, trở thành cường giả mới là đạo lý kiên quyết!" Một bên, cô gái mặc tố sa tuyết trắng nhẹ nhàng mở miệng khuyên giải, chỉ thấy nàng có đôi mắt đen đôi môi đỏ mọng, làn da trắng như tuyết, sóng mắt dịu dàng như nước, phong lưu đa tình, một bộ dạng ôn nhu quyền rũ tuyệt vời!

Vị này chính là ma ma của Vân Tiên Lâu _ Lịch Phi Vũ, gọi là ma ma, nhưng số tuổi cùng với Nam Cung Nguyệt La các nàng cũng không sai biệt lắm.

Nam Cung Nguyệt La cùng với Vân Niệm thấy Lịch Phi Vũ mở miệng, liền hừ một tiếng rồi không nói gì nữa, Lịch Phi Vũ đi theo Hạng Thiên Ca trước nhất, nên các nàng đều kính trọng nàng ấy mấy phần.

"Tốt lắm, các người từ từ tán ngẫu, ta đi xem một chút các cô nương làm ăn thế nào".

Vân Tiên Lâu là nơi tập hợp của những thức ăn ngon, rượu ngon, mỹ nhân thì đồng nhất, hơn nữa phương thức kinh doanh lại mới mẻ độc đáo, cùng nghiêm khắc tổng hợp rèn luyện, có thể nói là làm ăn thịnh vượng, tài nguyên cuộn cuộn, nàng rất bận rộn.

Nhìn Lịch Phi Vũ mềm mại lượn lờ bước thẳng đi ra ngoài, Nam Cung Nguyệt La cười đùa nói: "Người này a, thật là trốn không thoát một chữ mệnh, ngươi xem một chút Phi Vũ tỷ, chẳng phải ban đầu nàng bị phụ thân mê cờ bạc muốn đem nàng bán vào Di Hồng Viện sao? kết quả nàng thà chết không đi, được tiểu thư cứu, rốt cuộc thế nào, hắc hắc, chạy khỏi hang sói, lại vào hang hổ.... .. còn không phải ở nơi này thanh lâu sở quán? Hơn nữa còn là cam tâm tình nguyện, hi hi!"

"Điều đó có thể giống sao? Di Hồng Viện kia là địa phương hạ lưu có thể cùng với Vân Tiên Lâu so sánh à?" Vân Niệm không hề được nói.

"Kia rất đúng !" Hiếm thấy lần này Nam Cung Nguyệt La không có cãi lại, mà là phụ họa nói theo.

Thích Hàn Phong cười híp mắt nhìn bọn họ, trong lòng cao hứng thú vị, đừng nói mấy vị tiểu cô nương này, chính là hắn, lúc trước nghèo túng, trong đêm đông giá rét say rượu té ở đầu đường, được Hạng Thiên Ca nhặt về, lúc đó chẳng phải cũng bị nàng hấp dẫn thật sâu, cam tâm lưu lại ở bên người nàng không muốn rời đi?

Nghĩ đến đây, hắn lại nhìn đến hai thiếu niên đang ngồi ở góc tường đánh cờ, đối với bên này ồn ào ầm ĩ làm như mất tiếng tai ngơ.

Nói đến cũng thật buồn cười, hai người thiếu niên này trên danh nghĩa cũng là Vân Tiên Lâu danh tiếng hiển hách đứng đầu bài....tiểu quan(cái này mọi người biết mà phải hông tương tự như kỹ nữ mà là nam(^_^)!).

Mặc quần áo màu trắng là tiểu thiếu niên ước chừng mười lăm, mười sáu tuổi, lớn lên tinh xảo điểm lệ, khả ái như ngọc, tên là Thanh Huyền, lai lịch thần bí, không ai biết ngoài Hạng Thiên Ca, dù mấy người bọn hắn là những người thân cận cũng không biết chuyện tình; thiếu niên mặc huyền y thì hơi lớn hơn một chút, ước chừng mười bảy, mười tám, một đôi mắt màu tím trầm tĩnh, hung quang lóe lên, giống như thú dữ thời hoang cổ, lệ khí kinh người, tên giống như người, gọi là Tử Nhân, nghe nói hắn trong đêm khuya bị trọng thương, chạy trốn chết xông vào Vân Tiên Lâu, sau lại được Hạng Thiên Ca thu nạp, lai lịch cũng không ai biết được.

Trừ hai vị này....Khụ, tiểu quan, còn có hai vị nam tử khác đồng dạng đều xuất sắc cùng ở trong Vân Tiên Lâu, bất quá hai vị kia cũng đều là cường tu luyện, một người chỉ biết bế quan không để ý đến nhân gian lửa khói, một người thì đi theo đường thể tu, Thiên Ca nha đầu để cho hắn trông coi đồ trường, hắn lại đem đồ trường biến thành chiến trường, vũ khí luyện thành một bó to.

Haiz....Bất quá, trên đời này thật có tiểu quan cùng hoa khôi như thế này chăng? Nói giống vương công quý tộc thì chắc có lẽ sẽ đúng hơn, Thích Hân Phong quét mắt nhìn mấy tiểu cô nương cùng mấy tiểu thiếu niên này, trong lòng không khỏi buồn cười cảm thán, cũng chỉ có Thiên Ca tiểu nha đầu kia có can đảm đem những tuần kiệt giai nhân này đem đương đầu bài Vân Tiên Lâu, chẳng qua là, những điều này không phải là muốn bảo vệ bọn họ sao, ngay cả hắn ngày xưa đường đường là....hiện tại cũng không phải là cam tâm nhận làm luyện đan sư chuyên dụng cho nha đầu kia, hoặc là không cần tiền cái loại này.... ..

Nghĩ tới, hắn không khỏi lắc đầu bật cười, chợt nghe Nam Cung Nguyệt La thanh âm ngạc nhiên mừng rỡ, hai vị đánh cờ trong góc cũng ngưng động tác, Thanh Huyền khuôn mặt lại càng vui mừng, tung tăng như chim bay giữa trời, Thích Hân Phong ngẩng đầu lên nhìn, không khỏi cười khanh khách, nguyên lai là nha đầu Thiên Ca kia đến.

"Ca nhi bảo bối, ngươi lại vừa đi Tinh Hải Các nữa à? Lần này đã đổi được vật tốt gì rồi?" Thanh Huyền vừa nhìn Hạng Thiên Ca một thân trang phục và đạo cụ, liền đã đoán được.

"Nói mấy lần, không cho ngươi gọi ta như vậy!" Hạng Thiên Ca dùng ngón tai ngay tại trên trán hắn gõ một cái, lúc trước tiểu tử này đi theo nghe được phụ thân Hạng Phong gọi nàng như vậy, hắn liền thuận tiện bắt chước.

"Rõ ràng thúc thúc chính là như vậy gọi ngươi mà !" Thanh Huyền quất quất miệng, ủy khuất phản bác lại.

"Thanh Huyền câm miệng!" Tử Nhân lạnh giọng khiển trách.

Thanh Huyền cũng kịp phản ứng, cha mẹ Thiên Ca vừa bị Tiên Tri Tông mang đi, hắn lại lo lo nhắc đến, không phải càng làm cho nàng thương tâm sao? Vẫn là Tử Nhân tỉ mỉ.

Hạng Thiên Ca cũng biết được Tử Nhân tâm tư, vừa cười xuống mặt nạ và những thứ khác, vừa lắc đầu nói" Không sao, ta không phải loại người yếu ớt không chịu nổi một kích"

Hạng Thiên Ca quan sát hắn trong chớp lát, vui vẻ nói:" Tử Nhân, ngươi đột phá?"

Tử Nhân nhìn Hạng Thiên Ca, trong mắt lệ khí thu lại, toát ra nhiều điểm nhu hòa, gật đầu nói: "Ừ"

Hôm nay, Tử Nhân đã là chiến sư cao cấp chiến sĩ.

"Có gì đặc biệt hơn người, ta cũng vậy rất lợi hại nha!" Thanh Huyền không cam lòng yếu thế, nhưng hết lần này đến lần khác hắn lại không thích tu luyện, nhưng cũng chẳng hề ảnh hưởng gì, hắn thiên phú hơn người, mặc dù lười tu luyện nhưng cảnh giới vẫn từ từ đi lên, còn nhỏ tuổi, mà đã là chiến sư viên mãn cảnh, so sánh với Tử Nhân vẫn là cao hơn một cảnh giới.

"Ai có thể cùng với ngươi cái tên tiểu yêu nghiệt này so sánh được? Hạng Thiên Ca bắt đầu nhìn hắn, nhìn chung quanh, nói:" Tuyền U lại đang bế quan?"

"Ừ, nếu hắn ngày nào không bế quan, mới là kỳ quái đây! Nam Cung Nguyệt La nói.

"Ta lần này, muốn cùng mọi người trao đổi một phen về phương hướng kinh doanh và hình thức phát triển của Vân Tiên Lâu sao này". Hạng Thiên Ca ngồi xuống, chậm rãi nói.

Mọi người về mặt lúc này đều nghiêm túc, không còn tiếp tục về vui đùa như lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Đan Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ta Nhận Ra Mùi Của Người!

"Quá khứ, Vân Tiên Lâu chúng ta vẫn tương đối nhân tính hóa, các cô nương bán mình hoặc bán nghệ là tùy ý các nàng lựa chọn, các cô nương lớn tuổi, chúng ta cũng để cho các nàng toàn bộ quyết định tự nguyện đi hay ở, nhưng dù là bất kể đi hay ở, Vân Tiên Lâu chúng ta cũng sẽ cấp cho họ một số tiền tài, bảo đảm cuộc sống sau này không phải lo nghĩ, chúng ta cũng không bạc đãi người của mình, điều này cũng chính là nguyên nhân mà các cô nương ở bên ngoài nguyện ý đến Vân Tiên Lâu chúng ta.

Về phương diện năng lực, các cô nương đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, bất kể là tài nghệ, khí chất, phong cách, hay là thủ đoạn lung lạc các khách nhân cũng đều rất đa dạng, hơn nữa mọi người đồng tâm nhất trí cố gắng phấn đấu, cùng nhau quyết tâm chịu khổ, tiền lời kiếm ra cũng rất khả quan!"

Thiếu nữ ngồi ở một bàn vị trí đầu nào, những người khác hoặc ngồi hoặc đứng, cùng lắng nghe thiếu nữ nói chuyện, thanh âm của thiếu nữ tinh khiết trầm thấp, câu chữ thông thả rõ ràng dễ nghe, nghe nàng nói chuyện cũng là một loại hưởng thụ, mấy người ở đây dùng ánh mắt cuồng nhiệt mê luyện nhìn thiếu nữ, thiếu nữ so với bọn hán tuổi còn nhỏ hơn, thân thể nàng thoát nhìn đơn bạc nhỏ yếu, nhưng lại cho bọn hán một loại cảm giác an toàn tựa như Thái Sơn vững vàng có thể tin tưởng, bọn họ đã thành thói quen được nàng che gió che mưa, chỉ điểm tiền đồ.

Mười năm trước, thiếu nữ chỉ là một hài tử năm tuổi, bọn họ khi đó lần lượt liên tiếp trước sau đi đến bên cạnh nàng, nhưng không một ai là không bị khí độ cùng tâm trí của nàng thần phục, đi theo nàng tay trắng dựng nghiệp, sản nghiệp cùng thế lực nghiêng ngã lão đảo, vài lần vấp phải khó khăn gặp ghềnh rồi từ từ lại lớn mạnh hẳn lên, tình cảm của bọn họ cùng thiếu nữ từ đó ngày càng sâu nặng khắc cốt ghi tâm, có thể đi theo nàng cùng nhau trải qua sóng gió ba đào, thành bại vinh nhục, cuộc đời này bọn họ sống không uổng.

Cho dù thiếu nữ có một gương mặt đáng sợ, nhưng ở trong mắt của bọn họ, trái lại thiếu nữ lại có diện mạo đẹp nhất lại chính là người thân nhất của bọn họ!

Đã từng, mấy người bọn hán nói đùa, nói: Thiên Ca sau này không ai thêm lấy thì làm sao bây giờ?

Mấy tên thiếu niên lại nhất trí đồng thanh trăm miệng một lời nói: có chúng ta đây!

Chuyện này, mấy người bọn hán thường lên lút đem ra nói cho vui chút thôi, bất quá, chỉ có bản thân thiếu nữ là không hề hay biết.

"Nhu thế, nguyên nhân chính là như thế ——" Hạng Thiên Ca bỗng nhiên giọng điệu vừa chuyển, vẻ mặt nghiêm túc, nhìn chung quanh một lượt, nhìn thấy mọi người đều hết sức chăm chú, tâm tình của nàng nghiêm túc trịnh trọng hẳn lên, tiếp tục nói:" Chúng ta danh tiếng ngày càng thịnh, dần dần sẽ xuất hiện những sai sót, nhiều người sẽ đối với chúng ta sinh ra hiềm khích, nên biết, cây cối làm nên cánh rừng, gió vẫn thổi bạt rêu! Bao gồm cả chúng ta ở bên trong, Hoàng Đô có tất cả mười hai kỹ viện, Nam Phong Quán Diệc có hơn bảy cái, đã ở đây tồn tại mười chín năm, có thể ở nơi mệnh mông rộng lớn như Đại Vũ Hoàng Thành sinh sống nhiều năm, kia một nhà cũng không phải là đèn cạn dầu, thậm chí xét cho cùng, trong chuyện này còn cất dấu sản nghiệp hoàng gia, ví dụ như kia Đào Hoa Các, chủ nhân chân chính phía sau lưng nó chính là Đại Vũ Tín Vương _ Lưu Nặc, mà Lưu Nặc, chính là đương kim Đại Vũ Hoàng Đế thân tín chí thân. Chỉ riêng chúng ta Vân Tiên Lâu căn cơ nông cạn, phía sau lại chẳng có núi dựa, đừng thấy Vân Tiên Lâu chúng ta hiện tại làm ăn thịnh vượng, ngày thu vào vạn kim, danh tiếng vang dội, nhưng phải biết được đạo lý thịnh cực tất suy".

"Tiểu thư có ý nghĩ gì?" Mọi người cảm thấy kinh sợ, Lịch Phi Vũ thần sắc lại càng ngưng trọng nói.

"Thu liễm, điệu thấp, tìm một chỗ dựa cường đại!" Hạng Thiên Ca ngôn từ ngắn gọn đơn giản nói.

Nghe được tiểu thư muốn tìm núi dựa, mọi người không hẹn mà cùng nhau đưa mắt nhìn sang khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Nam Cung Nguyệt La, cả Hoàng Đô này người nào mà không biết thái tử Lưu Triết ngưỡng mộ Nam Cung Nguyệt La quả thực đã đạt đến trình độ như si như cuồng.

Hạng Thiên Ca liền thấy rõ ý nghĩ của bọn họ, lại nhìn thấy Nam Cung Nguyệt La một bộ dạng rối rắm nhưng vẻ mặt lại chấp nhận hy sinh bất cứ giá nào, không khỏi vừa bực mình vừa cảm thấy buồn cười," Thôi đừng quấy, chúng ta lúc nào thì cần phải hy sinh người của mình để kiếm núi dựa rồi? Huống chi, kia Lưu Triết mặc dù là thái tử tôn quý, nhưng phân lượng còn chưa đủ, ít nhất, hẳn không hơn được Hoàng Đế đi!"

"Ý của tiểu thư là?" Nam Cung Nguyệt La không khỏi thờ phào nhẹ nhõm, để cho nàng dùng sắc đi dụ dỗ cái tên thái tử sắc lang kia, híc..hậu quả nhất định rất là nghiêm trọng.

"Tĩnh Hải Các, ta muốn bước chân lên con thuyền lớn thần bí khó lường này, cùng bọn thành lập mối quan hệ hợp tác lâu dài đôi bên cùng có lợi, sau đó, đem Vân Tiên Lâu biến thành một thế lực lớn thứ hai như Tĩnh Hải Các, trải rộng khắp đại lục!" Hạng Thiên Ca không chút nào che dấu, phơi bày ra dã tâm của nàng.

"Tĩnh Hải Các sở dĩ có thể trải rộng khắp nơi trên toàn bộ đại lục, là bởi vì bọn hán tổ chức mua bán hợp quy cách, ta từ xưa đến nay chưa từng thấy thanh lâu sở quán nào có thể trải rộng toàn bộ đại lục, loại địa phương như thanh lâu sở quán này, không bị chèn ép cũng đã không tệ rồi, làm sao có thể đường hoàng trắng trợn mà phát triển cho được?" Văn Niệm khuôn mặt nhỏ nhắn nhủ lại sâu kín nói.

"Đây cũng là điều kế tiếp ta muốn nói!" Hạng Thiên Ca gật đầu nói.

Mọi người nghe vậy đều tò mò nhìn nàng với ánh mắt sùng bái, bọn họ đều biết, không có vấn đề gì mà vị thiếu nữ trước mặt này không giải quyết được.

"Tu luyện, tư chất, thiên phú, bất kể đi đến đâu, trên phiên đại lục này, đều là những chủ đề vĩnh hằng mãi mãi, Vân Tiên Lâu chúng ta phải làm lúc này chính là mua bán làm ra thức ăn ngon kỳ lạ đó là được thiện cùng linh từ, nhưng được thiện cùng linh từ này không những cải thiện được thể chất cùng tư chất của chiến sĩ, còn có thể chữa trị được những ám thương nhiều năm tích tụ lại trong cơ thể của chiến sĩ, và còn có một chút tách dụng giúp cho đột phá bình cảnh...vân.vân. Thử nghĩ xem, vừa hưởng được thức ăn ngon, uống linh từ, vừa có được mỹ nhân trong ngực, không có một chút áp lực

nào lại có thể tăng lên tu vi, đồng thời còn hưởng thụ được phong hoa tuyết nguyệt, cỡ nào chuyện tốt, cả thiên hạ này người nào không muốn hưởng đến, có ai lại muốn nguyện ý đi làm khổ hạnh tăng bao giờ?.

"Về phần phương thức làm được thiện cùng linh tửu, mọi người cũng không cần phải lo lắng, chỗ này của ta muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, hiện tại mọi người cần làm chính là cải cách Vân Tiên Lâu, trước mắt phải thu liễm lại khí thế, buồn bán điệu thấp một chút, giữ vững địa vị ở vị trí chính giữa là được, về phần Tinh Hải Các bên kia, ta sẽ từ từ nghĩ biện pháp để cho bọn họ chủ động lấy lòng". Hạng Thiên Ca tràn đầy tự tin.

Như thế hai ngày trôi qua, Hạng Thiên Ca tính toán hôm nay ra ngoài mua một chút tài liệu luyện khí, chính là luyện khí, luyện chế Không Gian Dung Khí, đây sẽ là tiền vốn mà nàng muốn cùng Tinh Hải Các hợp tác.

Luyện chế Không Gian Dung Khí, cho dù là luyện khí sư đứng đầu trên đại lục cũng không dám mạnh miệng nói có thể bách luyện bách thành*, có thể luyện chế ra được một cái thực không dễ dàng, cũng chính bởi vì Không Gian Dung Khí khó luyện chế mới có thể tạo thành vật hi hữu cùng quý giá, cho dù là ở Hạng Gia, cũng chỉ có gia chủ Hạng Liên có được một cái Không Gian Dung Khí mà thôi, hình như nó là một chiếc nhẫn.

bách luyện bách thành*: luyện một trăm thành một trăm

Chợ đen.

Hoàng Đô chợ đen là nơi tập tụ đủ loại hạng người, đủ loại nhân vật, lại càng không thể thiếu lai lịch các loại đồ tốt.

Hạng Thiên Ca lẫn trong đám người, đi một chút lại xem một chút, bao vải cầm trong tay đã muốn đầy, có thể thấy được thu hoạch tương đối phong phú, nàng đang dừng chân bên quán nhỏ ven đường ở khu quẹo phía trước, kia quán nhỏ lão bản vừa nhìn chính là một gã chiến sĩ hàng năm ở trong đao kiếm mạo hiểm đổ máu, trên mặt của hắn vết sẹo ngang một cái vết sẹo con rết dài dữ tợn, cánh tay phải cũng bị chém đứt, cả người phát ra sát khí nghiêm nghị.

Mà Hạng Thiên Ca lại bị một khối đá bám đầy bụi được đặt trước người hắn hấp dẫn tầm mắt, nàng được truyền thừa từ Hắc Đỉnh 'Tạo Thế'(cái đỉnh trong người của Ca tỷ tên là Tạo Thế) cho nên theo sự hiểu biết của nàng, tảng đá bị bám đầy bụi này không đơn giản chút nào.

"Lão bản, tảng đá kia bán làm sao?" Hạng Thiên Ca ngồi xổm người xuống, vuốt tảng đá thô ráp cùng với đường vân kỳ lạ sinh ra xúc cảm nói.

Lão bản có vết sẹo dài kia có chút bất ngờ nhìn Hạng Thiên Ca, một là bởi vì tướng mạo của nàng, hai là bởi vì nàng chỉ là một tiểu cô nương lại nhìn trúng một tảng đá bị bám đầy bụi.

"Sinh Cơ tán một, hoặc Hồi Huyết đan một". Đao Ba lão bản liếm liếm môi, thanh âm khàn khàn nói.

Hắn lạnh lùng nói xong, liền không nhìn Hạng Thiên Ca nữa, hắn biết mình công phu sư tử ngoạm, cũng không trông mong vào vị tiểu cô nương trước mắt thật có thể lấy ra đan dược hắn muốn, nhưng hắn cũng là có chút bất đắc dĩ.

"Sinh cơ tán sao? Lão bản, ta có, tảng đá kia ta muốn rồi!" Một giọng nói ngọt ngào đột nhiên giòn giã vang lên.

Hạng Thiên Ca cùng vết sẹo lão bản nhìn lại nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy Hạng Thiên Lộ xinh đẹp động lòng người nghiêng đầu, bàn tay nhỏ bé trắng nõn đang cầm một bình thuốc nhỏ, mà bên cạnh nàng, là một gã hộ hoa sứ giả làm cho Hạng Thiên Ca cảm thấy bất ngờ và không muốn gặp một chút xú nào.

Lê Thần Hân tò mò đánh giá Hạng Thiên Ca, cũng không phải vì nàng có khuôn mặt dữ tợn mà biểu lộ ra vẻ mặt khác thường, mà chỉ dùng một đôi mắt xinh đẹp nghiền ngẫm đang chờ xem cuộc vui.

"Thiên Ca tỷ tỷ, không nghĩ tới chỗ này gặp phải người, Lộ Nhi chủ ý thế này, một mình sống ở bên ngoài không dễ dàng đâu! Tảng đá đó Lộ Nhi thích, Thiên Ca tỷ tỷ không ngần ngại bỏ những thứ mình yêu thích chứ? Rồi mới nói, tảng đá kia, rất quý đấy!" Ngụ ý, tảng đá kia, không phải người có thể mua được.

Hạng Thiên Lộ âm thanh kiều nhu, nhưng từng câu từng chữ sắc bén, trong đôi mắt to ngập nước đều chứa đựng cao ngạo đắc ý, đùa cợt liếc nhìn Hạng Thiên Ca.

Lê Thần Hân hiếu kỳ nhìn Hạng Thiên Ca, hoa văn đắp mặt, Hạng Thiên Lộ lại gọi là tỷ tỷ, Lê Thần Hân rốt cuộc cũng đoán ra được thân phận của Hạng Thiên Ca, nàng chính là danh xấu vang dội, không ai không biết, không người nào không hiểu người quái dị này chính là phế vật Hạng Thiên Ca, dĩ nhiên, hắn chẳng qua là nghe nói mà thôi, không nghĩ đến hôm nay lại gặp được kỳ nhân.

Bất quá, hắn chớp mũi nhẹ nhàng động đậy người hai cái, bỗng nhiên hai mắt mở to ra nhìn, vươn ra ngón tay mềm mại thon thả, run rẩy méo mó chỉ vào Hạng Thiên Ca, "Là người, chính là người, ta nhận ra mùi của người"

Bạn đang đọc truyện *Thống Thiên Đan Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Âm Mưu Giết Người

Hạng Thiên Ca không khỏi sùng sốt, người này không phải là cậu chứ?

"Tại sao lại tức giận? Thần Hân ca ca, ngươi biết cái người quái dị này?" Hạng Thiên Lộ khuôn mặt nhỏ nhắn biến đổi, giọng nói the thé kêu lên, mặt tràn đầy không thể tin được, Lê Thần Hân ở trong mắt nàng thần bí cao quý, có thể cùng với Việt thái tử so sánh, vì vậy, nàng hết sức quan tâm.

Lê Thần Hân mặt như bạch ngọc, phong tư xinh đẹp, hần đột nhiên cười một tiếng, giữa đôi lông mày nốt ruồi huyết sắc chu sa giống như đang sống, ánh mắt của hần mang theo một tia lẳng lơ mê hoặc, thờ dài nói: "Lộ nhi tiểu muội muội, ngươi đừng dùng bộ dạng này nha, ngươi như vậy xem ra không nhu thuận đáng yêu một chút nào, thật đáng tiếc a".

Hạng Thiên Lộ khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên trắng bệch gượng cười, biết mình mới vừa rồi luống cuống, nên liền cố gắng thay một vẻ mặt lả chã - chực khóc, chớp đôi mắt to vô tội nói: "Người ta chỉ nhất thời sùng sốt ruột nha, Thần Hân ca ca, ngươi thật biết cái này xấu....Hạng Thiên Ca sao?"

Lê Thần Hân khoe môi mang theo một nụ cười bí hiểm, ánh mắt thủy chung vẫn nhìn Hạng Thiên Ca, "Biết, nhưng cũng không biết"

Có ý gì? Hạng Thiên Lộ nét mặt biểu lộ không giải thích được, nhưng trong lòng lại lo sợ bất an, nàng phảng phất giống như vừa nhìn trúng được một thứ tốt, trong phút chốc lại như muốn mất đi, mà nguyên nhân lại do Hạng Thiên Ca cái người quái dị này.

Vết sẹo lão bản không cần biết bọn họ có gì mâu thuẫn, một đôi tròng mắt gắt gao ngó chừng chai thuốc trong tay Hạng Thiên Lộ. "Tiểu cô nương trong tay ngươi đích thực là sinh cơ tán?"

"Không tin ngươi cứ nhìn thử xem!" Hạng Thiên Lộ đem chai thuốc trong tay ném cho vết sẹo lão bản, hắc cảm khinh miệt liếc Hạng Thiên Ca một cái.

Vết sẹo lão bản bắt lấy chai thuốc, dùng hàm răng cắn mở nắp bình, đem miệng bình đặt ở chóp mũi nhẹ nhàng khê ngửi, hai mắt thoáng chốc hiện lên vẻ mừng rỡ như điên, "Không tệ, là Sinh Cơ tán, còn là trung cấp. Tiểu cô nương tặng đá kia ngươi cầm đi".

Hạng Thiên Lộ đắc ý liếc Hạng Thiên Ca, chuẩn bị đem hòn đá kia thu vào trong ngực.

"Sinh Cơ tán viên mãn cấp, Hồi Huyết đan cao cấp, lão bản, tặng đá ta lấy!" Hạng Thiên Ca ném hai chai thuốc cho lão bản, một tay giành lấy hòn đá từ trong tay Hạng Thiên Lộ, lực đạo to lớn khiến cho Hạng Thiên Lộ lao đảo ngã về phía trước, nàng bản năng đưa tay muốn vịn lấy Lê Thần Hân đứng bên cạnh, kia Lê Thần Hân nhưng lại nghiêng người né tránh, không có đồng tình, ngược lại mặt mày rạn rở hai mắt bốn cợt nhìn Hạng Thiên Lộ té lăn xuống đất, bộ dáng hí hửng bưng bưng hăng hái xem cuộc vui, chỉ e sợ thiên hạ không loạn, càng không có lòng thương hương tiếc ngọc.

Hắn cho rằng, Hạng Thiên Lộ là một tiểu cô nương nếu biết điều một chút còn có thể cho người ta cảm thấy đáng yêu một chút, chơi đùa thật khá, nhưng bản tính lại bại lộ ra, liền cũng không còn khơi dậy nổi ở hần một tia hứng thú, ngược lại thì Hạng Thiên Ca lại có chút ý tứ.

Hạng Thiên Ca không khỏi liếc xéo hần một cái, tràn đầy khinh thường, người này thoát nhìn ôn nhu như nước, cười nói dịu dàng, phong tình vạn chủng, nhưng trên thực tế thì sao, trời sanh lạnh bạc, lãnh mạc vô tình.

Giờ phút này, vết sẹo lão bản đang cầm hai chai thuốc ngăn người, ngập ngừng nói: "Thật là viên mãn cấp Sinh Cơ tán cùng cao cấp Hồi Huyết Đan....." Bỗng dưng, hần phục hồi tinh thần lại, "Tiểu cô nương, tặng đá là của ngươi". Nói xong, hần tung người nhảy lên chạy như bay, sợ Hạng Thiên Ca đổi ý.

Hạng Thiên Lộ từ trên mặt đất bò dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn xanh mét, hai mắt có lửa, nàng khi nào thì chịu ủy khuất như thế? Chết tiệt Hạng Thiên Ca!

Cố nén trong lòng oán giận, nàng lại làm ra vẻ mặt đáng thương, ý đồ muốn đạt được đồng tình của Lê Thần Hân, nhưng vừa ngẩng đầu lên, lại thấy đôi phương hai mắt nồng nhiệt nhìn chăm chăm Hạng Thiên Ca, căn bản không hề chú ý gì đến nàng, vẻ mặt nàng đầy nghi ngờ, trong lòng chỉ cảm thấy ánh mắt Lê Thần Hân quả thật có vấn đề, một cổ ủy khuất không thể nói ra tràn đầy trong ngực, nước mắt thoáng chốc như bão tố ào ào tuông ra, xoay người ngoảnh mặt về nơi xa chạy đi, hơn nữa quát: "Hạng Thiên Ca, ngươi chờ!"

Lê Thần Hân cùng Hạng Thiên Ca cũng không ai rảnh để ý đến nàng, hoàn toàn đem nàng không đếm xỉa đến, mà Lê Thần Hân nhưng trong lòng rất khẳng định Hạng Thiên Ca trước mắt này chính là cái người tên 'Diệp đại sư' kia, nhất là ánh mắt của nàng cũng không thêm chớp một cái liền có thể ném ra hai bình đan dược địa phẩm, hần hết sức tin tưởng vào suy đoán của mình

Rất tốt, chơi rất vui, tiểu cô nương này cùng tin đồn hoàn toàn không giống nhau a? Nơi nào giống phế vật? Theo như hần thấy, rất là thần bí a!

"Ngươi nếu mà còn dám theo đuôi ta, ta nhất định sẽ cho ngươi đẹp mặt!" Hạng Thiên Ca nhìn thấy Lê Thần Hân ánh mắt hăng say, lại nhìn chăm chăm nàng, có khuynh hướng không buông tha, trong đầu không khỏi trần trần sung huyết vội vàng nói, hơn nữa lại làm ra một vẻ mặt hung ác, ý đồ dọa cho đối phương khiếp sợ mà lui đi, quả nhiên, Lê Thần Hân bị gương mặt quý giá trong gang tấc kia hù dọa nhất thời sùng sốt, Hạng Thiên Ca nắm bắt thời cơ thân hình lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

Lê Thần Hân từ từ hoàn hồn, ngây ngốc trừng mắt nhìn, tiếp theo chột ôm bụng cười ha ha không ngừng, dẫn đến người đi đường rồi rít hướng lại xem.

Hạng Thiên Lộ dọc đường khóc lóc chạy về Hạng gia, Thượng Quan Nhu giữa lúc vẻ mặt tươi cười, tâm tình rất tốt, thấy nàng lê hoa vũ đài chạy xông vào, Thượng Quan Nhu trên mặt nụ cười ngưng lại, cả kinh nói: "Lộ nhi, làm sao khóc thành như vậy? Ai khi dễ ngươi?"

"Nương ——" Hạng Thiên Lộ khóc nhào vào trong ngực Thượng Quan Nhu, rồi nói chuyện vừa xảy ra hết một lần, hơn nữa nhấn mạnh nói "Kia Lê

Thần Hân cứ chỉ bắt phàm, thân phận tất nhiên không đơn giản, rất có thể không dưới Việt thái tử kia, Nương, Lộ nhi cảm thấy hân so với Việt thái tử kia càng thích hơn, nhưng, nhưng hân lại....ô ô, đều do Hạng Thiên Ca chết tiết kia!"

"Đúng là đáng chết!" Thượng Quan Nhu vừa trấn an nữ nhi, mắt phượng hẹp dài hiện lên một tia tinh quang, giọng điệu sâu kín nói.

"Nương?" Hạng Thiên Lộ ngẩng đầu mê mang nhìn về phía mẹ nàng, Thượng Quan Nhu nhẹ nhàng cười một tiếng, từ ái nói:" Đưa ngọc, đừng buồn, kia Hạng Thiên Ca người xấu mệnh tiện không thể nào so sánh với ngươi, ngươi đã nói Lê Thần Hân thần bí ưu tú, ngươi phải biết nắm bắt thật chặt, về phần Hạng Thiên Ca kia cũng không có được cái phúc khí trèo lên cành cây cao, hóa thành rồng, ngươi cũng không chịu nghĩ xem, dựa vào khuôn mặt của nàng, người sống cũng có thể bị hù dọa cho chết, kia Lê Thần Hân chắc chắn cũng chỉ chơi đùa nàng một phen, sao có thể coi trọng như vậy người quái dị? Trừ phi hân không bình thường!"

"Huống chi, cho dù coi trọng thì như thế nào? Hạng Thiên Ca còn có thể sống qua ngày mai sao? Cho dù nàng muốn sống, nhưng lão thái quân cũng không cho phép a~ ha ha!" Thượng Quan Nhu ngữ điệu đắc ý mà mềm nhẹ nói.

"Nương!" Hạng Thiên Lộ mở to đôi mắt, lại giật mình đồng thời cũng là mừng thầm, " Lão thái quân thật muốn....'giết nàng' hai chữ còn chưa ra khỏi miệng, đã bị Thượng Quan Nhu ngăn cản, 'Hur! Lộ nhi, chúng ta chỉ cần chờ nghe tin tức là được!'"

Hạng gia cầm địa, Hạng thái quân ngồi trên bờ đoàn thật dày nhắm mắt dưỡng thần, nàng ngũ quan cay nghiệt, đôi môi nhếch, vừa nhìn liền biết không phải là người dễ đối phó. Hai gã bạch y chiến sĩ lẳng lặng quý gối trước mặt nàng, trên mặt mang theo màu trắng mặt nạ.

"Các ngươi đi đi, nhớ kỹ phải xử lý sạch sẽ!" Hạng lão thái quân chậm rãi mở ra hai mắt đục ngầu, giọng điệu thông thả nói.

"Dạ" Hai gã chiến sĩ thân hình quý mị chợt lóe, biến mất ngay tại chỗ.

Hạng lão thái quân trong mắt hiện lên một tia cay nghiệt âm lãnh làm người ta nhìn vào cảm thấy không rét mà run, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, trong miệng âm thầm lẩm bẩm:" Lão thân xem không thuận mắt, còn sống làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Đan Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Long Hồn Thức Tỉnh (Một)

Hạng Thiên Ca mấy ngày gần đây tâm thần không yên, nên dù nàng đã tập hợp đầy đủ nguyên liệu luyện chế Không Gian Dung Khí cũng không lập tức khai lò, mặc dù nàng vội vã muốn thử một chút phương pháp luyện khí ảo diệu truyền thừa từ 'Tạo Thế' đình.

Sự bất an của nàng cũng không phải bởi vì bị Lê Thần Hân khám phá ra thân phận, trên thực tế, nếu Lê Thần Hân biết được thân phận nàng cũng tốt, điều này đối với việc hợp tác của nàng đối với Tinh Hải Các thuận lợi hơn, dù sao nàng mới chỉ có mười lăm tuổi, mà một gã luyện đan sư cùng luyện khí sư chỉ mới mười lăm tuổi, nhất định so với nhân vật 'Diệp đại sư ' thần bí còn có tiềm lực hơn, càng có thể lay động được Tinh Hải Các.

Nhưng trong lòng nàng tại sao lại có một loại cảm giác phập phồng lo sợ, thậm chí mơ hồ có thể cảm nhận được hoa văn trên mặt phát ra nóng rát làm cho nàng cảm thấy không yên lòng, lúc nào cũng sẽ có chuyện xảy ra.

"Tiểu thư, người làm sao vậy, có tâm sự? Có phải hay không lại nhớ đến cha mẹ?" Lịch Phi Vũ đi đến bên người nàng, đôi mắt đẹp thu thủy doanh doanh ân cần nhìn nàng, ánh mắt hiện rõ vẻ lo lắng , làm cho trong lòng Hạng Thiên Ca âm áp đồng thời cũng càng thấp thòm, đột nhiên tâm linh dao động tinh thần sáng ra, Hạng Thiên Ca bản năng cảm thấy chính mình hẳn là nên rời đi bọn họ một thời gian ngắn, dường như thế thì nội tâm nàng sẽ thoải mái một chút.

"Phi Vũ, e rằng ta phải rời khỏi đây vài ngày, Vân Tiên Lâu phải làm phiền các người trông coi rồi". Nói ra được những lời này, Hạng Thiên Ca thực sự hơi yên tâm được một ít.

Hạng Thiên Ca cũng không giải thích, bỏ lại Lịch Phi Vũ càng phát ra lo lắng không hiểu, liền lác mình biến mất trong biển người mênh mông.

Bởi vì hồn lực của nàng đặc biệt cường đại hơn những người thường, từ nhỏ đối với sự vật cảm nhận so với thường nhân vô cùng nhạy bén, từ khi nàng bắt đầu lẩn vào trong đám đông, một cô sát khí khi ẩn khi hiện như hình với bóng hiện ra bên nàng, mà luôn theo nàng đồng thời liên tục hướng ngoài thành đi tới, cái loại cảm giác nguy hiểm càng ngày càng mãnh liệt chân thật.

Sao thưa trắng sáng, hòa cùng với mùi hương thơm ngát của cỏ cây, Hạng Thiên Ca đứng ở vùng ngoại ô Hoàng Đô không một bóng người, váy đen theo từng trận gió lạnh trong đêm tung bay nhảy múa, trên mặt hoa văn dữ tợn giờ phút này cũng không cách nào che giấu được đôi mắt đen tỏa sáng lung linh.

Cường đại ! Phải thật cường đại!

Đối phương một chiêu là thuận lợi lấy đi mạng của nàng, nhưng hết lần này đến lần khác đối phương cũng không lập tức xuất thủ cho nàng một kích khiến

nàng toi mạng, mà giống như mèo vờn chuột, một loại trêu chọc vờn đuổi nàng.

Này sát khí, thật là quen thuộc a, đúng, cổ hơi thờ này đúng là thuộc về ám vệ của Hạng Gia —— vô thường Ảnh sát, trừ khi đối phó với tử địch cùng với làm một số chuyện, tình hình chung không thể để cho người khác biết, Hạng Gia Vô Thường ảnh sát sẽ không dễ dàng động thủ.

Hừ ! Hạng Thiên Ca cười lạnh lên tiếng, Hạng Gia, tốt, thật tốt! Rất coi trọng nàng đây!

Bán đứng cha mẹ ta, nhiều lần ám sát ta, ép ta cùng với cha mẹ cốt nhục chia lìa, có nhà không thể về, ta Hạng Thiên Ca thề, lần này nếu có thể tránh được một kiếp, ta chán chán sẽ hủy trăm năm cơ nghiệp của Hạng Gia, tất cả các người so với con kiến hôi trên mặt đất kia cũng không bằng, quý gối dưới chân ta sám hối mọi tội lỗi của mình.

Không cách nào đối kháng địch nhân, Hạng Thiên Ca cổ tay vừa động, một cây kim châm nhỏ bị nàng cầm trong tay, nàng không chút do dự đem kim đâm vào trong cơ thể mình, chỉ trong nháy mắt, máu của nàng, xương cốt, nội phủ, da thịt, toàn thân từng tế bào cũng đều rầm rĩ cường đại, toàn thân nàng dường như có một đoàn liệt hỏa đang hùng hực thiêu đốt, tràn đầy lực lượng vô cùng, lúc này, Hạng Thiên Ca có cảm giác mình chính là vô địch thiên hạ.

Nhưng nàng biết đây chỉ là ảo giác, kim châm đâm vào cơ thể kích thích tiềm lực sinh sôi mà sinh ra ảo giác.

Nàng không cần cố lực lượng này làm lui kẻ địch, mà dùng cố lực lượng này để chạy, đứng, nhanh chân mà chạy, điên cuồng chạy, liều mạng chạy.

Đánh không lại tại sao lại không chạy? quân tử báo thù mười năm chưa muộn, Nàng chạy giống như một đạo ảo ảnh, nhanh như chớp chạy trốn vào bên trong, bên tai có tiếng gió vù vù rung động, duệ khí cắt qua không khí, âm thanh phá vỡ cuồng phong đang gào thét, chính là hướng ngay vào tìm nàng mà bắn tới.

Hắn là một cục đá, không đủ để lấy mạng của nàng, nhưng lại làm lục phủ ngũ tạng của nàng bị thương, toàn thân dần trở nên tê liệt.

Hai tròng mắt đen bóng hiện lên ánh sáng rực như ngọn lửa, Hạng Thiên Ca bỗng nhiên hưng hăng hướng vào bụi cỏ đánh tới, một cây kim châm u lam ánh huỳnh quang rất nhỏ bình thường, cũng giống như con gió thoảng qua, trong bóng đêm hướng vào thân thể hắn bay nhanh, cùng lúc đó, viên đá 'suru' một tiếng phá vỡ không khí, khảm vào trong thân cây phía trước.

Một kích thất bại, người ở chỗ tối kia sững sờ, nhưng do hằng năm du tẩu bên bờ sinh tử nên trực giác nói cho hắn biết gặp nguy hiểm, "Cẩn thận!"

Một tiếng quát trầm thấp vang lên, ngay sau đó là một tiếng kêu rên rất nhỏ, âm thầm, hai gã chiến sĩ mang mặt nạ màu trắng trên mặt phát ra âm khí dày đặc như quỷ, một người trong đó trên cánh tay hắn đang bị cắm vào một cây kim châm nhỏ mảnh dài đang lay động, cánh tay hắn trong phút chốc liền chết lịm không một tia cảm giác.

"Này châm có độc!" Người kia bị thương ánh mắt lộ ra sợ hãi, hắn nhắc lên ống tay áo vừa nhìn, nửa cái cánh tay đã biến thành màu đen phát trướng, kia độc tốc lan tràn cực nhanh, bá đạo ăn mòn, trong phút chốc sẽ còn lan rộng ra hết cánh tay, hai người sắc mặt hoảng sợ, đây là loại độc gì? Làm sao lại lợi hại như thế? Không, quan trọng là..... Người quái dị này là phế vật của Hạng gia, tại sao lại có thể có năng lực kỳ dị này?

"Chém, chém đứt cánh tay mau!" Kẻ bị thương nặng nề thở dốc, tên còn lại giơ tay chém xuống, nháy mắt, máu tuôn ra như trút nước, chỉ đơn giản bôi thuốc và băng bó, hai người trong nhất thời hiện lên hận ý vô cùng mãnh liệt, sát khí lăm lăm, "Đuổi theo! Ta muốn hưng hăng hàng hạ nàng, làm cho nàng sống không bằng chết!"

Giờ phút này, Hạng Thiên Ca đã chạy xa đến mấy dặm ở ngoài, nàng chạy trốn theo hướng chính là trong phạm vi bên trong của Yêu thú rừng rậm, có đa số các yêu thú cường đại trú ngụ.

Nàng nghĩ, nếu như nàng vận khí tốt, có lẽ sẽ gặp lại được Thủy Hoa cô nương đáng yêu xinh đẹp, hoặc nếu như vận khí xấu đến tận cùng xấu gặp phải các yêu thú khác, bị ăn thịt nuốt vào bụng cũng không chừng, nhưng thôi kệ, thà bị yêu thú nuốt chắc nhẹ nhàng hơn, nhắm mắt sa chân thôi mà, nhưng trong này là cơ hội duy nhất của nàng, cho dù nàng chết không thể nhắm mắt, nhưng những kẻ đuổi giết nàng ở phía sau tất nhiên cũng sẽ không sống được, đi theo làm bạn với nàng thôi, so ra nàng vẫn còn lời.

Suru ! phanh ! phanh.

Một âm thanh chói tai vang lên xuyên qua bầu trời đêm, ngay sau đó 'bang bang' nổ tung tạo thành những chùm pháo hoa năm màu sáng ngọc diễm lệ, Hạng Thiên Ca đột nhiên dừng bước, nàng không chạy nữa, mà là yên lặng ngẩng đầu nhìn lên từng đạo pháo hoa mà kinh ngạc ngẩn người, trên khuôn mặt hoa văn càng phát ra vận vẹo dữ tợn hơn, trong tuyệt vọng lộ ra điên cuồng.

Những thứ pháo hoa mỹ lệ nổ trên không trung kia, lấy tốc độ nhanh chóng kỳ dị ngưng kết thành một tấm lưới màu sắc rực rỡ từ từ hé ra che khuất một vòm trời, sau đó chậm rãi nấp máy co rút lại, đem tất cả các đường lui của nàng phong kín hết, trực tiếp bao phủ nàng ở bên trong một loại kết giới không gian giống như vỏ trứng

Hai gã hắc y đứng ngay bên cạnh, vô thường Ảnh Sát chậm rãi từ trong bóng tối đi ra, một người trong đó cánh tay phải bị sóng vai chặt đứt, máu tươi đầm đìa.

"Chạy đi a, làm sao lại không chạy?" tên cụt tay kia giọng nói khàn khàn, âm thanh oán độc nhìn chằm chằm Hạng Thiên Ca.

"Các người nhận lệnh của ai đến đây ám sát ta? Hạng Liên, lão thái quân? Hay là các trưởng lão khác?" Trừ những nhân vật này, những người khác là

không thể nào có được quyền lực cùng phân lượng có thể sai sử được Vô Thường Ảnh Sát.

"Hừ, khi chết thì xuống hỏi Diêm Vương gia đi!" Chương phong sắc bén xuyên qua kết giới hung hăng bổ vào trên cánh tay phải Hạng Thiên Ca, xương cốt gân mạch nát bấy thanh âm của Hạng Thiên Ca bên tai giống như đá vàng vỡ vụn, rõ ràng mà quý dị, đau đớn kịch liệt hành hạ nàng, trái tim tê dại rối loạn, tiếp theo sau đó, một cánh tay khác cũng giống như tự bạo phát vỡ vụn, tiếp theo là hai chân.

Tứ chi đều vỡ nát, Hạng Thiên Ca như con búp bê bằng sứ bể tan tành té trên mặt đất, màu đỏ tia máu giăng đầy hai mắt, đó là biểu hiện đau đớn đến mức tận cùng, nàng cắn chặt hàm răng một tia máu rất nhỏ chảy từ khóe môi tràn ra, thể lương giống như ma quỷ.

"Ha ha ha! Ha ha ha!" Nhìn thấy nàng bộ dáng đau đớn đến mức không muốn sống, tên cột tay không khỏi sượng khoái cười to, cười đã đủ, hắn còn chưa hài lòng, "Làm sao ngươi không kêu lên a? Có phải hay không còn chưa đủ đau?" Vừa nói, hắn vừa hung ác đánh ra thêm một chương, chương phong âm độc hướng ngay trái tim Hạng Thiên Ca mà càn quét.

Phốc! Hạng Thiên Ca hé miệng phun ra máu tươi, hết lần này đến lần khác đau đớn nhưng không chết, treo một tia hấp hối.

Nàng nghĩ đến kiếp trước nàng thiên phú trác tuyệt, phong quang tể nguyệt, mặc dù ngắn ngủi, nhưng giống như ánh mặt trời nhô cao, chiếu rọi cả thế giới. Sau khi trọng sinh, bởi vì xuyên qua cùng với hồn phách của Hắc Long chạm vào nhau, dẫn đến nàng ở khắp mọi nơi bị khi nhục, khó khăn không ngừng, hôm nay, lại lâm vào hoàn cảnh cử tử nhất sanh, chẳng lẽ nguyên nhân chính là nàng kiếp trước quá mức trôi chảy quá mức thuận lợi, cho nên ông trời xem không vừa mắt, muốn nàng đời này phải chịu nhiều khổ sở như vậy?

Nhưng là , nàng không cam tâm!

"Đủ rồi, giết nàng đi! Đừng quên chủ nhân ra lệnh, gọn gàng sạch sẽ, tránh lưu lại hậu hoạn." Lúc này, tên còn lại lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Đan Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Thực sự phải chết sao? Không! không! không!

Nhưng bất luận nàng như thế nào không cam lòng, kia chương phong đoạt mệnh lấy tốc độ sét đánh nhanh chóng hướng về phía nàng mà bắn tới, Hạng Thiên Ca hai mắt kiên định nhìn chăm chú chương phong do chiến khí ngưng tụ thành đánh đến người của nàng, nhìn nó từ xa đến gần, mang theo hủy diệt hết thảy, khiến cho tất cả sức lực đều vĩnh viễn lâm vào bóng tối.

Tên cột tay nhe răng cười, tên còn lại thì lạnh lùng nhìn nàng như nhìn một xác chết.

Trên mặt hoa văn càng nóng lợi hại hơn, so với tứ chi bị vỡ vụn thì càng thêm đau đến không muốn sống nổi, đó chính là một loại cảm giác thống khổ giống như linh hồn bị ngọn lửa rào rạt thiêu đốt, nàng muốn giơ tay lên sờ mặt , nhưng xương cốt đã vỡ vụn thì có thể nào nàng làm được đây?

Phốc!

Hạng Thiên Ca có thể nghe được thanh âm của tính mạng bị lấy đi, nàng cảm giác mình đã chia lìa với cái thế giới này, nàng đã chết rồi sao?

Không? Nàng không có chết, nếu như nàng đã chết, tại sao lại có thể thấy được hai gã Vô Thường Ảnh Sát trên mặt lại lộ ra thần sắc cực đại sợ hãi? Mà nàng lại rõ ràng cảm giác được, có cái gì đó từ trên mặt nàng chậm rãi tróc ra, nàng sợ hãi, giống như đồ vật khảm ngọc từ trong xương tủy bị lấy đi, nhưng nàng đã không còn kịp nghĩ nhiều như vậy nữa, bởi vì tầm mắt của nàng từ từ mờ hồ, ý thức lại thanh tỉnh vô cùng, nàng tiến vào một mảnh ngọn lửa huyền kim sắc trong hải dương mệnh môn.

Ngọn lửa vô cùng hoa mỹ huyền lệ, giống như cuộc sống kiếp trước của nàng một loại sôi nổi áp áp.

Không khí đã lâm vào tĩnh lặng, tiếng gió, thanh âm của côn trùng, tiếng lá cây, vạn vật đều yên tĩnh.

Hắc Long xuất hiện uy vũ phát ra to rõ tiếng long ngâm khiến cho tất cả lâm vào u mê, quanh quẩn trên không trung long thân phá tan kết giới, phóng lên cao, mây đen quay cuồng, tiếng sấm ầm ầm, tựa hồ như chúc mừng chào đón vị Chúa Tể cường đại thức tỉnh sau giấc ngủ dài, nó khẽ cúi đầu xuống nhìn, trong con ngươi hung lệ của Rồng tràn đầy khinh miệt tức giận, nó liếc nhìn hai gã Vô Thường Ảnh Sát một cái, "Chỉ là một loại con kiến hôi nhỏ nhỏ Chiến Vương, dám thừa lúc ta ngủ say mà ra tay động đến một nửa của ta, các ngươi đáng chết!"

Vừa nói, giống như bóp chết một con kiến, hai gã Vô Thường Ảnh Sát dưới uy áp cường đại của Hắc Long, trực tiếp hóa thành hai cỗ khói xanh, biến mất ở dương gian, đến chết, bọn họ cũng không hiểu được, bọn họ chẳng qua là phụ庸 mệnh thi hành nhiệm vụ, làm sao lại đụng phải chuyện kinh khủng như thế này? Còn liên lụy tánh mạng.

Hắc Long bay lượn trên không trung, hai mắt Rồng đen nhánh bóng loáng nhìn người thiếu nữ nằm trên mặt đất sống chết chưa biết, có chút ảo não

không biết làm sao "Không nghĩ khi ta tỉnh, một nửa của ta lúc trước chỉ mới vừa sinh ra, bây giờ lại lớn như vậy rồi, ngộ, một nửa của ta lớn lên thật đáng yêu!"

Nếu như giờ phút này có người, sẽ phát hiện thấy, thiếu nữ nằm trên đất kia, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, ngũ quan tinh xảo, mặc dù hai mắt nhắm nghiền, nhưng dung mạo vô song phải làm cho cả thiên địa thất sắc.

Trên mặt nàng hoa văn kỳ dị kia đã không còn nữa!

Hắc Long không có thực thể, nó chỉ là một linh hồn, mà linh hồn sức mạnh lại không bằng một phần trăm sức mạnh siêu cường đại vốn có của nó, vì vậy, nó không cách nào rời khỏi chủ thể quá lâu, mặc dù, nó có suy nghĩ độc lập, nhưng trên thực tế, linh hồn của nó cùng với linh hồn của Hạng Thiên Ca đã gắn bó chặt chẽ không thể phân ra, bọn họ cùng nhau tồn tại hai ý thức độc lập nhưng chung một linh hồn.

Theo như lúc trước nó lựa chọn cùng Hạng Thiên Ca linh hồn va chạm vào nhau, cùng nhau dung hợp, nó đã nhận định vĩnh viễn lấy nàng làm chủ, vĩnh viễn không thể nào lấy lại cơ thể.

Nàng chết, nó cũng chết. Nhưng nó mất, nàng nhiều lắm cũng chỉ là bị trọng thương thôi. Mặc dù như thế bá đạo, nhưng ngay lúc đó nó không có sự lựa chọn nào khác. Đứng giữa hai con đường một là hồn phi phách tán và hai là mất đi sự tự do, nó thà lựa chọn cái sau.

Hắc Long hóa thành một đạo hắc quang nhưng không vào mi tâm Hạng Thiên Ca mà tiến vào trong thức hải của nàng.

Hạng Thiên Ca ở tại phiên ngon lửa huyền kim sắc trong hải dương, lại nhìn thấy hồn phách của con Hắc Long hướng về nàng điên cuồng vọt tới, nàng không khỏi giận tím mặt, mặt mũi dữ tợn nhìn trừng trừng chỉ vào nó chửi ầm lên, "Lại là ngươi, ngươi còn mặt mũi nào mà xuất hiện ở trước mặt ta, ngươi có biết hay không ngươi đem ta làm hại có biết bao nhiêu bi thảm, nhìn xem bốn tiểu thư hôm nay có quá chết người hay không?" Vừa nói, Hạng Thiên Ca xoắn tay áo hùng hùng hổ hổ hướng Hắc Long mà đánh.

Hắc Long hoàn toàn bị Hạng Thiên Ca mắng cho choáng váng, một nửa của nó nặng nề oán khí như vậy? chẳng lẽ bởi vì do chính bản thân mình ngu say, khiến nàng toàn thân huyết quản bị phong bế nên không cách nào tu luyện, cho nên nàng mới tức giận như thế? Cũng đúng, ở trên cái thế giới này, không thể tu luyện là rất thảm.

Cho nên Hắc Long vô cùng thành khẩn nói: "Ngươi nghe ta giải thích, hiện tại ta đã thức tỉnh, gân mạch bị phong bế của ngươi đã giải trừ, lấy tư chất của ngươi, bắt đầu tu luyện từ bây giờ cũng không muộn, lại có ta hướng dẫn, ngươi nhất định sẽ trở thành một nhân vật thiên tài của cái thế giới này"

Hạng Thiên Ca lờ mờ, đứng chết trân ngay tại chỗ!

Tiếp theo, nàng lấy lại tinh thần không thể tin được rằng to, "Chẳng lẽ ta không phải trời sinh phế thể, mà bởi vì do ngươi, nên gân mạch toàn thân bị phong bế không thể nào tu luyện được? Ta làm sao lại xui xẻo như thế này lại gặp gỡ ngươi đây?, ngươi làm hại ta mang một khuôn mặt quỷ sống mười lăm năm, vừa làm hại ta không thể tu luyện, ta muốn giết ngươi ——"

Hạng Thiên Ca sắc mặt dữ tợn nhìn chăm chăm Hắc Long, một lần nữa xoắn tay áo nhào tới đánh nó, linh hồn hai người chạm vào nhau, trong nháy mắt linh hồn hai người lập tức cùng nhau dung hợp, nói đúng hơn, là linh hồn Hắc Long hòa vào bên trong linh hồn của Hạng Thiên Ca.

Linh hồn trong nháy mắt được bổ sung cho nhau, giống như máu thịt bị hút ra rồi trở về, Hạng Thiên Ca thoải mái muốn rên rỉ, đây là xảy ra chuyện gì a?

"Chúng ta linh hồn tương hợp, lúc ấy ta cũng là hành động bất đắc dĩ, bởi vì linh hồn của ta gần như tan nát, cho nên mới dung hợp vào ngươi, sau đó lại lâm vào ngu say, ngươi đừng sinh khí, ta sau này sẽ hảo hảo mà bồi bổ lại ngươi, một nửa đáng yêu của ta, ngươi đừng giận nữa!" Hắc Long ôn tồn an ủi Hạng Thiên Ca, ở trong mắt nó, Hạng Thiên Ca giống như một tiểu hài tử, cần nó che chở sung ái cùng bao dung, hướng chi, là do nó sai trước.

Hạng Thiên Ca dần dần bình tĩnh lại, hai người cùng chung linh hồn, có một số việc, nàng tự nhiên hiểu được.

"Làm sao mà bồi bổ lại bây giờ, thân thể ta đã bị hủy, chúng ta cũng muốn cùng chết!" Hạng Thiên Ca trầm giọng nói, cho dù không chết, tư chi của nàng cũng đã bị phế bỏ, sống, cũng là một phế nhân.

"Hiện tại ta sẽ truyền cho ngươi tâm pháp tu luyện chí cao của Long Tộc' viêm hoang bí quyết', hiện tại ngươi đang trong trạng thái sắp chết, chỉ cần ngươi có thể ở trước ngưỡng cửa hoàn toàn từ bỏ tu luyện được 'viêm hoang bí quyết' tận thứ nhất, tiến hành viêm hỏa luyện thể, dục hỏa trùng sinh không là vấn đề, huống chi, trong thân thể của ngươi còn có một gốc cây Thông Thiên Dược Hoàng, trong thức hải lại có 'Tạo Thế' thần đỉnh tương trợ, chúng ta sẽ không chết!"

Thông qua ý thức, Hạng Thiên Ca nhanh chóng tiếp nhận Hắc Long truyền thụ cho chí cao tâm pháp của Long tộc 'viêm hoang bí quyết', vì mạng sống, nàng ở trong thức hải từng bước tiến lên tu luyện, dựa vào ngộ tính cùng tư chất của nàng, hơn nữa lại có ngọn lửa của 'Tạo Thế' hắc đỉnh hỗ trợ, cùng với Hắc Long chỉ dẫn, trong khoảng thời gian ngắn luyện đến 'viêm hoang bí quyết' tầng thứ nhất không là vấn đề.

Lê Thần Hân ở trong biển người nhìn thấy Hạng Thiên Ca, vì tò mò nghiên cứu bí mật của Hạng Thiên Ca, hần lạng lẽ một đường theo dõi, nhưng là do Hạng Thiên Ca tốc độ quá nhanh, hơn nữa càng lúc càng nhanh, tốc độ nhanh đến hần cũng không thể hiểu nổi, sau đó, khi hần cũng cảm giác được trong không khí ảm núp sát khí, thì hần đã hiểu ra, là có người đang đuổi giết Hạng Thiên Ca đây?

Cho nên, hần phá lệ hưng phấn, hần thích xem chuyện vui, thích chuyện thú vị, chỉ đáng tiếc, khi hần rốt cục đuổi theo thời điểm, nhìn thiếu nữ nằm ngã trên mặt đất không nhúc nhích, hần tròn tròn hai mắt, chết rồi ư?

Bất quá, khi hắn nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ của thiếu nữ, cùng với nhịp mạch đập vô cùng yếu ớt, hắn nhảy nháy mắt, thật hứng thú nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Đan Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Dục Hỏa Tân Sinh

Đây là lần đầu tiên sinh mệnh Hạng Thiên Ca cảm nhận được dòng khí lưu âm áp ở trong đan điền nên nảy sinh ra khoái cảm, một loại thoải mái, nhẹ nhàng ngửa ngửa, âm áp, nói không ra lời.

Hắc Long sùng sục cười một tiếng, tán thưởng nói: "Không tệ, chỉ ngắn ngủn hai canh giờ đã tìm ra được khí cảm, đúng là thiên tư thượng giai, ngộ tính siêu tuyệt, có đôi khi ngộ tính so với thiên phú càng thêm trọng yếu a."

Hạng Thiên Ca cũng không biết những thứ này, giờ phút này, nàng đã quên mất bản thân đau đớn cùng thảm trạng sắp chết của mình, cũng quên mất sự tồn tại của Hắc Long, nàng là loại người dù bất kể làm chuyện gì cũng đều chuyên chú không quan tâm đến mọi thứ xung quanh, giờ khắc này, nàng đang đắm chìm bên trong khí cảm tuyệt diệu, không ngừng mà vận chuyển 'viêm hoang bí quyết' khẩu quyết tầng thứ nhất, khiến cho bên trong đan điền khí lưu càng ngày càng nhiều.

Mà Lê Thần Hân kinh ngạc cho rằng Hạng Thiên Ca tứ chi toàn bộ bị phế, tâm mạch đều bị tổn hại, sau thảm trạng này tính mạng khó có thể giữ được, trong lòng cũng không thể không cảm thán, nàng trọng thương như thế, cùng với bị trọng hình có gì khác nhau? Hạng Thiên Ca này cũng thật đáng thương, cũng không biết đắc tội với người nào, muốn như thế hành hạ nàng! Bất quá, hắn dụi dụi hai mắt, không thể tin được liền hô: "Nàng lại tu luyện trong khi đang hôn mê?"

"Bồn công tử thật đúng là càng ngày càng đối với người rất là hiếu kỳ rồi!" Lê Thần Hân giật mình chăm chú nhìn Hạng Thiên Ca, dứt khoát đặt mộng ngồi bên cạnh người nàng, nhìn chăm chăm nàng mà nghiền cứu, hắn rất muốn nhìn, nàng cuối cùng là còn sống hay là chết.

Hạng Thiên Ca tứ chi đều vỡ vụn, tâm mạch bị hao tổn, toàn thân gân mạch bị hủy, đương nhiên không thể nào đem chiến khí vận hành đến các nơi kì kinh bát mạch trên khắp toàn thân như tu luyện bình thường, nhưng này 'viêm hoang bí quyết' tầng thứ nhất lại hoàn toàn kỳ diệu, chiến khí không cần vận hành đến các nơi trên toàn thân, chỉ cần ở trong đan điền tăng thêm ngưng luyện liền rất tốt.

Lại qua sáu canh giờ, Hạng Thiên Ca phát hiện trong đan điền của nàng chiến khí màu trắng đã hết sức nồng nặc, ản ản có thể có khuynh hướng bao trọn tất cả, mà ở kia nhũ bạch sắc trong sương mù, mơ hồ truyền đến thanh âm ù ù của tiếng sấm vang, nàng trong lòng không khỏi hoảng hốt, lại lần nữa ngưng thần nhìn kỹ, lại phát hiện trong đan điền của nàng lộ ra một chút màu đen quang điểm, đó là một đóa ngọn lửa nhỏ màu đen, tiếng sấm trầm muộn, chính là từ trong ngọn lửa đó truyền ra.

"Chúc mừng người đạt tới 'viêm hoang bí quyết' tầng thứ nhất, chớ có sợ, kia hắc điểm chính là bồn mạng chi hỏa của ta — Thanh Minh Lôi Viêm, cũng gọi là Thâm Phán Chi Hỏa, người tu luyện đến tầng thứ nhất, long khí sẽ tràn đầy đan điền, tự nhiên sẽ thức tỉnh lại bồn mạng chi hỏa của ta, kế tiếp người không cần đề ý đến những thứ khác, chỉ chuyên tâm vận hành tầng thứ nhất tâm pháp, thừa nhận Viêm Hỏa luyện thể, dục hỏa trùng sinh cho tốt!" Hắc Long thanh âm từ sâu trong linh hồn vang lên.

"Thời Viễn Cổ, tộc của ta là một yêu tộc hùng mạnh cường đại nhất, có nghịch thiên Thần thuật —— thiên đạo dung hồn thuật, cái gọi là thiên đạo dung hồn thuật, chính là giống như ta vậy, vĩnh viễn xa thân, vĩnh viễn không thể có cơ hội chuyển thể đầu thai, đem linh hồn cùng người dung hợp, tương trợ lẫn nhau vì người là một nửa của ta, mặc dù ta vẫn có ý thức của chính mình, nhưng lấy người làm chủ, người sinh ta sinh, người chết ta chết, những thiên phú của ta khi còn sống đều sẽ chuyển hết lên người người, cho nên, hiện tại bồn mạng chi hỏa của ta, cũng chính là của người, tương lai, người lại có thể nhận được truyền thừa thiên phú Long Tộc của ta lĩnh hội được các loại bí thuật cùng kỹ thuật đánh nhau, thay ta truyền thừa Long Tộc huy hoàng" Hắc long thanh âm tiếng nói vang lên lúc ẩn lúc hiện từ dưới đáy long.

Hạng Thiên Ca mơ hồ cảm giác mình nghe được Hắc Long đang nói cái gì, nhưng lại giống như không có nghe thấy, nàng giật mình mà linh hồn đều run rẩy, bởi vì, sau đó ngọn lửa màu đen quá mức bá đạo làm cho chính mình toàn thân đến từng cái lỗ chân lông đều bốc cháy, một gốc cây lóc lên màu bạc chói lọi, nàng rất quen thuộc và không thể quen thuộc hơn nữa khi thân hình của cây được thảo hiện ra, đây không phải là gốc cây được thảo kỳ quái làm nàng khiếp trước mà mình phải xuyên qua đến thế giới này hay sao?

"Đó là Thông Thiên Dục Hoàng". Hắc Long mềm mại giải thích.

Hạng Thiên Ca trong lòng thật có thể nói là ngũ vị tạp trần, không nghĩ đến không chỉ có 'Tạo Thế' đỉnh, cả dục thảo kỳ quái của kiếp trước cũng theo nàng xuyên qua mà đến đây.

Bất quá, nàng rất nhanh có thể cái gì cũng bắt chấp rồi, ngọn lửa thiêu đốt có thể có bao nhiêu đau? Hủy cốt trọng sinh lại có bao nhiêu đau? Kinh mạch nói lại có bao nhiêu đau?

Hạng Thiên Ca đã đau đến mức không còn biết đến mức độ của cái đau là gì nữa, đau đến chết lặng, màu đen Thanh Minh Lôi Viêm đốt cháy hết thảy, đến cả không khí cũng không có nơi nào để lánh thân, kia Dục Hoàng núp ở trong cơ thể nàng, rốt cục dần dần bị hòa tan, hóa thành một bãi dục dịch màu bạc thân quang rạng rỡ, sắp nhập vào toàn thân nàng từng cái thể bào, mỗi một chỗ huyết nhục.

Máu đỏ tươi thông qua lỗ chân lông toàn thân bị bài xuất ra bên ngoài cơ thể, sản sinh ra bước phát triển mới, vết máu màu đỏ lóe ngân quang, màu trắng xương cốt cũng chuyển thành ngân quang long lánh Ngân Bạch sắc, cốt tủy cũng cùng nhau lột xác, lóe màu bạc thần quang.

Cái gọi là không phá thì không xây được, phá rồi sau đó lại lập, mùi thuốc nồng nặc trong cơ thể nàng quanh quẩn, kinh mạch bị thương, xương cốt vỡ vụn đều hồi sinh, mỗi một chỗ vết thương đều kỳ dị khôi phục lại, này còn chưa đủ, kinh mạch được mở rộng ra vô hạn, * được không ngừng rèn luyện, Thanh Minh Lôi Viêm làm cho nàng tất cả đều được dục hỏa tân sinh

"Dị hỏa luyện thể?" Vốn là đang ngồi xem kịch vui, Lê Thần Hân bỗng nhiên trong phút chốc chạy xa ra ba trượng, vừa sợ hãi vừa hưng phấn mà nhìn, kia ngọn lửa màu đen đột nhiên từ trên người của Hạng Thiên Ca rào rạt dấy lên liền ngay cả không khí cũng bị thiêu đốt, hân vô luận như thế nào cũng không nghĩ đến dị hỏa luyện thể lại thần kỳ như vậy, lại xảy ra trên người của một thiếu nữ mười lăm tuổi, nàng đây là tìm đường sống trong cõi chết a!

Hắn hai mắt sợ hãi thán phục ngó chừng thiếu nữ nằm trên mặt đất đang tiến hành một cuộc lột xác, giống như một tiểu hải tử phát hiện một món đồ chơi mới, tràn đầy muốn không ngừng thăm dò cùng say mê hưởng thụ.

Theo thân thể biến chuyển cùng hồi phục, khí lưu tích lũy từ trong đan điền nàng rốt cục điên cuồng mà xông vào kỳ kinh bát mạch, một cỗ phiêu nhiên bồng bồng như tiên, thoải mái không thể tả được, khoái cảm tràn ngập vào trong toàn thân, vì giờ khắc này sáng khoái, lúc trước thống khổ cũng đã trở thành một loại hưởng thụ.

'Viêm hoang bí quyết' bất tri giác tự vận hành, sau mấy vòng, Hạng Thiên Ca cả người đều tản mát ra ánh ngân quang mờ ảo, một bức được thảo đồ đề ở ngay trước ngực nàng thoát ẩn thoát hiện, quanh thân của nàng lại càng tươi sáng rực rỡ, bảo khí mù mịt.

Lúc này, trong hư không đột nhiên mở ra một hắc động kinh khủng, mây đen trong hắc động quay cuồng, phía chân trời sấm sét cùng điện quang ở trong hắc động không ngừng nổi lên vang dội.

"Chú ý, người cùng Thông Thiên Dược Hoàng dung hợp, đạt được Dược Hoàng thánh thể, thiên đạo đây là muốn giáng xuống lôi kiếp đây!" Hắc Long nói.

"Bất quá không cần sợ, không có loại thiên phạt lôi kiếp nào có thể ở trước mặt Thanh Minh Lôi Viêm của ta mà hiện lên uy, người có Thanh Minh Lôi Viêm luyện thể, hoàn toàn không cần sợ này một nho nhỏ lôi điện nhiều chuyện."

Hắc Long nói xong, màu đen Thanh Minh Lôi Viêm liền hóa thành một ngọn lửa Nộ Long, gấp bọc màu bạc Dược Hoàng hư ảnh xông về hắc động, cùng trong hắc động mây dấy và lôi điện chặt chẽ dây dưa, tạo thành một nước xoáy kỳ dị, kia nước xoáy nhanh chóng xoay tròn quay cuồng, càng lúc càng nhanh, bỗng nhiên, Thanh Minh Lôi Viêm hóa thành Nộ Long há mồm đem mớ lớn lôi điện cắn nuốt, chốc lát, hắc động phát ra từng trận từng trận thanh âm vỡ vụn nặng nề, âm đậm rút đi.

Tiếp theo Thanh Minh Lôi Viêm trở lại trong cơ thể Hạng Thiên Ca, nàng thân thể không mảnh vải che thân nhưng cả người nàng lại lóe ngân quang mỏng lung, khiến cho người ta không thể thấy rõ được kia tuyệt mỹ phong cảnh.

Lê Thần Hân sững sờ chớp chớp mắt, trên gương mặt tuấn mỹ đột nhiên bị nhiễm hai rặng mây đỏ ửng, sững sờ thật lâu mới từ Không Gian Dung Khí lấy ra một cái áo bào của hắn, đem che trên người thiếu nữ, một cỗ mùi thơm dược thảo nhàn nhạt trên người thiếu nữ phát ra, Lê Thần Hân hai tròng mắt hơi hơi co rút lại, không thể tin được vén áo bào lên, chỉ thấy một gốc đồ đằng dược thảo màu bạc ở trước ngực thiếu nữ chột lóe rồi biến mất.

Lê Thần Hân hoảng sợ cảm giác lạnh run, giọng nói không khống chế được mà đứt từng quãng, lắp bắp nói:" Tộc ta.....Đồ Đằng."

Mà lúc này ở Hoàng Đô, các đại gia tộc đang nhìn về phương hướng xuất hiện lại biến mất hắc động như có điều suy nghĩ, Hạng lão thái quân trong mắt càng lóe lên tinh quang, nàng phất ra hai hai kẻ kia cũng mau hoàn thành nhiệm vụ trở lại rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Đan Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thử Xưa, Có Một Thiếu Niên Đồn Củi

Hạng Thiên Ca khi..... tỉnh lại, đập vào mắt nàng là màu vàng lụa mỏng nõn trường, cùng tinh xảo bài trí, trong góc đốt nõn hương làm cho lòng người cảm thấy an bình, yên tĩnh và ấm áp.

Ngẩn ngui thất thần, nàng hồi tưởng lại hết thấy chuyện lúc trước, vui mừng lộ rõ trên mặt, nhắm mắt vận chuyển 'viêm hoang bí quyết', chiến khí chạy khắp thân, hoặc là nói long khí ở trong người nàng lưu chuyển một vòng, lập tức thần thanh khí sảng*

thần thanh khí sảng*: Tinh thần sảng khoái(nôn na là như vậy đó hìhì)

"Không phải là mộng!" Hạng Thiên Ca lắp bắp tự nói, tiếp theo nàng lại nghĩ đến cái gì, vội vàng xuống giường, ngồi vào một bên bàn trang điểm, tỉ mỉ nhìn trong gương kia hiện rõ ra khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân, điển đảo chúng sinh.

Đậm dày vừa phải, bay xéo vào tóc mai, lông mày dài như lợi kiếm vừa mới ra khỏi vỏ, đen nhánh sáng ngời, điểm một cái đôi mắt hoa đào rực rỡ, mũi xinh khéo léo, đôi môi đỏ mọng như hai cánh hoa đào nở rộ, khuôn mặt trái xoan trắng muốt như ngọc, da dẻ hồng hào óng ánh, tản ra hơi thở sạch sẽ thơm mát.... ..

"Cùng kiếp trước giống nhau như đúc....." Hạng Thiên Ca thần sắc có chút kinh ngạc.

"Người bình thường khi tỉnh lại ở một nơi xa lạ, không phải là nên quan sát một chút hoàn cảnh xung quanh sao?" Hắc Long sâu kín nhắc nhở.

"Người này cái tên đầu sỏ gây tội, làm sao người biết được cảm nhận của một thiếu nữ suốt mười lăm năm bị mang danh người quái dị bỗng trở nên xinh đẹp như thiên tiên?" Hạng Thiên Ca lạnh lạnh phản bác.

Được rồi, Hắc Long trầm mặc.

"Người đã tỉnh?" Thanh âm mềm yếu dễ nghe một bên vang lên, chỉ thấy kia Lê Thần Hân dựa bình phong, hai mắt mỉm cười nhìn nàng.

Hạng Thiên Ca ngoài ý muốn nhìn hán một cái, căng thẳng cười yếu ớt, nhả nhẹn khéo léo:" Vị công tử này, là người đã cứu ta? Tiểu nữ từ Thư Thanh Ca, không biết người xưng hô như thế nào?"

Hắc Long bùng nổ, "Chớ giả bộ, người ta biết người."

Lúc ấy Lê Thần Hân thể nhưng đứng bên ngoài quan sát toàn bộ quá trình Hạng Thiên Ca dục hỏa trùng sinh, bởi vì hán không có ác ý, cho nên Hắc Long mới không rảnh để ý biết đến, nhưng một nửa đây là muốn nháo loại nào? Thật là mất mặt!

Hạng Thiên Ca giả vờ cười nhưng vẻ mặt hơi hơi cứng đờ, Lê Thần Hân cũng không nể mặt mà ôm bụng cười lên ha ha.

Hạng Thiên Ca trầm mặc, mình đúng là ngu xuẩn, nàng giận dữ cắn răng, "Đều tại người, làm sao người không nói sớm?" Thẹn quá hóa thành giận, nàng liền tìm Hắc Long phiên toái.

"Điều này cũng trách ta?" Hắc long cảm thấy nó vô tội cực kỳ.

"Không trách người thì trách ai? Chẳng lẽ trách ta?" Hạng thiên Ca hoàn toàn không nói đạo lý nói.

"Được rồi!, được rồi! Trách ta trách ta, là lỗi của ta." Đối mặt với tính khí trẻ con, tùy hứng của một nửa của mình, Hắc Long bất đắc dĩ cực kỳ.

"Tiểu thư!"

"Ca nhi!"

Mấy đạo tiếng kêu phản khởi truyền đến, chỉ thấy Nam Cung Nguyệt La, Vân Niệm, Thanh Huyền ba người phía trước phía sau đi đến, các đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm nàng, mặc dù lúc tiểu thư hôn mê bọn họ đã nhìn vô số lần, nhưng lúc này đây lại vẫn kinh diễm vô cùng.

Nam Cung Nguyệt La cảm giác tim mình cũng muốn vỡ, hoa khôi bài danh của các nàng sau này là phải xê dịch xếp hạng lại, nhìn thấy hình dáng của tiểu thư, nàng mới biết được cái gì mới thật sự là tuyệt thế vô song.

"Các người?" Hạng Thiên Ca sắc mặt càng tỏ ra kỳ quái.

"Là Phi Vũ tỷ tỷ, ngày hôm trước nàng thấy Ca nhi người một mình rời đi, trong lòng không yên, liền nói cho chúng ta biết, chúng ta liền liên tục đi tìm người, sau lại thấy Lê công tử đem người trở về, mặt dù trên mặt người đã không còn hoa văn nhưng chúng ta vẫn là liếc mắt một cái liền nhận ra người". Thanh Huyền hăng hái nói.

Cho nên, Vân Tiên Lâu bọn họ đã hoàn toàn bị bại lộ ở trước mắt người khác sao...mà không..đây là? Hạng Thiên Ca không nói gì, nhìn về phía một bên đang cười nước mắt nước mũi đều muốn rơi ra Lê Thần Hân.

"Nơi này là Tinh Hải Các?" Hạng Thiên Ca hỏi.

"Ừ, đúng vậy, Lê công tử chính là thiếu đông gia của Tinh Hải Các". Vân Niệm hơi hơi cười, rất có thâm ý nói.

Hạng Thiên Ca nghe vậy ngẩn ra, kinh ngạc rất nhiều nhưng cũng cảm thấy nằm trong dự liệu.

"Lê Thần Hân, chúng ta có thể nói chuyện một chút không?" Hạng Thiên Ca chậm rãi nhìn về phía Lê Thần Hân.

Lê Thần Hân trong mắt sáng ngời, hán cũng đang có ý đó.

Cùng lúc đó, vùng gọi thành Hoàng Đô, ngay tại địa phương Hạng Thiên Ca dục hỏa trùng sinh, không khí bốn bề im ắng bỗng nhiên nổi lên tầng tầng rung động, tiếp sau đó, tại cùng một khúc quanh kỳ dị, dường như hiện ra nước xoáy không ngừng phập phồng sóng gợn, bỗng nhiên, trong không gian hé ra một lỗ hổng trong suốt, một bóng người từ trong lỗ hổng nặng nề bay vọt ra ngoài, không, nói chính xác hơn, là bị ném ra ngoài, mặt cắm xuống đất, thân hình nằm dang hai tay hai chân giống như chữ đại, trên lưng còn mang theo một bó củi khô.

Bóng người vừa rút xuống, trong nháy mắt, không khí chung quanh liền khôi phục bình thường, phẳng phất mới vừa rồi tình cảnh biến hóa quỷ dị như chưa từng có phát sinh qua.

"Ta. %¥ ¥ &. ¥ ¥ &((%¥. &"

Bóng người tung mình từ trên mặt đất ngồi dậy, hai mắt như phun hỏa, ngửa đầu hướng về phía trên không trung chửi ầm lên một trận, một loạt lời nói thô tục chứng tỏ trong lòng tức giận liền được xuất ra ngoài.

Hắn một thân vải thô sợi gai, may may vá vá không ít chỗ, trên giày cỏ thùng không ít chỗ rách, đến nỗi ngón cái của bàn chân có thể lộ ra bên ngoài cùng mặt trời chào hỏi, trên tay hắn còn nắm lấy một thanh màu đen xuyên nhiều lỗ hồng thiết gia đầu, trong bộ dạng này, hắn thật không phải nghèo bình thường, nhưng là, hắn lại có một khuôn mặt xinh đẹp làm cho người ta nhìn không thể nào biết đủ, đây đúng là một đốn củi nghèo khó mỹ thiếu niên a!

Lúc này từ trong lồng ngực của hắn có một trận nhẹ nhàng ngọa nguậy, một lúc sau, một cái nhỏ nhỏ Kim Tiểu Mao vương móng vuốt từ bên trong dò xét ra ngoài, tiếp theo, một cái đầu vàng nhỏ chậm rãi chui ra, lộ ra một cặp mắt to màu vàng, cẩn thận dè dặt quét nhìn bốn phía.

khi phát hiện bốn phía chỉ là cây cối cùng hoa cỏ, đôi mắt của nó lập tức sáng ngời, phát ra một tiếng hưng phấn mà thờ nhẹ, 'lạch cách' một chút nhảy ra ngoài, rơi vào bên chân của mỹ thiếu niên đang mớ hững hờ kia, ngẩng đầu lên nói nhỏ:" Chủ Ngân, chúa Ngân, nơi này rất nhiều cây, chúng ta mau chém về nhà nấu cơm ăn". Nó ngồi cạnh một bên, cái đuôi nhỏ vung vung, đỉnh đầu hai xước Kim Mao run lên run lên, cái mũi nhỏ cũng hưng phấn mà không ngừng cùng tới cùng đi.

"Di ~ thật aì!" thiếu niên ngưng tiếng mớ, định thần nhìn lại, phát hiện bốn phía đúng là cây cối hoa cỏ, bất quá thoáng chốc, sắc mặt hắn liền tối sầm, bầm tay lên cái ót của con thú nhỏ gỗ một cái, khinh mớ, " Chặt cái gì mà chặt, những loại cây này sinh mệnh lực rất dồi dào, chặt đi không phải là tạo nghiệt hay sao? Vả lại, bây giờ chúng ta bị cái đám lão bát tử kia ném đến nơi này không biết là địa phương nào? làm sao có nhà ? làm sao có cơm ăn? Trên người của ta trừ người ra chỉ còn có cái thanh này dùng làm búa đốn củi, ngay cả một văn tiền còn không có!"

"Giờ thì làm sao đây?" Thú con vừa nghe, ủy khuất nước mắt thoáng chốc đang ở trong hốc mắt liền trào ra.

"Còn có thể làm sao? Đến lúc tối trọng yếu, sẽ đem người đi bán, hoặc là đem cây rìu này bán đổi thức ăn" Thiếu niên vẻ mặt quyết tuyệt nói.

"Chủ Ngân không nên bán đi Ngẫu, Ngẫu như vậy nhưng chịu không được, có thể giúp người đi lừa gạt được đồ ăn!" Thú con vừa nghe nhưng sốt ruột, giờ lên hai cái chân nhỏ về phía trước, khoác lên trên bắp chân thiếu niên, ngẩng đầu nhỏ mềm mại nói.

Thiếu niên vừa nghe, ánh mắt thoáng chốc biến đổi, lộ vẻ ngây ngô, mặt nhu tình như nước, ôn hòa như ngọc, giống như một công tử thanh khiết không vướng bụi trần trong thời đại hỗn loạn đen tối, hắn khom lưng ôm lấy thú con, "Vàng chủ nhân hiểu rõ nhất chính là người mà!"

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Đan Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Cao Nhân Muốn Thu Đồ Đệ

"Tiểu thư, này Tinh Hải Các thái độ thật là khiến người ta kỳ quái, tiểu thư khi nào thì cùng bọn họ quan hệ tốt như vậy rồi?" Trong Vân Tiên lâu, Vân Niệm cùng với đám người vây quanh Hạng Thiên Ca, mọi người đều thắc mắc không thể hiểu được.

"Thiếu đồng gia của bọn họ không phải là nhìn thấy tiểu thư nhà chúng ta xinh đẹp như thiên tiên, cho nên mới chủ động lấy lòng sao....." Nam Cung Nguyệt La con người quay tròn lưu chuyển, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ khoái trá thô tục.

Mọi người không khỏi lộ ra vẻ mặt cảnh giác, đồng loạt gạt đầu, rất có khả năng a! Hiện tại dung mạo tiểu thư đây tuyệt đối điên đảo chúng sanh a, mê đảo một Tinh Hải Các thiếu đồng gia, cũng không thành vấn đề.

Hạng Thiên Ca trông mắt đen thâm trầm, nghĩ đến trước kia cùng Lê Thần Hân một phen nói chuyện, đối phương không có chút nào bày tỏ điểm mấu chốt, thậm chí là lấy lòng, làm nàng thật sự khó hiểu, nghĩ tới nghĩ lui, nguyên nhân hẳn là ngay tại trên người mình, mà nguyên nhân, mình vẫn không biết.

Vốn là lúc trước Hạng thiên Ca lập kế hoạch cùng Tinh Hải Các làm một cuộc giao dịch, muốn cho che chở Vân Tiên lâu cùng những sản nghiệp khác ở hoàng đô, nhưng là, lúc trước nói chuyện cùng Lê Thần Hân, đã đem toàn bộ kế hoạch của nàng làm xáo trộn, giao dịch chưa làm thành, nhưng lại được Tinh Hải Các nhân tình thật lớn. Đối phương nói rằng, chỉ cần Tinh Hải Các tồn tại một ngày, liền vô điều kiện che chở nàng một ngày, bao gồm bằng hữu của nàng, sản nghiệp của nàng, lợi ích của nàng, chỉ cần cùng nàng có liên quan hết thảy, Tinh Hải Các nhất định toàn lực bảo hộ, mà điều kiện, chỉ cần nàng làm bằng hữu.

"Ta không tin rằng chỉ bằng tiềm lực của ta có thể làm cho Tinh Hải Các cam nguyện như thế bảo hộ, người nhất định biết bọn họ tại sao phải làm như vậy?" Hạng Thiên Ca ngược lại hỏi Hắc Long, lúc nàng dục hỏa trùng sinh, Hắc Long thanh tỉnh, nhất định sẽ biết gì đó.

"Người không cần phải nghĩ nhiều như vậy, người chỉ cần biết rằng, Tinh Hải Các không có ác ý, hơn nữa, người tuyệt đối có thể nhận được bọn họ lấy

lòng" Hắc Long nhẹ nhàng nói.

Hạng Thiên Ca từ trên người Hắc Long không hỏi ra được nguyên nhân, liền thôi không hỏi nữa, nếu chuyện đã thành định cục, hơn nữa đối với mình cũng không có chỗ xấu, năng cần gì phải quán quýt? cứ thân nhiên tiếp nhận là được.

Nghĩ được thông suốt, Hạng Thiên Ca lúc này mới chân chính buông lòng xuống, lúc trước không yên ổn, bị đuổi giết, nhiều lần tìm cớ sống trong cái chết, biết được mình lại có thể tu luyện chiến khí, dung mạo được khôi phục, niềm vui sướng hết thầy chồng chất lên, khiến nàng cả người đều được vẫy trong một loại trạng thái vô cùng hưng phấn, này vừa buông lòng xuống dưới, nàng cảm giác cả người đều thoải mái.

"Mọi người không nên nghĩ quá nhiều, nhận được bảo hộ bình yên là được rồi" Hạng Thiên Ca an ủi mấy vị bằng hữu, thấy Hạng Thiên Ca đột nhiên buông lỏng, mọi người cũng cảm thấy an lòng, chỉ cần nàng mọi chuyện đều bình an, bọn họ đều an tâm không lo, kinh nghiệm sinh tử, Hạng Thiên Ca càng thêm quý trọng hiện tại hết thảy, bởi vì nàng gặp chuyện không may, nên hai vị thích bẽ quan đứng đầu bảng trên danh nghĩa tiểu quan trong Vân Tiên lâu tất cả cũng đều xuất hiện.

Luôn luôn bế quan, toàn thân màu đen cảm bảo, lồng ngực nửa lộ, bên hông nơi lồng buộc một cái đai lưng Lư Tô màu bạc, da thịt tuyết trắng lóe oánh oánh sáng bóng, mày kiếm tinh mâu, tóc đen như bọc, mặt như đao khắc hàn băng lạnh lẽo hẳn là Lãnh Tuyền U, giống như ngàn năm tuyết liên trên núi, khí chất tươi mát lãnh ngạo, trầm băng ngưng tuyết.

Có người lãnh, là từ trong đôi mắt để lộ mà ra, còn Lãnh Tuyền U, nhưng lại giống như từ trong thiên nhiên rộng lớn bước ra chính là một khối băng tuyết, liền mũi trên người cũng như băng tuyết, tự nhiên mà thành. Mặc dù lãnh, lại làm cho người ta nhích đến gần, chỉ vì muốn ngửi hương thơm băng tuyết.

Đôi mắt hắc đen như bầu trời đêm, trong mắt như có ánh sao lóe lên, thật sâu ngưng mắt nhìn Hạng Thiên Ca, tràn đầy khắc sâu tình cảm. Hắn cùng với người bên cạnh không giống với nhau, hẳn là chân chính thiên chi kiêu tử, hẳn gia nhập Vân Tiên lâu chỉ do ngoại ý muốn, ba năm trước đây, hẳn rời nhà trường kiếm thiên hạ, du lịch phạm trần, đi qua Đại Vũ Hoàng Đô, ở giữ chốn phồn hoa đầu đường, hẳn thấy Hạng Thiên Ca đang bị một đám thế gia đệ tử đùa cợt, chửi mắng, hẳn nhìn chường mắt, liền xuất thủ tương trợ.

"Vị thiếu hiệp kia, nhìn người phong trần một đời hẳn là đi đường xa đến đây, không bằng dừng chân ở Vân Tiên Lâu chúng ta nghỉ ngơi một phen thế nào, cho ta có cơ hội được cảm tạ". Lúc ấy hé ra một gương mặt quý tiểu thiếu nữ cười dịu dàng nói, hoàn toàn không giống với trong tưởng tượng của hắn cái kia bị khi dễ như đám nghèo túng, mà là một loại khinh thường nhất cổ vô tri tiểu nhân.

nhất cổ vô tri* : Một thứ ngu ngốc không hiểu biết(nôm na hihi)

Mà hắn như thế nhưng cũng may xui quý khiến như thế nào lại gặt đầu đồng ý, hơn nữa, một khi đáp ứng, cũng đã ở chỗ này ngay người ba năm có thừa.

Còn vị nam tử khác, màu tóc giống như màu mắt, thân như núi nhỏ, thể như tinh cương, trước sau như một chỉ dùng từ cường tráng để hình dung, hắn gọi là Xích Nhan Mị, làn da màu lúa mì cơ bắp cuồn cuộn nổi lên, trên người mang các loại châu báu kỳ lạ làm thành trang sức, ở bên hông quấn một mảnh da thú, chân mang một đôi giày đồng dạng cũng là da thú tạo thành, hắn một tay cầm một thanh đại chùy, một tay nhắc lên một vỏ rượu đen, đang phóng tung một mình chè chén, một cây đại cung màu sắc rực rỡ cùng với bao đựng cung tên bị hắn đặt ở bên chân.

Một đôi hồ mâu thập phần dã tính thỉnh thoảng quét qua mọi người, toát ra nhân nhạ ảm áp.

Năm đó vì một ngụm rượu liền quyết định bán mình vào Vân Tiên Lâu, đây là quyết định chính xác nhất cả đời của hắn, không khỏi nhìn về phía kia 'mua' hắn tiểu cô nương, Xích Nhan Mị cười một tiếng, "Tiểu thư, cùng với ta uống một vỏ thế nào?

Hạng Thiên Ca nhiều mảy, "Một vỏ làm sao đủ?"

"Ha ha ha, không đủ, không đủ, tự nhiên không đủ, người đâu, mang rượu!" Vung tay lên, hạ nhân lần lượt đem lên rượu ngon, mọi người không khỏi hoan hô chè chén, cùng nhau mặc sức vui vẻ.

Mà đối với Vân Tiên Lâu vui mừng, Hạng gia chính là bầu trời u ám.

Hạng lão thái quân phái ra hai gã vô thường ảnh sát có đi mà không có về, nàng trong lòng từng trận bất an, rốt cục, giấy không gói được lửa, chuyện vẫn bị Hạng Liên biết, nhưng là vì danh tiếng Hạng gia, Hạng Liên cũng không lộ ra chuyện này, mà âm thầm áp chế xuống.

Chẳng qua là, vô thường ảnh sát mất tích không nói, ngay cả Hạng Thiên Ca cũng sống không thấy người chết cũng không thấy xác, làm Hạng Liên rất bất an. Chẳng lẽ còn có kẻ thứ ba cường đại hơn xuất hiện?

Lại liên tưởng đến động thái của các đại tông môn sắp đến, cùng với hoàng đế âm thầm truyền đến tin tức, làm cho hắn kích động không thôi, trong lòng cũng tràn đầy âm thầm đau buồn. Nghĩ đến Hạng Thiên Ca hôm đó lúc rời đi ánh mắt lãnh mạc, hẳn thở dài, đức bé kia sợ là đối với Hạng gia tràn đầy thất vọng a.

Chỉ mong Hạng Thiên Ca mất tích cùng với sự kiện kia không liên quan, nghĩ đến sự kiện kia, Hạng Liên không khỏi nghĩ đến gần đây trong hoàng đô liên tục xuất hiện những khuôn mặt xa lạ.

Tam đại chiến thánh, bảy đại chiến tôn thu đồ đệ, thông qua các tông chủ của các đại tông môn đánh giá, tiến hành tranh tài chọn đồ đệ, mười tên đứng đầu có thể chọn được cường sư, tin tức như thế, có thể nào làm cho người ta không điên cuồng?

Ngay cả Hoàng đế cũng ý tứ, là hy vọng Đại Vũ Hoàng triều bọn họ có thể chiếm trong đó một nửa danh sách, mà bản thân hắn, cũng rất hy vọng bên trong Hạng gia có thể có tinh anh lay được danh sự.

Lúc trước, bởi vì Việt Mộng Hề thái tử có thể lay Thiên Mộng Tôn giả như vậy chiến thắng cường giả làm vi sư, bọn họ không người nào mà không kinh ngạc và hâm mộ, Việt Quốc cũng như thế mà địa vị cũng vững vàng được nâng lên đặt phía trên Đại Vũ Hoàng Triều, Đại Vũ Hoàng đế áp lực rất lớn, lo lắng tiêu tụy, sợ Việt Quốc thừa cơ tìm chuyện, bọn họ Đại Vũ Quốc nhưng ăn không tiêu được Việt Quốc có chiến thắng cường giả đứng phía sau làm hậu thuẫn.

Chính là hiện tại, những đấng đại năng này lại nói muốn đứng ở sáu tầng mây nhất định tự mình nhìn chọn đồ đệ, đây là đối với người thường mà nói không phải chuyện thiên đại hảo sự hay sao? Đại Vũ Hoàng đế không khỏi đã tâm bưng bưng. Nếu như Đại Vũ Hoàng Triều bọn họ có người có thể lay chiến thắng cường giả làm vi sư, vậy còn sợ Việt Quốc làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Thông Thiên Đan Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.